

"Deze vissen steken zacht, Ik zwem dieper,

Tot de zeeën van vanille,

Tot haar tempelen,

Nooit kan ik daar iets aanraken, Maar het verandert mij,

Mijn gehele verleden, Alles is nu anders.

Gij bent het cryptische en het surreële,

Ja, gij bent de zachte, het draaien van het verleden,

Tot dromen brengt gij ons."

COAB 2017-2018

Hoofdstuk 1. De Bamboe Stengel

Hoofdstuk 2. Het Nut van Depressie

Hoofdstuk 3. Gemaskerde Optochten

Hoofdstuk 4. Oer Hiëroglyphen

Hoofdstuk 5. Het Wezep Raadsel

Hoofdstuk 6. De Verborgene Egyptische Wortels van het Jozef Verhaal

Hoofdstuk 7. De Egyptische Wortels van Korinthe

Hoofdstuk 8. De Diepere Boodschap van Maleachi

Hoofdstuk 9. De Egyptische Wortels van Habakuk en Zefanja

Hoofdstuk 10. De Heka-wortel van Haggai

Hoofdstuk 11. De Verloren Paradijselijke Hersenklier

Hoofdstuk 12. De Paradijselijke Biologie

Hoofdstuk 13. De Verborgen Egypte-Wortel van Ezau

Hoofdstuk 14. De Oorspronkelijke Ladder van Ezau in de Egyptologie

Hoofdstuk 15. Het Tephnut Mysterie in het Paradijs

Hoofdstuk 16. De Kern Energie van de Psychologie

Hoofdstuk 17. Het "Ik Ben" Principe van de Demonologie

Hoofdstuk 18. Puzzelologie

Hoofdstuk 19. De Indologische Wortel van het Charis-loon

Hoofdstuk 20. De Indologische Wortel van Kolossenzen en Galaten

Hoofdstuk 21. Filippi de Paardrijder

Hoofdstuk 22. Het Geheim van de Indische Vijgeboom

Hoofdstuk 23. Het Ontwaken in de Indische Tuin

Hoofdstuk 24. De Indische Mattheus Tuin

Hoofdstuk 25. Het Bereiken van het Nirvana

Hoofdstuk 26. Mensen zoeken of Kennis zoeken ?

Hoofdstuk 27. De Hindoe Code

Hoofdstuk 28. Het Pad van de Bhakti

Hoofdstuk 29. De Indologische Wortel van Ezau

Hoofdstuk 30. Het Bootje in de Wildernis

Hoofdstuk 31. De Indologische Wortel van Ruth en de Vloek van de Marthanisten

Hoofdstuk 32. De Sleutel van Herhaling

Hoofdstuk 33. Dieper Erin = Dieper Eruit

Hoofdstuk 1. De Bamboe Stengel

Genesis 1, Septuagint

14 En God zeide: Dat er lichten zijn aan het uitspansel des hemels, ouranos, ouron, urine, om scheiding te maken tussen de dag en de nacht, en dat zij dienen tot aanwijzing zowel van vaste tijden als van dagen en jaren;

Ouranos is de god van de lucht in het oude Griekse rijk. Dit komt voort vanuit het Griekse woord ouron, urine, en heeft ook zijn wortels in de regen in het Sanskrit, etymologisch gezien. Hier zien we dat het licht in het paradijs de urine was. De paradijselijke urine, de (sha)mayim in het Hebreeuws, is een stof die diepe visioenen geeft, en waardoor de hele schepping is voortgekomen. De urine is een groot waarschuwings-systeem, een alarm-systeem voor de jacht en de oorlog, ook om hen gebonden te houden in de heilige slavernij, die beschreven werd als de ware veiligheid.

De Alnilamse paradijs teksten van Orion spreken over drie oerstammen. Ook gaat het over dat de mens leefde door bloed, zaad en urine, wat door het lichaam heenstroomt, en hen in een lichte vorm van dronkenschap houdt. In Spreuken 15:4 is de goede, heilige tong de boom des levens, wat ook de boom van kennis is. Die wordt bewaakt door de slang, de nachas in het Hebreeuws. In de Indologie zijn dit de naga's die de schatten van kennis bewaken. Naga betekent in het Sanskrit ook urine. Vandaar dat er een enorme diepte zit in het paradijs verhaal in de grotere context.

De aarde zelf was ook de onderwereld en in het midden daarvan hebben we te maken met de hel zelf, of de doorgang naar de hel. Deze plaats werd afgesloten met een zegel van leegheid. De plaats was omringd door Lethe, vergetelheid in het Grieks, zodat het geheim gehouden werd. Ook werd het afgesloten met vuil. Dat gaat in de grondtekst heel ver, want je zou dan door een waterval van urine heen moeten gaan om daar te kunnen komen. Ook zou er dan geweld tegen je gebruikt worden, kortom het was een hele gevaarlijke muur waar je dan

overheen moest. In het Aramees was dit ook de plaats van verlokking. In die vergetelheid zou je bloot gesteld kunnen worden aan leugens, en dat je gevangen zou worden in de aanbidding van hele verkeerde goden, en dat je vreemd gedrag zou gaan vertonen.

In het Sanskrit is de urine verbonden aan heilig water en aan watervallen. De urine is onderworpen aan de urine-buizen die geheel door het paradijselijke lichaam heenliggen. De bamboe-stengels zijn hier een symbool van. Bamboe wordt daarom veel gebruikt in het paradijs.

In het Sanskrit is de paradijselijke urine verbonden aan honing. Het wordt ook door de paradijsbloemen voortgebracht om zo de rivieren, meren en zeeën te maken en te ondersteunen. De urine-buis is de creativiteit van het paradijs. In het Sanskrit is mehana een woord voor zowel urine als seksualiteit, oftewel het scheppen.

De urine was een paradijselijk zintuig van onderscheiding.

Genesis 22

17 Ik zal u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee, en uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen.

sterren des hemels, aster ho ouranos, stronnymi ho ouron, de verspreiders van urine, het paradijselijke hallucogeen.

Jakob kwam tot de ouron, de hemelse urine, door een ladder in een droom. De ladder is in de Hebreeuwse wortels 'het belonen'. Als wij tekort schieten in het eerlijk belonen, en alleen bezig zijn met loon ontvangen, dan zullen we niet tot de paradijselijke drug komen.

Deuteronomium 4

11 En gij naderdet en stondt onderaan de berg, terwijl de berg laaide van vuur tot in de kennis van de urine – duisternis, wolken en donkerheid.

De paradijselijke urine is de opslagplaats van de gnosis.

Daarom noemde Jakob de plaats waar hij de droom van de urine ontving : Beth-el, oftewel het binnenste van het visioen. El is in het Hebreeuws visioenen en natuurverschijnselen.

Deuteronomium 32

1 Neigt uw oor, gij urine, dan wil ik spreken, en de aarde hore naar de woorden van mijn mond.

Telkens weer komt urine voor in de Septuagint als de hemel, en wordt de god van urine geprezen, oftewel het natuurverschijnsel, de visioenen van urine.

In Genesis 6 was de aarde vol van demonen die tot de aarde waren gekomen. Hierom moest de zondvloed komen. Dit was de vloed van mayim, oftewel urine in het Hebreeuws. Ook in de dierenwereld is urine een beeld van beveiliging, namelijk de afbakening van gebied. Urine is de bescherming tegen demonen. Urine, ouron, is ook het wortelwoord van Orion. Dit wordt ook weer bevestigd in het Sanskrit waar de urine de paradijselijke regen is. Soms geven incest slachtoffers aan dat de urine buis nog het enige is waardoor ze veilig seksualiteit kunnen ervaren. Dit houdt ook een belofte van genezing in voor hen die misbruikt waren in hun leven en daardoor een groot trauma hebben opgelopen. In het paradijselijke lichaam is er een urine-omloop, zoals er een zaad-omloop en een bloeds-omloop is, voor neutraliserende en medicinale doeleinden.

Nehemiah 9

15 Brood uit de hemel hebt Gij hun gegeven voor hun honger, en mayim, urine, voor hen uit een rots doen komen voor hun dorst. Ook hebt Gij hun bevolen het land in bezit te gaan nemen, dat Gij gezworen hadt hun te zullen geven.

De paradijselijke urine is een drinkbare hallucogene drug, in de diepte van de woestijn, daar waar de honger tot een climax is gekomen. Dit is geen luilekkerland drugs. Het zijn

demonologische drugs, dus allereerst zullen de demonen ontmaskerd worden zoals dat bij sint Antonius in de woestijn gebeurde, waar hij als kluizenaar leefde. Hij werd gekweld door demonen die in allerlei vormen tot hem kwamen, zoals beesten en naakte vrouwen.

Hoofdstuk 2. Het Nut van Depressie

"Vanille in een gebroken ketel ... de wraak van de vlinder ..."

De ladder van Jakob is in het Aramees ook een psalm. Door een psalm kwam hij tot het hemelse gebied. In het Hebreeuws is de ladder in de diepte, in de wortel, het belonen. Jakob kon alleen tot de hemel komen door te leren belonen. De mens moet leren geven en uitdelen, niet alleen ontvangen. De mens is een kanaal. Als de mens dit niet leert, en zo alles oppot, dan groeit de mens vast. De mens moet leren leven in de leegte van de woestijn, de heilige honger, het heilig vasten. Allereerst is dit een depressie. De mens is eenzaam en geïsoleerd.

Re betekent in het Egyptisch vele dingen. Niet betekent het de nacht en de aarde (onderwereld) ingaan om zo bedekt te worden met de aarde, maar ook betekent het een psalm. De letter R heeft in het amazone alfabet dezelfde betekenis. Het zijn de psalmen. Zo ging Re op zijn boot door de onderwereld, door psalmen, maar in diepte is dit dus het belonen. Wij moeten niet vol worden, maar leeg worden. Dit is het nut van depressie. Depressie is onbegrepen. Het betekent 'loslaten'. Dat wil niet zeggen dat dat altijd een vervelend gevoel is. Er zijn vele vormen en graden van depressie, en depressie kan ook een gevoel van opluchting en vrijheid geven, van dieper gaan. Depressie kan ook zoet zijn, als vanille. Vanille planten groeien in de diepte van de urine rivier. Eerst is het onbereikbaar, maar de mens kan dichterbij komen door het leren belonen, door een aanbidder te worden van de gnosis. Dit is het achtste uur in de Egyptische tocht door de onderwereld, de Seth-Ra, oftewel het belonen (prijzen) in de woestijn.

In de Tweede Bijbelse poëzie wordt dit besproken als de Wraak van Vanille, daar waar het er bijna maar nooit is.

"zo ver weg, maar ook zo dichtbij ... aanraken kun je ze niet ... vanille druipt van hen"

"Je leidde hen veilig door de straten, terwijl je hen vanille gaf om hoger op te rijzen en om te vliegen op vlinder-vleugels."

"maar het lijkt wel alsof we daar nooit aankomen, alsof het onbereikbaar is, als een vanille strand."

"op grote zoektocht, naar de laatste vanille eilanden."

"Als vanille in mijn hoofd,

Als Tantalos, waar ik naar grijp, verdwijnt,

Nooit bereik ik iets hier. Ik leef op een lens,

Dit is niet het ware.

Vanille staat altijd ver weg, is nooit dichtbij."

"Tot het land van Vanille,

Nooit kom ik daar aan,

Ik kan alleen maar dromen."

"Als vanille in mijn hoofd,

Ik kan het niet aanraken,

Maar het verandert alles."

"En dan wordt alles zachter, totdat alles ontploft,

Hij draagt de bakkers' kroon.
Bakkerman's gezichten tussen jou en mij,
Ze laten het verleden zien,
Om dan alles te veranderen,
Als gezichten van een octopus kroon,
Van een bakkers kroon.

De kroon draait, en het verleden verandert,
Het steekt nu niet meer,
Alles is nu zacht,
Het steekt lang zo erg niet meer,
Alleen het zachte steekt,
Als zachte bakkers bomen.

Deze vissen steken zacht,
Ik zwem dieper,
Tot de zeeën van vanille,
Tot haar tempelen,
Nooit kan ik daar iets aanraken,
Maar het verandert mij,
Mijn gehele verleden,
Alles is nu anders.

Een poort opent in mijn hoofd,
Daar waar de zwarte hond rende,

Neem mij mee,
Op een tocht door de zee,
Opdat ik de bakkers kroon zal zien,
Nu draai ik,
Met echo's in mijn hoofd,
Zij veranderen de betekenissen,
Vanille heeft mij hard geslagen.

Het trauma is diep,
De kok weet haar te veranderen,
Want hij draagt de kroon van de bakker,
Een oranje octopus op zijn hoofd,
Het eet zijn weg naar binnen,
Het baant zijn weg, als de zwarte hond.

Alles is brei in zijn hoofd nu,
Hij zit daar maar, en beweegt zich niet,
En dan al die bakkerman's gezichten,
Zij doen het werk voor hem.

Heilige maskers zijn het,
In de tempel van Vanille.

Vanille in mijn hoofd,
De zwarte bloemen verwelken niet,

Zij rijzen op vol trots.

Vanille in mijn hoofd,
Ik draai er niet omheen,
Ze draaien alles om.

Het is komen en gaan,
Zij blijft nooit lang,
Zij is te speciaal en duur.

Altijd ben je op de loop,
Nooit kan ik eens lang met je praten.

Wat kan ik doen als je wegloopt, en mijn hart in brand laat staan,
Ik kan alleen maar dansen,
Hopende dat de pijn weg zal gaan.

Ik loop al jaren met dit hart,
Ik denk dat ik een joker ga worden,
Een joker zoals jij.
Ik kan alles van een afstand bekijken,
Om het zo beter te rangschikken

Zij gaf mij nachtmerries en dromen,
Om pijlen te hebben voor de nieuwe morgen.

Gij verandert het verleden in mijn hand,

Om het zoete te laten zien,

Gij maakt het zoete wild,

En dan een nieuwe morgen,

Waarin ik mag opstaan

Gij hebt onze harten gemalen,

Totdat zout voortkwam,

Maar nu is het zoet.

Gij hebt met ons geen medelijden gehad,

Maar gij hebt ons geleerd eigen loon te verdienen.

Waarin alle tijden veranderen.

Gij bent het cryptische en het surreële,

Ja, gij bent de zachte, het draaien van het verleden,

Tot dromen brengt gij ons.

Gij neemt ons mee tot achter de hekken,

Wij zien alles van een afstand, en dan verandert het,

Wij leven in een visioen, uw visioen."

Dit zijn ook principes in de Vur, dat we altijd dichterbij komen, maar het nooit zullen bereiken, zodat er altijd ruimte blijft voor andere, belangrijkere dingen. We moeten altijd weer tot hogere levels komen. Daarom worden de verhalen altijd afgebroken en moet alles half blijven, onafgemaakt. Dit is waar Vanille voor staat in de tweede bijbelse poëzie.

Hoofdstuk 3. Gemaskerde Optochten

"Zuivere en onbevleete gnosisdienst is: omzien naar de armen, de wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van het stadse bewaren." (vrij vertaald naar Jak. 1:27)

Ook voor de komende dagen, of liever gezegd : "juist voor de komende dagen" raden wij aan om sober te blijven leven, nu de steden weer een groot slaatje proberen te slaan uit de armoe van anderen. In Amerika begint dat altijd al met Thanksgiving Day in november, en dat heeft zijn hoogtepunt in het kerstfeest. Mijn oma leefde altijd sober, wilde nooit geen dure jurken, omdat ze dat niet kon vanwege de armen. Ze draaide elk dubbeltje om voor de armen. Mijn oma had het altijd over de armen.

Blijf uit de buurt van hen die het nooit over de armen hebben of hen die zelfs het woord "armen" niet durven op te noemen. Blijf uit de buurt van hen die niet aan armenhulp doen. Armenhulp hoeft niet altijd materieel te zijn, maar kan ook in de stilte, door voor hen te mediteren en te bidden, en door armenbewustzijn. Per slot van rekening als we het over een arm kind hebben, dan hebben we het over ons allemaal. Als één lijdt, lijden wij allemaal. Zo niet, dan zijn wij slechts parasieten.

De steden zullen weer hun optochten houden van dure kleding, chique drank en veel vlees, wat zijn hoogtepunt zal hebben met Oud en Nieuw wanneer de glazen met peperdure drank worden opgeheven. Alcohol is geen voedsel, maar een schoonmaakmiddel. Je drinkt dan gif,

en je roept zo niet een zegen uit over het "nieuwe jaar", maar een vloek. Wij kunnen daar niet genoeg tegen waarschuwen.

Ook de kerken zullen weer in hun gemaskerde optochten gaan met de feestdagen, naar elkaar kijkende wie het "best gekleed" is, en gaan roddelen over wie het "slechtst gekleed" is, wat volgens hen de armen zijn. Armen kunnen hun peperdure artikelen niet kopen. Veel kerken voeren nog steeds een evangelische markt. Hun "meest belangrijke" inzichten verkopen ze in boeken en dvd's die door de armen niet gekocht kunnen worden, zodat de rijken nog meer "macht" krijgen over de armen. Dit zal niet voor altijd blijven doorgaan. Er zal een zwaar oordeel komen op zulke kerken. O.a. voor deze reden hebben wij ook nog nooit ons materiaal verkocht. Goed onderwijs moet beschikbaar zijn voor zowel rijk als arm, voor een ieder die daarvoor open staat. We kunnen de gnosis niet verkopen als een hoer, want dan staan we - net zoals de kerken - schuldig aan pooierij.

Voor een heleboel mensen is het geen feest, maar wij hebben feest omdat wij de diepte van alle dingen mogen zien, als een vooruitblik dat eens alles goed zal zijn. Die realiteit is alreeds in ons hart, dwars door alles heen, en zal ook altijd het laatste woord hebben.

Hoofdstuk 4. Oer Hiëroglyphen

Het leven is heel exotisch. Mensen hebben allerlei grenzen en muren gebouwd waarachter ze zich verstoppen tegen de overweldigende diversiteit van het leven. De mens heeft allerlei normen opgesteld wat ze als "normaal" bestempelen, denkende de wijsheid in pacht te hebben, maar wat is de mens ? De mens is maar een zucht, een veertje in het heelal. De mens kan het bestaan niet doorgronden, maar waant zichzelf koning en meester over alles. Het is allemaal kinderspel. De mens heeft alles, maar dan ook alles in hokjes gestopt, of het nu past

of niet, vanwege de onuitblusbare controle-lust en bezitsdrang van de mens. Daarom moet een mens aan zichzelf sterven, maar wie doet dat tegenwoordig ? Ook dit is de exotica van het leven. De mens is als een bepaalde soort van parasiet, een insect. De mens is slechts een bacterie.

De lagere aardse mens is dus een eigenaardig insect wat in cirkeltjes denkt, en kortzichtig, als "klein denkend", omdat de mens geen overzicht heeft. Dan kan zo'n mens blijven doorslapen of ontwaken. Ook het zwaar christelijk, orthodox kerkelijke denken is een parasiet die in de hersenen van veel mensen woont. Dan hebben we te maken met allerlei vreemdsoortige wiskundige formules die in het grotere plaatje van geen kant kloppen, maar voor hen is het doodnormaal, omdat ze zo zijn opgevoed en geschoold. Als ze in de orthodoxe islam geboren waren geweest dan waren ze nu orthodoxe islamieten, of als ze in een mormoonse familie waren opgegroeid dan waren ze nu orthodoxe mormonen. Interessant is het dan om in de diepte te gaan. Vaak komen de symbolen pas echt tot leven als er naar de achtergrond wordt gekeken, en dan ontstaat er ineens een hele andere uitleg waar de mens iets mee kan en verder kan komen. En dat is ook de bedoeling van het hele verhaal. In de esoterie wordt ineens alles bruikbaar.

Het kruis was oorspronkelijk een Egyptische hiëroglief, het biliterale ND, of n'd, NOD, de godin door wiens lichaam Ra moest gaan in de nacht, als een tocht door de onderwereld, om zo door vrij te komen van zijn lagere zelf, de vijand, tot wedergeboorte te komen. Het kruisteken was oorspronkelijk de godin die haar ellebogen had gespreid om de mens binnen te nemen, zodat de mens los zou komen van zijn lagere wil, aan zichzelf zou sterven, om zo wederomgeboren te worden in haar schoot. Dit is ook de Germaanse en Egyptische betekenis van de hel. In de Germaanse mythologie was hel de naam van de godin van de vruchtbaarheid. Ook Kaïn moest in de Judaïstische mythologie naar het land Nod. Dit is dus het Egyptische kruis.

I - Het Amazone Tijdperk

II - Het Pre- Atlantische Tijdperk/ Het Natuur Tijdperk (Dorga)

III - Het Atlantische Tijdperk (Nia)

IV - Het Huidige Tijdperk

Ook in het Amazone tijdperk was er zo'n hieroglyf wat gebruikt werd voor de ND (NoD) en de ZD (ZaaD). Bij de ND waren los van het teken aan de rechterkant twee extra streepjes. Hier komt oorspronkelijk de godin met de gespreide ellebogen vandaan. Alles wat we om ons heen zien is terug te leiden tot de hieroglyphen. De hieroglyphen waren symbolisch, maar door de Arcturische lens werd alles verletterlijkt. De mens maakt zich zorgen om Isis die een obsessie heeft met het letterlijke afkappen van hoofden. Dit kwam al voor in de Egyptische

onderwereld boeken, zoals in het zevende uur van de Amduat. Echter, deze hieroglyph bestond al in het Amazone tijdperk. Het zijn symbolen in de mens zelf. Zijn hoofd wordt afgehakt in de zin dat hij al zijn opgelegde normen, waarden en herinneringen verliest, om zo de leegte in te gaan, de honger en de depressie, de woestijn-ervaring. Dit komt ook weer terug in het Elia-verhaal en het Johannes de Doper verhaal. Soms moeten wij hiervoor symbolisch ons hoofd verliezen. De hieroglyph van de persoon zonder hoofd in het Amazone Tijdperk staat voor de letter F/ V. De amazone hieroglyphen zijn van het eerste, oertijdperk, en daarna kwam er het tweede amazone tijdperk waarin er een zwaar vereenvoudigd schrift kwam. daarin zien we de F als een streep met drie punten eronder, die drie hoofden voorstellen.

Hoofdstuk 5. Het Wezep Raadsel

We gaan verder met de stedenraadselen. Natuurlijk horen daar ook de dorpen bij. Een andere plaats die een bepaalde rol in ons netwerk en leven gespeeld heeft is het esdorp "Wezep". Een "esdorp" is een randdorp, aan de rand van de zandgronden van Nederland, wat nog uit de tijd van de middeleeuwen komt grotendeels. Een esdorp is te vinden in de overgang van nat weidegebied en droge zandgrond. In principe zijn zulke dorpen gewoon enigmatische visioenen in de natuur, als natuurverschijnselen die een raadsel vormen waar de reizigers mee te maken krijgen op hun tocht door de "onderwereld". Wezep heeft zowel een negatieve als positieve rol in ons netwerk gespeeld. Ook woonde er familie. Vandaar dat Wezep ook helemaal terugleid tot mijn jeugd. Ook zijn er in de Tweede Bijbel veel indirecte en directe verwijzingen naar Wezep.

Wezep ligt aan de rand van de Veluwe, en is grotendeels ontstaan na de tweede wereldoorlog.

Wezep is in de Tweede Bijbel een anagram van de wesp of de wespenzeep, een middel wat steekt en brandt om de ziel te wassen. Dit kan een verschrikkelijke, zelfs traumatische ervaring zijn, en dat is direct de reden waarom we in ons leven soms door zulke periodes heenmoeten. Ook esoterisch gezien is de "Wezep" ervaring dus heel dubbel. Ik heb hele goede, sprookjesachtige ervaringen gehad met Wezep in mijn jeugd, verbonden met familie die daar woonde. Ik kan me herinneren dat ik daar was op een kinderkamer boven, en een heel mooi sprookjesboek las, met de zeven dwergen op de voorkant. Het verhaal van Sneeuwwitje stond er dus ook in, ook zo'n dubbel verhaal. Mijn tante zei dat ik het boek wel mocht lenen, dus toen heeft het heel lang bij ons thuis gelegen, en later kreeg ik het zelf ook. Dat is dus van

mijn jeugd, maar daarna zijn we met verkeerde types in Wezep in aanraking gekomen. Maar ja, dat zijn dan de nodige antagonisten in het verhaal.

Het tweede bijbelse sprookje "Het Koninkrijk van Chocola" gaat ook over Wezep, over de wespenzeep. Weeskinderen komen hierin terecht, en dan begint alle ellende. Hier volgt een bespreking :

Het Koninkrijk van Chocolate

De indiaanse weeskinderen gingen op een klein bootje over dat afschuwelijke

meer van wespenzeep. Wanneer de zeep hun handen raakten dan begonnen die te branden en te steken.

Dit kunnen allerlei situaties in het leven zijn die een mens overhoop proberen te steken. Het kan kort of lang duren, of zelfs heel lang totdat het chronisch is.

Maar even later merkten ze dat het bootje begon te lekken. En zo zakten ze langzaam in die afschuwelijke diepte. Sommigen zwommen verder, terwijl anderen van de pijn verkrampden en geheel wegzakten.

Iedereen reageert er weer anders op en elke situatie is ook anders. Dit heeft met allerlei factoren te maken, en daarom mag een mens ook niet zomaar een ander mens oordelen over hoe de ander met het lijden omgaat. De ene mens heeft ook meer draagkracht dan de ander, en de mens kan niet zien of voelen wat er nu daadwerkelijk in de ander omgaat en in wat voor situatie iemand zich bevindt. Snelle vooroordelen zijn daarom taboe, en het spreekwoord "De beste stuurliu staan aan wal."

De weeskinderen die waren overgebleven kwamen uiteindelijk vermoeid aan op het hoornaarsstrand. Ook hier steekte het en brandde het, en waar ze kwamen lieten ze bloeddruppels achter. Oh, wat stak dit strand. Vele kinderen zakten weg op dit strand, terwijl de laatste twee kinderen na lang lopen een kasteel ontdekten waar alles van goud was, en waar bruin fluweel en leer lag.

De kinderen waren gebronsd door de modder en de doorns van een lange dag, gebleekt door de afschuwelijke zon die hun gezichten teisterde.

Ieder mens zal een moment hebben waarop hij of zij niet meer verder kan. Sommige mensen waren al veteranen en hadden al heel lang geleden, heel lang gestreden, en heel lang doorgegaan, en dan komt het moment dat ze eindelijk breken en instorten. Iemand die niets heeft meegemaakt en die gewoon fluitend door het leven heengaait omdat hij of zij nog heel jong is kan daar niets over zeggen. Ieder mens gaat door verschillende seizoenen heen, en ieder mens moet aan zichzelf afsterven. Ook zien we hier dat er een zon is die niet bruin maakt, maar verbleekt.

Overal waar ze waren geweest hadden ze tranen en zweet achtergelaten, en nu waren ze dan eindelijk hier, waar de zon vriendelijk scheen. Een vriendelijke leeuw kwam naar hen toe, en vroeg waar de andere kinderen waren. 'Oh,' zeiden de twee kinderen, 'de reis was verschrikkelijk, en we hebben velen achter moeten laten.'

Dan schijnen ineens alle dingen om te draaien. Ze zijn ergens over een rand heengegaan. Hier is de zon vriendelijk. In andere poëzie wordt er gesproken over de tovenaars van Wezep die soms in een leeuw verandert. Ze zijn dus ergens in doorgedrongen.

De leeuw keek naar hun wonden die bloeiende bloemen begonnen voort te brengen, waar melk uit stroomde. De leeuw trok de diepe angels uit hen weg, terwijl er ook chocolademelk uit de bloemen scheen voort te stromen. 'Volg mij,' zei de leeuw. En zowel de leeuw als de kinderen lieten stroken van melk en chocolademelk achter zich. En de leeuw leidde hen tot de tuinen waar chocolade werd gemaakt.

Het steken duurt dus niet voor altijd, maar daarna brengt het lijden vrucht voort, wanneer de tijd rijp is, en dan zie je de magie door alles heen. Het leven bestaat uit tegenstellingen die elkaar oproepen. Chocola is gemaakt van cacao wat een natuurlijk anti-depressie medicijn is. In de Tweede Bijbel is chocola de vrucht van de dood, van het sterven aan jezelf. De "dood", wat een metafoer is, is dus zeer zeker geen doodlopende weg. Ook cacao is een natuurverschijnsel. De kinderen worden zo geleid tot de tuinen van cacao.

En achter die tuinen was een afgrond waar de chocolade werd ingeworpen. De leeuw sprong, en de kinderen sprongen hem achterna. Hier werd de chocolade gesmolten door de zon, en hier gleden de kinderen met de leeuw. De leeuw voorop, en daarachter de kinderen. Verderop had de chocolade allerlei kleuren, en de kinderen begonnen misselijk en draaiërig te worden.

En de kinderen werden zo ziek dat ze dachten : waren we maar bij de anderen gebleven. Plotseling vlogen ze door een donker gat en kwamen weer in het meer van wespenzeep terecht. En hier hebben ze toen hun koninkrijk van chocolade gebouwd.

We zien hier dat het doel van cacao niet is om kinderen te verwennen en te besparen voor al het nodige lijden, maar om de cirkel rond te maken, omdat er nog zoveel veranderd moet worden. De cacao leidt dus weer terug tot het meer van wespenzeep, tot Wezep, wat ook een beeld is van weer teruggaan naar het verleden. Maar omdat de kinderen nu de tovenaars hebben ontmoet mogen ze dit doen met een nieuw zicht en een nieuwe magie, en mogen ze zo de wespenzeep mengen met cacao. Het leven is bitter-zoet, zodat de zintuigen open blijven, opengaan, en de creativiteit kan voortleven. Dit is een belangrijke cyclus opdat we niet oppervlakkig worden, en geen luilekkerland bouwen waar geen diepere lessen meer geleerd kunnen worden, oftewel het Toronto gevaar van het verblindende "overpositieve". Zo mag dus het raadsel van Wezep worden tot een prachtig sieraad, een belangrijk wapen in de strijd.

Hoofdstuk 6. De Verborgene Egyptische Wortels van het Jozef Verhaal

De vijand komt vaak niet als een brullende woeste leeuw die moordend in het rond gaat, plunderend en verslindend. Neen. Veel vaker komt de vijand als een vriendelijke vriend met allerlei cadeau's en verwennerij. Hij zal je niet onderwijzen over de dingen die je moet weten. Het is meer een gezellig slaapliedje. De vijand is een conformist die met de massa's meeloopt.

Om de vijand te kunnen ontlopen moet je de diepte ingaan.

We kennen allemaal het verhaal van Jozef die als slaaf werd verkocht door de Ismaëlieten. Hij kwam in het huis van Potifar, en we zien dan een soort Judas-verhaal waarin de vrouw van

Potifar wil dat hij bij haar komt liggen. Omdat hij weigert komt hij door leugens van deze vrouw in de gevangenis terecht. In het Nieuwe Testament is de verrader een man, Judas, maar in het Oude Testament zijn dit vaak vrouwen. Denk aan Delilah, Eva en de vrouw van Potifar. Maar wat betekenen die verhalen eigenlijk in de diepte en de oorspronkelijke talen? Wetende dat de Egyptische taal hieraan ten grondslag ligt, omdat Mozes een Egyptische opvoeding had gehad.

Wat is nu werkelijk de diepere les van het verhaal van Jozef en de vrouw van Potifar?

In het Aramees zei de vrouw van Potifar dat Jozef ingewijd wilde worden in de mysteriën en de verborgen kennis ('LL) door tot haar te komen als zijnde een verpersoonlijking daarvan. Hij werd vervolgens in een kooi gestopt. In de Hebreeuwse wortels is de kooi (bayith, bayith cohar) de adoptie (banah). Jozef had zijn ouders verloren, en kreeg nu een nieuwe moeder. De vrouw van Potifar wordt in de Aramese grondtekst NTT, NTH, genoemd, verwijzende naar de Egyptische moeder N'T, of NOD, die de tocht door de onderwereld uitbeeldde die Ra moest maken. Jozef begint dus net als Ra deze tocht. Als het verhaal zegt dat de vrouw van Potifar Jozef riep om bij haar te liggen staat er in het Aramees ook: om te sterven. De moeder Nod roept de mens op om aan zichzelf te sterven, aan de lagere wil. Vandaar dat dit een belangrijk verborgen portaal is in de bijbel.

Jozef, en het Jozef verhaal is een Oud Testamentische verbeelding van Christus. Het kruis van Christus is een Egyptische hiëroglief, de N'D, oftewel Nod (NTT), als de godin die haar ellebogen heeft uitgespreid om de mens binnen te nemen tot haar baarmoeder, wat ook de oorspronkelijke betekenis van de hel is. Het is de godin van vruchtbaarheid. Jozef kwam dus in de gevangenis terecht als een symbool van de tocht door de onderwereld, de wedergeboorte. In de gevangenis kwam hij ook alle andere gevangenen tegen die daar gebonden waren, in Genesis 39:20. In het Hebreeuws wordt aangegeven dat deze gebondenheid ook een harnas kan zijn, als een oproep voor de strijd. Het woord is ACAR, ASAR. Ook kan dit toewijding betekenen, een gelofte, een plicht. Gebondenheid is in die zin een verbondenheid. In de Hebreeuwse betekenis is dit een voorbereiding. Ook in het Aramees wordt dit woord gebruikt met dezelfde betekenis. Gebondenheid staat ook voor een bepaalde gelofte tot onthouding, als een vasten voor hogere doeleinden, wat absoluut noodzakelijk is als een mens de gnosis wil binnengaan. Jozef werd dus hiertoe voorbereid. In het Aramees is de gebondenheid ook het verbodene in die zin. De gevangene, de gebodene, ASIR, SYR, is de gordels voor de strijd, het verbodene, in de zin dat er eerst aan allerlei condities voldaan moet worden. De gebondenheid is de gebondenheid aan de wet, de voorwaarden. Dat is dus de diepte van het hele "verboden appel" gebeuren, wat zo een link maakt naar het Adam en Eva verhaal. Deze verhalen lopen parallel. Ook Adam moest een tocht maken door de onderwereld, door het lichaam van de vrouw, om zo tot wedergeboorte te komen, tot de gnosis te ontwaken, net als Jozef. Ook het Simson verhaal loopt hieraan parallel die in de gevangenis kwam en later meer vijanden versloeg dan ooit, juist door de gevangenis-ervaring.

De Bet Asire, Bet Syr, is de gevangenis in het Aramees, als het huis van Asir, Aser, van Osiris, de oordeler van de doden in de onderwereld, wat dus ook het beeld is van bovenstaande gevangenschap. Osiris is de Griekse naam van deze Egyptische god. De Hal van Aser, Osiris, de gevangenis, is dus ook de hal van de adoptie, van de bewapening voor de strijd in de gewesten van de onderwereld tegen het lagere, valse zelf, en ook is het de plaats van de geloftes, van de toewijding. Jozef kwam goed door deze gevangenis heen en werd zo onderkoning in Egypte. Dit betekent dat hij een grote overwinning had behaald over zijn lagere wil.

Hoofdstuk 7. De Egyptische Wortels van Korinthe

De taalkunde is geen exacte wetenschap, en vaak bestaan onderlinge talen ook weer uit een heleboel dialecten. Bij de taalkunde hoort ook de etymologie waarin je de samenhang tussen de talen bestudeert en de oorsprong, dus dan ga je de verschillende lagen zien. In die zin is ook de cryptografie onlosmakelijk verbonden aan de taalkunde. Talen ontwikkelen zich door bepaalde code-structuren, en die codes moet je ook leren herkennen en decoderen. Zo wordt er door de taalcodes heel wat kennis opgeslagen die dan al snel verborgen raakt als een mens zich niet bezig houdt met de etymologie van dingen, de oorsprongsleer. Westelijk christendom is één groot terrein van beunhazerij die dit allemaal hebben genegeerd vanwege een markt. De westelijke traditie verkoopt goed en heeft daarvoor allerlei theologische formules, dus al het ander zien ze als een grote bedreiging.

Ra kwam tot N'T, Nod, en zo ook Kaïn die tot het land Nod kwam, en ook Jozef kwam tot NTT, NTH, oftewel Nod, waarvan de vrouw van Potifar een personificatie was. Hij was al in het land Egypte, waar N'T, NOD, de moedergodin van de vruchtbaarheid is. Hij moest door haar ingewijd worden, wat ook weer terug te vinden is in de oorspronkelijke Hebreeuws-Arameese grondtekst. NTH, Neith, is in Egypte de godin van de jacht, en ook dit is metaforisch. Deze code is zelfs terug te vinden in het Nieuwe Testament. Paulus kwam tot de Griekse stad Korinthe, KR.NTH. KR is neerbuigen in het Aramees. KR.NTH is het neerbuigen tot de moedergodin, de baarmoeder van de onderwereld. KR is ook de moedermelk in het Aramees. Het boek I en II Korinthe staat het best bekend door het stuk over de Agape, de liefde, en de charismatische gaven. De liefde is verbonden aan de baarmoeder in het

Hebreeuws, en leidt helemaal terug tot het Hebreeuwse AQEP, de billen, als een beeld van de baarmoeder, en tot de oorspronkelijke Egyptische AQEP : de dualiteit, de tegenstelling. Dit is verbonden aan Geb, de god van de aarde, de poel des vuurs waarin de lagere wil gebroken wordt om getransformeerd te worden, als een loonsprincipe. De billen zijn een beeld van de dualiteit van de baarmoeder, de tegengestelde krachten om iets te scheppen.

De kerk en de stad proberen dit allemaal verborgen te houden en als dat niet helpt, dan stellen ze het verkeerd voor. AQEP komt al voor in Genesis 3, als de billen en de voeten van de vrouw, vers 15. Dit vers wordt vaak veel te selectief vertaald in het Westen : "En Ik zal vijandschap zetten tussen u (de slang) en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen." Dit heeft de christenen voor eeuwig bitter gemaakt in de eeuwige strijd tussen hen en de satan. Het is als het dag in dag uit kijken naar voetbalwedstrijden. Je wordt er ziek van. Het is iets chronisch. En natuurlijk is er de strijd tegen het kwaad, maar de mens moet weten wat het kwaad is, en er is ook een andere kant aan verbonden, namelijk van de etymologie, het teruggaan naar de oorsprong en een nieuw zicht krijgen op dingen. Zoals het boek Leviticus in de grondtekst een metafoor is van de "sexuele" omgang tussen de mens en de godin, de gnosis, zo is het paradijsverhaal dat ook, en let wel : Sexualiteit is weer een beeld van de demonologie, en is dualistisch, dus niet eenzijdig, zoals in het christendom.

"En Ik zal vijandschap zetten tussen u (de slang) en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen."

In het Hebreeuws is dit zogenaamde "vermorzelen" : opengaan, opwachten en bedekken, shuwph. De hiel is de AQEP, wat zowel de voeten als de billen is in het Hebreeuws. Dit is ook het geval in het Aramees (QB, QEB). Als het om de voeten gaat, dan is de slang het beeld van de wijnstok, en de kop het beeld van de druiven die getreden worden, oftewel "begrepen" worden. Als het om de billen of baarmoeder gaat, of de schede van de vrouw, dan is de slang het symbool van de fallus die door de opengaande schede bedekt wordt. De AQEP wordt gepersonificeerd door ACHAB die de wijngaard van Naboth nam, oftewel de druiven trad. Vandaar dat ook de schenker in ere hersteld werd in het Jozef-verhaal.

In het Aramees is de vrouw in Genesis 3:15 NTT, NTH, oftewel N'T, NOD, de moeder godin van de onderwereld.

De definitie van de AGAPE wordt gegeven in Johannes 15:13 : Niemand heeft grotere agape, dan dat hij zijn leven neerlegt, geeft, voor zijn vrienden.

In de valse kerk wordt er op die manier niet gegeven. Zij hebben hun leven niet afgelegd. Zij zijn niet aan zichzelf gestorven. Het is een markt. Zij hebben alles verletterlijkt, eenzijdig gemaakt en gedramatiseerd. Het is hen verboden dualistisch, caleidoscopisch en cryptografisch te denken. Zij mogen niet dromen. De kerk fluit hen terug zodra zij dit doen. Hun vleugels zijn hen afgenomen. Nooit kunnen zij wegvliegen. Calvijn stelt terecht in zijn Korinthe commentaar dat vaak degenen die van de waarheid zijn afgeweken overal met hun hoge titels lopen te protsen, zoals de valse profeten dit deden met verheven minachting. Zij die uit zijn op roem leggen voor zichzelf een valstrik. Zij denken in kerkgroei statistieken, en doen graag water of gif bij de wijn om de nummers te verhogen.

De KR van KR.NTH, Korinthe, neerbuigen in het Aramees, komt van het Egyptische KR wat hetzelfde betekent, en neervallen, KHR, KHER. Ook betekent het het sterven aan het zelf, het uitgieten, schenken van vloeistof, en de slang, wat een beeld is van de fallus, als het offeren van het levenszaad aan de godin, wat een metafoer is van zelf-opoffering. De KR, KHERU, is de gevallen strijder die zo door de godin wordt opgenomen in het hiernamaals. In de Germaanse mythologie gebeurde dit door de walkuren, die alleen degenen die hard aan zichzelf gestorven waren opnamen. De KR duidt op totale overgave en onderdanigheid, en duidt op het gebied van de godin, waar KR.NTH voor staat. KR is in het Egyptisch ook de zaadballen, de bron van het levenszaad.

Calvijn stelt daarom ook terecht in zijn commentaar op Korinthe dat men niet praalziek tot God moet komen en niet met eergierigheid. Er is zoveel om af te leggen. De mens moet eenvoudig, sober en leeg komen tot de gnosis in die zin, niet met uitwendige, stadse opsmuk. Eerst moet de mens geheel ontwapend worden, als in een vasten. Welke mens durft dat aan ? Dit is de enige weg tot de heilige gebondenheid. Wij mogen niets voor de heilige gebondenheid achterhouden. De heilige gebondenheid zal ons omgorden. Doen wij dat buiten de heilige gebondenheid om dan is het slechts piraterij. We mogen wachten op de nacht die ons zal terugbrengen tot de natuur, geheel naakt, opdat wij in de aarde worden wedergeboren, in de baarmoeder van de godin. Dit is slechts een dynamiek binnen onszelf, als ons hogere zelf. Het is slechts een metafoer. Letterlijke religie heeft geen enkel nut. Het is slechts ter illustratie. Nooit mag de mens komen tot iets buiten zichzelf en dat gaan vereren terwijl de mens zelf niet veranderd. Dan zou de mens zichzelf bedriegen, wat in de valse kerk gebeurt. Alle uitwendige religie is zelfbedotterij. Projectie op de ander is een doodlopende weg. Het is de luiheid en gemakzucht van het lagere zelf die onder een sluier leeft. God is de wording in onszelf, wat ook de Hebreeuwse betekenis is van het woordje "Jehovah". In het Egyptisch is dit de Khep-Ra kever. Je zou KR daarvan ook als een afkorting kunnen zien, als de wording, de KR, door NTH, het baarmoeder principe, wat tegelijkertijd de diepte is van het Korinthe raadsel, van KR.NTH. Hierin ontstaat het loon van de charismatische gaven in de Griekse grondtekst, want charis betekent loon. Dit is de opening van de hemelse zintuigen die de mens nodig heeft om in het paradijs te leven, oftewel de onderwereld. Hemel en hel horen in die zin bij elkaar als een scheppende, wordende, dualiteit.

Hoofdstuk 8. De Diepere Boodschap van Maleachi

In de mythologie van de Tweede bijbel gaat Jozef in de onderwereld op zoek naar een vrouw genaamd Elusiana, die hij in zijn dromen heeft gezien. Elusiana verwijst naar Louisiana, een staat in het zuid-oosten van de USA. De Tweede bijbel beschrijft de staten van de USA als raadselen. Zij vormen belangrijke sleutelen op de tocht door de onderwereld.

Louisiana was in het verleden een veel groter gebied als onderdeel van Nieuw Frankrijk, de Franse kolonie in Amerika. Dit gebied reikte helemaal tot aan Canada. Louisiana is een moerasland, en werd ook wel de Pelikanen staat genoemd. De Pelikaan komt ook weer terug in de vlag en het zegel van Louisiana. Moeras heeft in het Egyptisch de betekenis van transcendentie, van overstijging, 'beyond' (PEHU), wat ook verbonden is aan de dijen, billen en borsten van de moeder aarde, als de dualistische, tegengestelde scheppende krachten van de baarmoeder (PEHUI). Pelikanen zijn water- en moerasvogels die symbool staan voor de moeder. De pelikaan heeft een grote keelzak waaruit het haar jongen voedt met halfverteerd voedsel, wat een aspect is van de demonologie dat de moeder meehelpt met het doorvertalen.

In de oude talen is de vijand een dualiteit, en kan in sommige opzichten ook neutraal gebruikt worden. De vijand is in de oude talen, zoals het Hebreeuws en het Egyptisch, een tester. Denk bijvoorbeeld aan het woord 'satan', wat in het Hebreeuws gewoon een zelfstandig naamwoord is voor tegenstander, iemand die weerstaat, en wat zelfs God voor zichzelf gebruikte, God veranderende in satan, om iets te weerstaan (Numeri 22:22). Vandaar dat de Joden ook vaak een veel gebalanceerdere kijk op de satan hebben. De vijand is een toetssteen, direct of indirect. Er zijn dus goede vijanden en slechte vijanden, oftewel goede en slechte onderscheiding. Alleen door de toetssteen kan er ware informatie en communicatie komen. Het is dus ook een soort van messenger, wat ook de Hebreeuwse betekenis is van Maleachi, het laatste boek van het Oude Testament : "Mijn messenger." Het komt van het woord "malak", engel. Dat is dus de diepte en noodzaak van het neutrale woord "vijand". De "ach" of "akh" betekent broer, maar ook "hetzelfde", en ditzelfde woord komt uit de Egyptologie als zijnde het onderwereld-lichaam, de levende ziel in de onderwereld, als een soort parallel, een dubbel. De "broer" is dus een metafoor van iets in de mens zelf, als een tester, een messenger. Daar vangt het boek Maleachi ook mee aan. Jakob en Izav (Esau) worden erbij gehaald, en God maakt bekend dat hij van Jakob hield en Izav haatte hij :

1:3 - Toch heb Ik Jakob liefgehad, maar Isav heb Ik gehaat; Ik heb zijn bergen (har, promoties) tot een woestijn gemaakt en zijn erfdeel aan de tannah, woningen, der woestijn prijsgegeven.

Isav is dus een ander deel van Jakob, het "vijandelijke" deel, de toetssteen, de strijder, dat wat we ook wel "ruggegraat" noemen, oftewel het kritische denken waardoor je geen meeloper wordt. Ook het "haten" moet in die zin verstaan worden, want al onze toetsstenen moeten getoetst worden aan de oneindige kennis. Er is dus ook een toets-haten, wat "onderzoeken op een afstand" betekent. Wij mogen namelijk geen ja-knikkers worden. Eerst moet alles getest worden, en onze testmiddelen moeten getest worden. Zo kom je uit bij de bron van al het testen : de gnosis. Onze testmiddelen mogen dus nooit indutten. Vandaar dat Jakob zijn Isav-bron nodig heeft, en die bron moet altijd onderworpen zijn aan de gnosis. Vandaar dat Isav tot de woestijn werd gedreven, om zo onderworpen te zijn aan de wetten van de hemelse natuur. Vandaar dat ook wij telkens tot de woestijn worden gedreven om onze middelen te zuiveren. Een drie-daagse kruisdood is niet genoeg. Hieronder lagen de mythes van Osiris, Aser, in de Egyptologie, die werd opgesloten in een kist, een kooi, als een teken van de restrictie door de heilige, hemelse wet. Dit komt ook weer terug in de Egyptische hieroglyphen. De ND (NOD) hieroglyph is het kruis, en wordt vaak afgebeeld met een pot, de NU, die er naast en onder ligt. Deze hieroglyph wordt de toetser genoemd, en ook de beschermer, als defensie, en is tegelijkertijd de communicator, de messenger. De NFR hieroglyph is een kruis op een gesloten ruimte, als een cirkel. Beide hieroglyphen wijzen op de kooi van Aser (Osiris) die eronder ligt. Het kruis heeft als uiteindelijke doel om ons tot de hemelse kooi te leiden, de heilige gebondenheid, of verbondenheid, met de hemelse Wet. Hierin kunnen alle valse wetten van de lagere aardse gewesten, van de lagere wil, afsterven. Alle vormen van aardse gebondenheid zijn schaduwen van de hemelse verbondenheid. In Egypte was de NFR hieroglyph een verwijzing naar de kroon van Boven Egypte, en betekende "goed en mooi". Demonologisch gezien leiden het kruis en de kooi tot de ware schoonheid en de ware overwinning, waarvan de Egyptische kroon een symbool is. Ook stond de NFR hieroglyph van "kruis en kooi" voor "keel en hart".

1:4 - Wanneer Edom (het volk van Isav) zegt: Wij zijn verwoest, doch wij zullen de puinhopen weer opbouwen – zo zegt de Here der heerscharen: Laten dezen bouwen, maar Ik zal afbreken; men zal het noemen: gebied van de rasha, en: het volk waarop de Here voor eeuwig toorn is (ook : eeuwige verwerping).

Dit is een dualistisch vers. De RASHA stam is in het Hebreeuws de stam die afreken met het huichelende recht van de stad. Het is ook de heilige onrechtvaardigheid, als de heilige vijand. De RASHA stam bespioneert het systeem van stadse wetsgeleerdheid en zoekt het te onderwerpen (Psalm 37 : 32). Zij zijn sterk anarchistisch en atheïstisch in hun rebellie tegen de stad, maar zij zijn strijders van de woestijn moeder. David zei dat zij een nomadische stam waren. Zij trokken verder en niemand kon hen nog vinden. In het Aramees betekent dit dat zij niet meer overwonnen konden worden (Psalm 37 : 35-36). Ook zijn de RASHA stammen de recorders van de gerechtigheid, die alles vastleggen op tabletten in hieroglyphen. De "eeuwige

toorn en verwerping" dient vertaald te worden als "eeuwige toets", als het eeuwige Pniël waarin alles veilig en verantwoord blijft.

1:2 - Ik heb u liefgehad, zegt de Here. En dan zegt gij: Waarin hebt Gij ons uw liefde betoond? Was niet Esau Jakobs ach, broeder? luidt het woord des Heren.

De ach, de metaforische "broeder" is dus het duistere schaduwzelf van de mens in de onderwereld, en dit in positieve zin als de toets, de heilige vijandelijkheid, en die toets moet dus vereeuwigd worden, zodat er geen gaten ontstaan in het toetsen. Wij moeten komen tot het eeuwige toetsen, de eeuwige onderscheiding, om zo veilig te zijn, "gebonden" te zijn in de heilige wetten van de demonologie. Dit gebeurt op het eeuwige Pniël, waar Jakob de goden moest toetsen door met hen te worstelen. Ons toetsen, onze "broeder", ons schaduwzelf, moet dus volkomen worden. Dat is ook wat ML betekent in het Aramees in het woord Maleachi, ML.ACH. ML betekent volkomen, als de overstroming, als de eerste melk na de (weder)geboorte. Maleachi betekent het volkomen worden van de broeder, als de vereeuwiging van het toetsen, van de communicatie, als een gevoeligheid die zijn climax bereikt, waardoor de zintuigen spontaan opengaan. Deze climax van het metaforische broeder-principe is de vader. De zoon is metaforisch, als het innerlijke kind van de vader, een deel van de vader zelf. De zoon staat voor het luisteren en gehoorzamen, wat ook de betekenis is van het geloof in het Grieks, pistis, en wat het Westen helemaal verkeerd vertaald heeft. In het Engels staat geloof als faith verbonden met faithful, wat getrouw betekent. De zoon is dus een bepaalde gevoeligheid die zijn climax krijgt in de vader-metafoor, wat onderworpenheid betekent, waarin de lagere wil afsterft. Het vader-principe is de climax van de demonologie, waardoor er dus daadwerkelijk een verbinding komt met de moeder dynamiek, en dan is geboorte het resultaat, de ontvangst. In die zin kan de zoon niet zonder het broer-principe, zonder zijn schaduwzelf, zijn toets, worden tot vader. Het broer-principe is dus de brug, en wordt vereeuwigd door het worden van de vader. Dat is de diepere betekenis van ML.ACH in de grondtalen. Zintuigen kunnen alleen daadwerkelijk opengaan in de vereeuwiging. Ieder mens heeft deze dynamieken in zich. Het heeft dus geen zin om dat op anderen te gaan projecteren. De mens moet teruggaan tot zichzelf. Andere mensen zijn daar slechts een reflectie van.

En dit is ook de boodschap van het boek Maleachi :

4:5-6 - Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban.

Elia was de depressieve woestijn-profeet, wat in het Nieuwe Testament werd voortgezet door Johannes de Doper, die werd beschreven als de teruggekeerde Elia. Ook hij was een woestijn-

profeet. Juist door de depressie van de woestijn worden wij op onszelf teruggeworpen om deze dynamieken in de diepte van onszelf te ondervinden. Dit is dan ook de esoterische en metaforische diepte van Jezus die tot de Vader leidt. Jezus, de zoon, werd "omgebracht" door zijn schaduwzelf, Judas, om zo tot Vader te worden, oftewel van het toetsen tot de heilige verbondenheid. Zo werden de zintuigen hersteld, wat de esoterische betekenis is van de Heilige Geest, oftewel de komst van de geestesgaven, wat loon betekent in het Grieks, charis. Het heilige schaduwzelf leidt dus tot de nacht, wat dan ook weer de oorspronkelijke betekenis was van de Heilige Geest, ruh, in het Aramees, en wat in de islam ook naar voren komt. Zij strekken zich uit naar de grote hemelse nacht, in de Ramadan, het heilige vasten, wat metaforisch is voor het afleggen van het lagere zelf. Door de Arcturische lens van de lagere wil is dit geheel omgedraaid en verkeerd doorgelopen op aarde. In het christendom is dit nog slechts een karikatuur. Het gaat bij hen niet om het vertellen, maar om het tellen (van zieltjes en geld). Laten we daarom de diepere en oorspronkelijke boodschap van Maleachi serieus nemen.

3:1-3 - Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal; plotseling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, die gij begeert. Zie, hij komt, zegt de Here der heerscharen.

Doch wie kan de dag van zijn komst verdragen, en wie zal bestaan, als hij verschijnt? Want hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers. Hij zal zitten, het zilver smeltend en reinigend. Hij zal de zonen van Levi reinigen, hij zal hen louteren als goud en als zilver, opdat zij de Here in gerechtigheid offer brengen.

Dit komt terug als de Johannes de Doper mythe in het Nieuwe Testament, maar deze mythe bestond al in Egypte. Johannes de Doper werd onthoofd, als een metafoor van de leegte, de depressie. In de hieroglyphen van het zevende uur van de Amduat in de Egyptologie is degene wiens hoofd is afgehakt afgebeeld aan de voorkant van Osiris, Aser, die troont in de omhulling door de amen-slang (mehen), als een facet van zijn kooi. In die zin moeten we ook de aanvallen zien van de islamitische onthoofders van de IS-cultus, dat het een schaduw is van veel diepere, esoterische principes, door de Arcturische lens van de lagere wil, die alles heeft verletterlijkt, verdraaid en gedramatiseerd. Het is dus een Egyptische onderwerelds-hieroglyph die geheel uit zijn context is gerukt en op tilt is geslagen. Door de ware esoterische kunst zal het terug moeten worden geplaatst in het museum. Dit gebeurt door de openbaring van de tweede bijbel. Alles zal teruggaan naar het museum. Alles zal zijn rechtmatige plaats krijgen.

Door bovenstaande kunnen we nu ook deze woorden van Jezus begrijpen :

26 Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn.

Haten betekent in deze zin dus testen, en niet zomaar blindelings volgen, en niet zomaar een ja-knikker worden naar hen. Haten betekent positief het onderzoeken, bestuderen, zonder vooroordelen, dus dat gaat veel verder en dieper dan valse liefde. In die zin heeft de heilige haat dus veel meer met tederheid en zorg te maken dan de westelijke christelijke liefde die de kennis probeert te verblinden. Zij volgen niet Jezus en het ruwhouten kruis, maar zoete, lieve Gerritje die elk degelijk onderwijs in de demonologie van hen afhoudt door verwennerij en magische woordjes, als slaaplieden.

De mens heeft zich allerlei beelden gevormd van anderen, als afgoden of vooroordelen. Al deze zelfgemaakte beelden moet de mens "haten" in de zin van loslaten en afleggen, om zo de woestijn in te gaan, het symbool van de onthechting, de leegte. In de diepte van de woestijn mag de mens zo komen tot de ware weerspiegelingen van de gnosis, om dit pad te volgen, om zo te komen tot de hemelse zee in de eeuwige woestijn.

Hoofdstuk 9. De Egyptische Wortels van Habakuk en Zefanja

Habakuk is een wat korter profetisch boek van het Oude Testament, zogezegd behorende tot "de kleine profeten", net zoals Maleachi. Habakuk leed aan ernstige profetische visioenen van geweld, en aan woede-uitbarstingen ten gevolge hiervan. Vooral in het Aramees wordt dit

dieper en beter beschreven dan de latere Westerse vertalingen. In het Hebreeuws wordt duidelijk dat alhoewel deze visioenen en uitbarstingen heel erg zijn het ook een orakel is.

1:2-4 Hoelang, Here, roep ik om hulp, en Gij hoort niet; schreeuw ik tot U: geweld! en Gij verlost niet? Waarom doet Gij mij ongerechtigheid zien, en aanschouwt Gij ellende? Ja, onderdrukking en geweld zijn voor mijn ogen, en er is twist, en tweedracht verheft zich. Daarom verliest de wet haar kracht, en nimmer komt het recht te voorschijn, want de goddeloze omsingelt de rechtvaardige, daarom komt het recht verdraaid te voorschijn.

Hier zien we even kort in de Westerse vertaling hoe ernstig dit was.

De vijand is een van nature neutraal en dualistisch woord voor strijder. Dit is dus een metafoor voor de toetsers. Ieder mens is opgeroepen om te toetsen en het goede te behouden, niet om een blinde gelover of navolger te zijn. De toetsers is een beveiligings-systeem. Die toets moet zo diep gaan totdat het een robotische impuls geeft, anders kan er nog inmeng zijn van de lagere aardse gewesten, de lagere wil. De toets is er dus voor om tot de hemelse wil te komen, die gebaseerd is op de oneindige kennis. HBG, HBK van HBK.KK, Habakuk, betekent in het Aramees de tegenstander, maar dit heeft hele diepe Egyptische wortels. De HB wortel betekent de triomf, de overwinning (Heb). En deze overwinning over de lagere wil transformeert alles tot een spel, tot een simulator, in deze Egyptologische wortel. De HB wortel is een messenger (Hebu), maar ook een verbintenis, als een collectie (Hab). De HB wortel heeft als symbool de ibis vogel die boven alles is uitgestegen (Hab), en heeft ook de betekenis van de overstroming, en een boot. Denk aan de mehen-slang op de boot van Ra die ook een spelbord uitbeeldt in het Egyptisch. Eén van de opdrachten van het leger (hab) is het maken van spelletjes, om daarbij anderen te helpen, en om diepte te brengen en veiligheid. Het leger moet simulators opstellen waarin veilig geoefend kan worden. De KK wortel betekent zaad (khukha) en het mixen, als het opstellen van bruggen (khakha). Als twee energieën met elkaar in aanraking komen dan is er een enorme elektrische ontlading en energie-uitwisseling, en dan moet er getoetst worden om het zuiver te houden, dus vandaar dat dit kan overkomen als een enorm geweld, maar men moet tot de metaforische diepte hiervan gaan, hoe moeilijk dat ook is. Dat wil niet zeggen dat we niet boos mogen zijn wanneer dat nodig is. Habakuk gaat over de heilige boosheid. Het is nodig om de metalen te smelten en ze aan elkaar te verbinden, als het werk van de smid. HB is in de Egyptologie de vragen steller, de twijfelaar, de toetsers (Heb). Ook onze boosheid moet getoetst worden. Er mag alleen boosheid zijn in de gnosis, in de heilige gebondenheid, niet in overmoed, zelfzucht of vooroordelen. De boosheid moet dus nauwkeurig gericht worden en zijn rechtmatige plaats krijgen in het proces en systeem van de gnosis. Soms is het geen tijd om boos te zijn, maar om te toetsen, alhoewel er wel een toets-boosheid is. Soms is het tijd om eerst het lijden te aanvaarden. Hiervoor zijn er verschillende seizoenen als in de klok en kalender van de gnosis. De mens moet leren klokkijken in de gnosis.

Zefanja, een ander kort profetisch boek in het OT betekent : sieraad van de wording. In de Egyptische wortel betekent het het aanvaarden van de eeuwige woestijn, als het lijden wat tot vruchtbaarheid brengt, de bron in de woestijn. Dit is de Egyptische definitie van wat genade is, gracieus, als het aanvaarden van de tucht die tot leven leidt, als geduld, S-FEN. Sefi-Neheh, SFN, Zefanja, is Aser, Osiris, die in de diepte van de kooi tot de eeuwige woestijn komt. In het westelijke christendom hebben ze een hele andere, meer luie, definitie van genade, en is genade ook losgekapt van loon. In het Grieks was genade een vorm van loon (charis), maar het Westen vertaalde dit heel erg selectief. Genade is alleen geldig in de zin van rechtvaardigheid, bijvoorbeeld wanneer mensen ten onrechte zijn benadeeld of een hogere straf hebben ontvangen dan nodig was, dan krijgen ze genade. Er is dus een groot onderscheid tussen valse genade en heilige genade. In de Egyptologie wordt er gesproken over een eeuwige genade als een sieraad van geduld in het lijden, de onderwerping en aanvaarding van het lijden, wat optreedt wanneer de menselijke kom breekt, wanneer de mens aan zijn lagere wil afsterft. De mens moet eerst toetsen en niet zomaar blindelings alles aannemen. Eerst moet de mens worstelen, onderzoeken, zoals Jakob op Pniël, totdat de mens zoals Jakob breekt en zijn lagere zelf heeft overwonnen, om zo in contact te komen met de gnosis. De mens moet deze strijd en dit lijden aanvaarden en in die zin gracieus zijn. In het Aramees spreekt de SPH, de SF-wortel van Zefanja, over een natuurlijk overgangsgebied tussen woestijn en water. Alleen in de eeuwige woestijn kan de mens aan zichzelf afsterven, want eeuwig is een metafoor van het volkomene. Alleen als de mens diep genoeg doordringt in deze woestijn, door gracieus te zijn, door de Egyptische Zefanja wortel, dan komt de mens vanzelf als in een natuurlijk proces tot het levengevende water.

Westelijke christenen zijn de aanbidders van luie, valse genade, helemaal uit de oorspronkelijke context gerukt. Deze valse genade is de poort tot hun valse hemel. Die genade kun je ontvangen door geloof, een andere luie afgod die zij aanbidden. Voor die genade en dat geloof hoef je helemaal niets te doen, en mag je ook niets doen. Het komt je zo je mond inrollen als je hun heilige toverformule opprevelt. Zorg dat je Jezus er in betreft en dat je in Jezus gelooft, en dan is het klaar. Natuurlijk is dit allemaal vanuit een boekje wat van generatie tot generatie is doorgegeven, en ook van taal tot taal vertaald is, en waarin zo de werkelijke betekenis verloren ging. Het is allemaal van horen zeggen, terwijl hen die door geopende zintuigen zelf de hemel hebben gezien weten dat alleen degenen die de hemel worden tot de hemel kunnen gaan. En de hemel is gewoon de gnosis. Het goddelijke betekent wording in het Hebreeuws. Het is een werkwoord, een school, geen geloof. Door blindelings dingen vanuit een gegeven boekje te geloven begeef je jezelf op glad ijs. Het gaat ook niet om het materiële. Vaak moet je er ook nog grof geld voor betalen om het heilige boek van de westelijke christen op je bureau-tafel te krijgen. Men koopt dus gewoon genade en geloof in. Het is een truukje. Door de Arcturische lens is dit zo op aarde geprojecteerd. Het ware gracieuze is de diepte in alles zien, en dat je zo alles ook poëtisch kunt aanvaarden als een raadsel. Het is het pakpapier van een cadeau wat je zelf kunt worden. Het is iets wat je zelf kunt winnen en verdienen, als in een spel, op een school. Het gaat niet buiten jezelf om. Het gaat om de wording, maar dit wordt in het ongeletterde westelijke christendom verafschuwd, want zij moeten juist de mens dom houden voor een markt. Genade en geloof houden de mens dom, wat tegengesteld is aan de gnosis. Domme mensen zijn dus een sta in de weg, maar zijn ook een raadsel. Zij houden dus zelfs voor ons de sleutel vast om verder te kunnen komen. Daarom moeten wij veel aanvaarden, wat ook de boodschap is van de Egyptische wortels van Zefanja. We kunnen niet ontkomen aan de woestijn. We moeten er doorheen, en kunnen niet halverwege terugkeren. In de woestijn gebeurt vanzelf het wonder van de natuur, het wonder

van de Vur en de Bilha. Als we blijven doorlopen zullen we vanzelf in het beloofde land komen. Dit is al om ons heen in alle dingen gecodeerd. Het is iets wat de mens moet ontdekken.

De seizoenen zullen dus in elkaar overlopen door natuurlijke processen van verbrokenheid. De mens die toetst en hierin niet opgeeft wordt tegemoetgekomen in de gnosis door een soort van breekpunt, en dan stroomt er gnosis binnen die de mens niet meer kan tegenhouden. Er is een verbinding gekomen, een overstroming, want de mens is als Jakob op de heup geslagen, als een beeld van het open zijn van de hemelse zintuigen. Nu aanvaart de mens het lijden als metaforisch onderwijs, totdat de mens hierin nog een keer breekt, en de strijd weer begint. Zo vloeien de seizoenen telkens in elkaar over. Het eeuwig evangelie vertelt hier ook over, in de zin dat als er een wond is, dan zal ook de wond gestoken worden, zodat er nog meer diepte komt.

Joringel 3

1. Te vaak in mijn wonden gestoken, nu ben ik tot onder het zachte gedaald, tot diep onder het roze.

2. In een doodstrijd, tot onder het zachte gedaald, een nieuwe pijn bevrijdde mij, in zacht vuur te ontwaken, tussen rozenschuim en lelieschuim, waar een donk're nacht het op heeft gegeven, tot onder het donk're gezakt.

De Nieuwe Handelingen 4

7. Ze hebben me gestoken, die bijen des hemels, en nu ben ik dan honing van het kruis, driemaal verbroken, driemaal op dezelfde plaats gestoken. 8. Ze schiepen daar een wond in een wond, als een waterig trauma, geen kracht meer om op te komen. 9. En de derde steek was dan om te doden, om mijn ogen te openen. Ze stak mij diep, de zoete spin, en nu stroomt geurige wijn. 10. Het gebak der eeuwen is niet meer te vertrouwen. Steek mij nu, voordat het te laat is. 11. Ziet het bloed is vlees geworden, waar winden tezamen komen, waar harten elkaar verstaan, zo diep gestoken.

1. Gij eet dan honing van de dood, nadat gij driemaal bent gestoken. Neem hen mee tot de velden, en maak hen wijs.

9

7. Hebben wij macht over de dood, als wij viermaal zijn gestoken, als bloed tot wijn wordt. Het bloed is vleesgeworden, het heeft onder ons gewoond, maar wij hebben het niet geweten, wij hadden alles vergeten, in de vierde dood. 8. Ik kom tot het morgenrood, om alles terug te draaien, maar ik kan de tijd niet draaien. 9. Ik wacht om een vijfde keer te worden gestoken. In al die ellende keer ik mij, we ontmoeten elkaar zij aan zij.

10

1. Zij heeft mij vijf keer gestoken, zij heeft mij vijf keer gebroken. 2. Alles deed pijn, maar van het kruis zingt zij, als van zoete dromen.

5. Na de vijfde maal, alles weer één taal, na de vijfde seconde, alles weer verbonden. Het leek wel duizend jaar, maar het was maar een seconde. 6. Als je zo diep gestoken bent, dan beleeft je alles anders.

De Openbaring van de Rode Steen V

4. Witte roos, tederheid na de steek, wonden veelvoudig gestoken, nu spiegelt het dan in de wind, al die gezichten die ik was vergeten.

Hermitaten 34

1. Het zicht is als een spiegel. De witte spin heeft gestoken, om beminden tot de mystiek des Heeren te brengen. Als witte sneeuw kende de Heere u, hen die Zijn paarden dragen. Het schuim van rozen droegen zij als het schuim der rozenwijn.

De Nieuwe Openbaring III, 5

31. Goed is het dan om tot stilte te komen en goed is het dan om gebroken te worden, want zijt gij niet allen afgedwaald. 32. Ik dan ben de Goede Herder, en ben reeds geweest waar gij komt. Weet dan dat gij door het lijden elkander hebt leren kennen, en door de muren van elkanders harten bent heengebroken. Weest dan met elkaar verbonden in het lijden, en het ijs, want buiten lopen de wolven wachtende om datgeen te verslinden dat losgeraakt is en achtergebleven.

Hoofdstuk 10. De Heka-wortel van Haggai

De gekooide ziel dwaalt in de diepte door de woestijnen, en kan de dingen die hij wil bereiken niet bereiken. Alles ligt ver weg, te ver. Het is onbereikbaar. Er zijn allerlei restricties opgelegd waar de gekooide ziel zich het hoofd over buigt.

Het vierde uur van de nacht in het Egyptische Amduat-boek van de onderwereld gaat over deze tocht door de woestijn. Het uur is natuurlijk een metafoor voor een bepaald seizoen waardoor de mens heengaat. In het vijfde uur van de nacht vindt het wonder in de woestijn plaats. De mens bereikt hier de verborgen grot van de transformatie. Het vijfde uur is het uur van Heka, een mysterie wat altijd op de boot van Ra aanwezig is, achter de peddels, als de stuurman of veerman. In het uur van Heka vindt het wonder van de woestijn plaats waarin alles wat de mens in de woestijn verloren heeft weer opgebouwd wordt, weer bereikt wordt, maar dan op een hele andere manier, veel dieper, en beter, als de herbouw van de tempel. Dit komt ook weer terug in het boek Haggai in het Oude Testament, wat ook een kort profetisch boek is, als één van de zogeheten "kleine profeten". HEKA is namelijk de Egyptische wortel van Haggai.

De verborgen grot is gelegen in het hartje van de woestijn, boven de poel des vuurs, die ook een poel van genezing, verjonging en wedergeboorte is. De poort wordt bewaakt door de tweekoppige leeuw AKER, de Egyptische moeder aarde. De poel des vuurs is haar baarmoeder.

In spreuk 96 van het Egyptische dodenboek wordt het speeksel van Aker besproken, de dubbelhoofdige leeuwengodin van de aarde verbonden aan het Haker-feest, het vastenfeest van de opstanding van Osiris, ook verbonden aan Hagar, de moeder van Ismaël. Dit speeksel is om de vijand tot rust te brengen. Hier komt dus oorspronkelijk de mythe van het speeksel van Jezus dat de blinde genas vandaan. Het speeksel was oorspronkelijk ook een beeld van de sexualiteit, verbonden aan de Aker, die de vijand overwon, dus in die zin is sexualiteit demonologisch, en als het eenworden met de godin van de aarde

De Aker-leeuwinnen kijken tegengestelde richting op, en zijn genaamd "gisteren" en "morgen", als een beeld van verleden en toekomst. In de Sarcofaag-teksten van het Midden Rijk komt Aker voor als de veervrouw van de nachtboot van Ra, wat haar gelijkstelt aan Heka. Het Hebreeuwse woord HAKA, hagah, is het grommen van een leeuw als beeld van het mediteren en het verbeelden. In de verborgen grot lag het lichaam van Sokar, een vorm van Osiris, en een mengsel met Ra. Sokar is hij die op het zand staat, of in de woestijn, als een beeld van Ismaël, die de woestijn was ingezonden, samen met zijn moeder, Hagar. Hagar bewaakt dus het lichaam van Ismaël, als een vorm van Heka, wat dualistisch is. Heka betekent ook transformatie, wat plaatsvindt door tegenstellingen, ook door de tegenstelling tussen de man-pool en de vrouw-pool.

In die zin zijn het vierde en vijfde uur belangrijke onderdelen in het esoterische sieraad, van woestijn, tot wonder in de woestijn. Aan het einde van het vijfde uur staat Sokar tussen de dubbele Aker-leeuwinnen in. Zowel Heka (heqa) als Sokar (skr, skkr) betekenen ook de verhongering, als een beeld van het leeg worden, de ramadan. Dit is in het Egyptisch verbonden met komen tot de details, tot decoreren. Ook is het verbonden aan het openen en openbreken van een deur (seqer).

Het tweede uur wordt in het boek der poorten omschreven als het uur van Aqebi, oftewel Geb, de baarmoeder van de aarde, de onderwerping van de lagere aardse wil. Aqebi werd in het Hebreeuws Aqep, de voet (of billen) die de kop van de slang zou "vernietigen", meer als in een persen en begrijpen. In het Grieks werd dit de Agape, maar dit is in het Hebreeuws nog steeds verbonden aan de baarmoeder. Ook het tweede uur van de nacht is een belangrijk onderdeel van het demonologische sieraad, om zo veilig te blijven tegen het christelijke hedonisme, oftewel het grote Toronto (de genotzoekers, golddiggers). Het is dus om veilig te blijven tegen clownsgeesten die ons maar wat graag op hun joyride willen meenemen. Ook zijn dit verjaardagsgeesten. In de Egyptische uren van de nacht liggen hiervoor dus de

antistoffen. Zo kunnen ook de verwesterlijkste spookverzen van de bijbel geneutraliseerd worden. Het is dus het noodzakelijke werk van de smid. Dit gaat verder in het derde uur, wat soms ook als onderdeel van Aqebi, Geb, wordt beschreven.

De uren van de nacht beschrijven dus de verwondingen, de doorstekingen van het hart en tegelijkertijd de sieraden die er doorheen gaan, als piercings, als de demonologische sieraden van het hart. Vandaar dat de verscheuringen en doorstekingen van ons hart niet voor niets zijn. In het derde uur van het boek der poorten, wat ook een uur van Aqebi, de baarmoeder van de aarde, is (Geb), wordt dit extra intensief besproken. Hier gaat de boot van Ra over de poel des vuurs, een facet van Geb, en moet de mens leren loslaten en leren belonen met rechtmatig loon. Vandaar dat de mens hierin onderscheiding (s-ten) moet krijgen. De mens kan niet als een wilde weldoener zomaar overal loon gaan rondstrooien. Zij die juist leren belonen zullen meesters van transformatie zijn, wat wordt voorgesteld als graan wat vanuit de poel des vuurs groeit. Graan is ook weer een beeld van het hart en de troon, waarin overwinning dan transformatie door begrip betekent, oftewel inzicht in de diepte van de dingen. Ook wordt er zo een heilig bier van graan (gerst) gebrouwen in de poel des vuurs voor hen. In de poel des vuurs worden twaalf goden afgebeeld waarvan één een kruis-hieroglyph draagt, en een ander een omgekeerd kruis, en weer een ander een voet op een rond uiteinde. Deze hieroglyphen komen ook weer terug in de christelijke mythologie. De voet komt als het Hebreeuwse AQEP terug in Genesis waar deze de kop van de slang onder zich heeft. De AQEP, de voet, beeldt dan ook het zaad van de vrouw uit. Deze twaalf goden staan tussen het graan in waar de boot van Ra langsgaat. In het christendom werden dit de twaalf discipelen van Jezus. Zij vertegenwoordigen ook de twaalf uren, de twaalf seizoenen.

De poel des vuurs is om te toetsen, iets waar ieder mens doorheen moet. Alles moet namelijk getoetst worden. Ook komt de mens op de boot in de poel des vuurs andere boten tegen, zoals besproken wordt in het Amduat-boek. In de poel des vuurs lopen namelijk alle dimensies over, en ontwikkel je de zintuigen van de gnosis.

Hoofdstuk 11. De Verloren Paradijselijke Hersenklier

De mens die zichzelf had opgeofferd voor de gnosis werd door Ra in het eerste uur van de nacht verborgen voor hen die op de aarde woonden. Deze mens werd verborgen in de woestijn, en aan deze mens wordt het oog van Ra gegeven, het oog van visioenen, van visie en een dieper inzicht. Zij die in de woestijn zijn moeten hier leren de anderen in de woestijn te belonen, en zij worden zelf ook beloond in het eerste uur, en hier ontvangen zij hun kronen. Natuurlijk is de kroon metaforisch. Het is zeker niet het oppervlakkige wat vandaag de dag in het Westen over de kroon wordt geleerd.

In Abydos was er het haker-feest, het vastenfeest, de Egyptische Ramadan, om de opstanding van Osiris en de overwinning over zijn vijanden te vieren. HAKAR is in het boek der poorten een godin of groep godinnen die rondom het altaar of de tabernakel staat, als een beeld van de kroon, de hoofdtooi. In de Aramees-Hebreeuwse talen is de kroon een schedel of kop van een verslagen demon, als een beloning, een trofee. HAKAR komt in het OT voor als HAGAR, de moeder van Ismael. Hakar wijst ook op de AKER, de dubbele Egyptische wachter van de onderwereld met de twee leeuwenhoofden, als een beeld van de dubbele moeder, de vrouwelijke vruchtbaarheid. De kroon is in het Hebreeuws-Aramees een cyclus, als het sieraad van de uren. De kroon brengt tot knielen in de Hebreeuwse wortels (qodqod-qadad). In de kroon zijn dus alle uren van de nacht vastgelegd, waardoor de mens door de uren kan gaan om tot de diepere gnosis te komen. De kroon is een teken van overgave, van zelf-opoffering, het begin van de tocht, niet het einde. In het eerste uur van de nacht wordt de kroon ook voorgesteld als de nek, of een halsketting.

In ieder geval komt de verberging in de woestijn terug in het Mozes verhaal in het OT, en in Openbaring in het NT :

12:4-6 - En de draak stond voor de vrouw, die baren zou, om, zodra zij haar kind gebaard had, dit te verslinden. En zij baarde een zoon, een mannelijk wezen, dat alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf; en haar kind werd plotseling weggevoerd naar God en zijn troon. En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat zij daar twaalfhonderd zestig dagen onderhouden zou worden.

12:14-16 - En aan de vrouw werden de twee vleugels van de grote arend gegeven om naar de woestijn te vliegen, naar haar plaats, waar zij onderhouden wordt buiten het gezicht van de slang, een tijd en tijden en een halve tijd.

Deze verberging is niets anders dan een dimensie-shift, een overgangsgebied, waardoor de mens losbreekt uit de materiële gevangenschap en komt tot de diepere frequenties. In de Egyptologie is dit de peh of peh-t, het bereiken van een plaats of object, wat aan het einde, of

in het diepste, van de nacht gebeurt, als de afsluiting van een boek. Het is het wortelwoord van de pehuit, de anus, maar dit komt ook weer terug als de achterkant van de nek, als zijnde een lichaamsdeel in het gebied van het hoofd. Het is ook een woord voor fundament, verbonden aan pehu, beyond, oftewel transcendentie. De pehuit, de anus, is in het Egyptisch ook een aanhangsel, een sleeptouw van een boot. In het Surinaamse bijbel gedeelte van de tweede bijbel wordt de anus beschreven als een klier in de hersenen. Oorspronkelijk is de anus dus veel meer dan alleen maar de ontlasters.

Er is ook een ander Egyptisch woord wat gebruikt wordt voor anus en dat is mau-t, wat de kern of moraal van een verhaal is, en de totaalsom, de conclusie. Het is verbonden aan de mahet, de tunnel, de doorgang, en heeft als wortelwoord maha, het achterhoofd, of de achterkant van de nek, en mau, zachtheid. In de Surinaamse bijbel van de tweede bijbel is de anus dus ook een onderdeel van de hersenen, als een hardheids-zintuig wat functioneert door het meten en registreren van zachtheids-waardes, de oeroeboel.

In de stad mag het woord niet genoemd worden, want dat is vies, en er mag ook niet over nagedacht worden, want het is als de verboden vrucht. De stad wil niet dat de mens zicht krijgt op wat de anus is, en de kerk ook niet. Toch is het een lichaamsdeel door God geschapen, als een evenbeeld van God, en horen alle lichaamsdelen met elkaar samen te werken, dus ook de anus (I Korinte 12-14). Maar in de stad staan de hevig opgedoste dametjes met hun oma-knotjes met hun spiegeltje, en hun parfumsputjes om het geheim van de anus te verbergen. De anus is in hun ogen alleen maar iets vies waar je niet over mag praten, en het is door hen gedemoniseerd, net zoals wat andere belangrijke lichaamsdelen. In de achterbuurten daarentegen is het totaal het tegenovergestelde. Kleine jongetjes wordt het van jongs af aan geleerd de anus van vrouwen te aanbidden, maar dan op een hele onbeschofte, onrespectvolle manier. Het wordt enorm overdreven als een karikatuur, en ze missen de gnosis. Ook zij zijn de bewakers van het geheim van de anus. De dametjes in de stad met hun oma knotjes en hun lange jurken gebruiken de parfum spuit als een insectenverdelger, maar ze vernietigen de hele natuur. De kleine jongetjes uit de achterbuurten voelen zich tekort gedaan door de rijken, en voelen zich monddood gemaakt door de aristocratie, de stropdassencultuur, en in hun pijn gaan ze zo in hun overmoed en ongeduld door mooie muziek heenpraten op een geforceerde manier, wat ze dan rap noemen, uitgesproken als rep. Ook duwen sommigen van die onzekere, roekeloze jongetjes als een karikatuur hun borsten overdreven vooruit, en hun buiken, terwijl anderen het meer doen door met dure sieraden te lopen, zo glimmend mogelijk, wat ze zelfs in hun mond laten implanteren, om maar zo rijk mogelijk over te komen. De weg van de gnosis en van het kruis kennen ze niet. De achterbuurt en de stad, elkaars tegengestelden, maar ze werken met elkaar samen, als bewakers van het anus-geheim. De achterbuurt heeft een valse anus, en de stad heeft een anti-anus, als een smetvrees. Die trekken zo een blik politie-agenten open als iemand te dicht bij de verboden vrucht komt.

De moeder anus is in het Sanskrit, de heilige taal van India, de vrucht van het paradijs. In de tweede bijbel gaat het veel over geboortes door de moeder anus. De anus is de poort tot de onderwereld, en het afsterven aan jezelf. Het is het gebied van de verbeelding. Oorspronkelijk was het dus een hersenklier, en die is door buitenaardsen weggesneden uit de hersenen, opdat zij over de mens konden heersen. Zij hebben de mens onderworpen aan de pijnappelklier, het slaap en waak ritme. Het is dus van belang om de anus klier weer te ontwikkelen. Er is een planeet genaamd "Hart en Anus", een zacht rood-roze planeet, die de energie bewaart waarin het hart van de mens verbonden wordt met de oorspronkelijke anus-klier in de hersenen. Het

is een zachte substantie in de hersenen die moet ontwaken. Als die verbinding is gelegd kan de mens zich weer aanleren creatief te zijn, creatief te denken. De new age leert de mens zich helemaal blind te staren op de pijnappelklier, als het derde oog, maar het houdt de mens vast in zwaar materiele spirituele systemen van de lagere aardse gewesten, en draait vaak om een markt. De mens wordt zo een slaaf van de new age. Er wordt zo een soort van overmoedige dronkenschap in de mens opgewekt, waardoor de nodige demonologie uit het oog raakt. Het licht vreet alles weg.

Er kan beginnen worden met een link tussen het hart en de anus klier in de hersenen, een zachte substantie in de hersenen, diep in de hersenen. Zo vertalen we dan het Egyptische "achterin" met diep, want het ligt in het voorhoofd. De pijnappelklier ligt in het achterhoofd, en wordt door de New Age vaak gezien als de deur tussen lichaam en ziel, als de zetel en het centrum van de ziel.

De pijnappelklier brengt een hele zware energie, terwijl de anus klier een hele lichte energie brengt en aanboort.

Dan is het van belang om te leren ademen vanuit de anus klier in het voorhoofd, vanuit de lichte energie. Je kunt dan je ogen sluiten en zien wat voor beelden er verschijnen op je netvlies, maar als er niks gebeurt is dat ook goed. Adem dan diep in en uit, je richtende op de anus klier in het voorhoofd, de zachte energieën tot je nemende. Het is een klein zacht watervalletje in het hoofd. Eerst moet het ontdekt worden, en moet men erdoor leren leven, vanuit de hartlink, dus vanuit de hartbron. De energie stijgt vanuit het hart omhoog tot de anus klier, en die adem je dan in en uit, zodat er een cirkel ontstaat tussen hart, anus klier en longen, als een cyclus. De pijnappelklier is ontzettend overbelast. Het hoe en wat van de anus klier is vrijwel onbekend voor de mensheid. Zo mag je een verbinding maken met de planeet "Hart en Anus". Zoals de Egyptologie de anus beschrijft is het een sleeptouw, om de mens voort te trekken, zodat de mens niet achterblijft of afwijkt, en dit ligt in de "diepte" van het hoofd, in het voorhoofd. Deze planeet is onbekend voor de mensheid, maar wordt alleen getoond aan hen die de diepte zoeken in de gnosis. Zij die stads leven en blijven leven zullen het nooit zien. In het Sanskrit, de heilige taal van India, is dit dus een esoterische verdieping van het Adam en Eva verhaal, de anus klier als zijnde de verboden vrucht. Als de mens van die vrucht neemt, dan sterft de mens aan zichzelf af. Door de Arcturische lens is dit grote geheimenis geheel anders op aarde geprojecteerd, als een raadsel. Stort jezelf er niet in, maar ontraadsel het. In het paradijs is de tong van de mens, oftewel het spreken, de taal, onderworpen aan de anus klier, als zijnde aan de transcendente opslagplaats van de gnosis, wat ook verder besproken wordt in het Surinaamse bijbel gedeelte van de tweede bijbel. De tong van de mens maakt dus een verbinding met de paradijselijke hersenklier, de vrucht, en wordt zo beteugeld. Een wachter wordt er zo voor de tong gezet, ook als een proces van de heilige gebondenheid, wat een heilige verbondenheid is. Deze hemelse klier trekt de mens voort. Waar dit niet gebeurt komen demonen om de mens voort te trekken, geheel de verkeerde kant op.

In het Sanskrit was de anus oorspronkelijk een zintuig. De dames in de stad en in de kerk met hun witte poederdoosjes en hun parfumsputen gebruiken dit zintuig niet. Ze kennen de geheimen van dierenwereld ook niet, want ook dat is vies. Waar komen die "dames" vandaan

? Het zijn gimmicks, reclamespotjes van de stad. Ze hebben heel wat te verbergen. Ze zijn apathisch en hebben smetvrees. Ze verkopen een product : een schoonmaakproduct, dus smetvrees is de beste advertentie strategie. Het zijn clowns. En de kleine jongetjes in de achterbuurten en krottenwijken rappen over de vrouwen anus alsof het hun enige bezit is. Maar ze kennen de betekenis niet. Ze verkopen het. Het zijn pooiers.

Sinds alle lichaamsdelen een reflectie zijn van het goddelijke en van de natuur is het dus ook een hemelse plaats, een natuurverschijnsel. De anus klier in de hersenen is als de vulkaan van zachtheid, niet noodzakelijk van vuur, zoals hemelse zonnen ook niet van vuur hoeven te zijn, maar gewoon van bepaalde natuur-polen, zoals ijs, hardheid, water, aarde, klein, groot enzovoorts. Deze vulkaan heeft haar eigen zoetheid, geregeld door de zachtheid. Eerst moet alles zacht en zwak worden, wegvagen, zodat de lagere aardse wil kan sterven, en al het valse harde in ons kan afbreken, want dit houdt ons tegen. Alle lagere aardse muren moeten afgebroken worden. We mogen komen tot de zachte wateren van de hemelse natuur om tot diepere transcendentie te komen. Alles wat hard en vast is, met een hoge materiele dichtheid moeten we loslaten, om zo dieper te komen, dieper te zwemmen in dat wat de vulkaan heeft losgelaten. Deze vulkaan kan ons hele lichaam laten onderlopen. Al het valse "zelf" moet afsterven, om zo tot het ware zelf te komen, de hogere wil van de goddelijke natuur die de gnosis kent. Het is een buitenaardse ervaring.

Hoofdstuk 12. De Paradijselijke Biologie

Vanwege de Egyptische oorsprong kan er ook gezegd worden dat wanneer de islamieten op zoek zijn naar het wonder van de nacht, dan zijn ze in de Egyptische taal op zoek naar de verloren geraakte hersenklier, of anus klier. Buitenaardsen hadden geklooid met de menselijke genetica. Zelfs als een mens sterft is er geen makkelijke ontsnapping, want een beetje shamaan weet wat er in het hiernamaals te wachten staat, wat een verlengstuk van dit leven is. Geen letterlijke hemel of hel, maar scholen, gerechtshoven, gevangenissen, ziekenhuizen enzovoorts, net zoals op aarde. Elke "een beetje shamaan" weet dat de tandarts de grootste vijand is, zowel hier als in het hiernamaals, die kinderen van jongsaf aan gedwongen implanteert, in het bot, want tand is bot. Alle lichaamsfuncties worden zo in de war gestuurd, want het lichaam zal dit niet accepteren. Het lichaam herkent het niet als lichaams-eigen en

gaat er dan omheen werken met alle gevolgen daarvan. Ook zijn de stoffen die gebruikt worden vaak supergiftig, en de zenuwen komen zo onder een enorme druk te staan. Bot-implantaties, oftewel vullingen, hebben hoge gezondheids-risico's, en in het hiernamaals gaat deze kermis rustig door, en ook geheel door het lichaam heen. Buitenaardsen krijgen macht door implantaties, en zo monitoren ze elke ziel. Sterven is geen uitgang uit de matrix. Neen. Het is het begin voor velen, want dan pas gaan ze zien waaruit ze voortkwamen. De tandarts is dus een reflectie van iets zwaar demonisch wat zich diep in de onderwereld afspeelt. Hierover wordt ook volop in de tweede bijbel gesproken, zowel door verhalen als recht voor z'n raap. De aarde is onder een grote vloek. Het materiaal wat in het hiernamaals in de gestorven ziel wordt gespoten is genaamd "snode". Het is een verzamelnaam voor een heleboel soorten, zacht, hard, metaal, plastic, enzovoorts. Het wordt dus niet alleen in de tanden gedaan, maar ook in de kaken, en in andere botten van het lichaam, zowel bewust als onbewust. Dit zijn allemaal de gevolgen van het niet hebben van de anus klier in de hersenen.

Shamanen zijn dan een soort esoterische tandartsen die deze gevaarlijke en giftige stof, snode, kunnen verwijderen, en zij kunnen het bot weer aanvullen met een geheel natuurlijke lichaams-eigen stof, maar nog wel belangrijker is het activeren van de anus klier, anders is het dweilen met de kraan open. Tandartsen zijn het gevolg van het niet compleet zijn van het menselijk lichaam. Het zijn nare bijverschijnselen, en veel mensen hebben niet eens door dat de wortel van hun problemen het werk van de tandarts is. Ook worden tandarts-gerelateerde problemen doorgegeven van geslacht tot geslacht. Het zit diep in de genen van de mens. Tandartsen zijn geen vrienden van de gezondheid, maar vijanden, en vijanden van je ziel. Ze leggen de basis voor veel ellende, psychisch en lichamelijk, voor een kind. Daarom is het van belang al zo vroeg mogelijk te beginnen met het ontwikkelen van de verloren paradijselijke hersenklier. Snode is hypergevoelig gevangenismateriaal, een gevangenis-implantaat wat je onder stroom zet zodra je probeert het te verwijderen. In de ontsnappingspoging vallen veel doden, vaak door zelfdoding. Het spul zet je op tegen jezelf. Blijf daarom dichtbij de gnosis en bij de demonologie. Er is een weg.

Veel mensen weten niet dat het "snode" is wat hen lastigvalt. Het kennen van snode is al het halve werk. Die implantaten liggen door het hele lichaam en tappen de mens af, houden de mens in de gaten, en besturen de mens.

Door de paradijselijke anale hersenklier in het voorhoofd kan de mens beginnen los te komen van deze implantaten. De mens moet terug naar de paradijselijke vrucht van de gnosis. Het is dus een menselijk lichaamsdeel wat een sap afgeeft, uitscheidt, een sap om de snode-illusie te verbreken. In de onderwereld is hierover een grote strijd. De anale hersenklier zal elk beetje snode in ons lichaam onder stroom zetten en het losweken, maar dit is verbonden aan een heleboel wetten, en is een oorlog. Snode heeft ieder mens de oorlog verklaart, en wil ieder mens geheel voor zichzelf innemen. Alle tandartsen die niet esoterisch en holistisch zijn, dus tandartsen die spelletjes spelen met de mens door hen te implanteren in het bot met allerlei chemische en zwaar metalen rotzooi, zijn zwaar bezeten door Snode, en dit soort demonen vangen ook de mens die sterft op om ze verder te implanteren voor het hiernamaals. Zo dolen vele zielen rond met die troep in hun mond, op zoek naar een shamaan om hen hiervan vrij te

helpen. De anale hersenklier is een portaal van transformatie, als een tuner. Ook is het het tegenovergestelde van een naaimachine, als een zachtmachine. Stel je in je voorhoofd een klein machinetje voor als een naaimachine, maar dan tegenovergesteld, in de zin dat het geen harde, scherpe naald is maar een geheel zachte, vloeibare pin die door een bepaald sap je verscheurde hart weer aan elkaar "naait". Ook je hersenen zelf worden zo geheeld door deze softmachine. Het is een soort roze spul. Het maakt contact met parallelle werelden, en kan op basis van gnosis-principes bepaalde contacten daarmee herstellen. Het is een shifter en een switcher tussen de dimensies.

Het punt is dat de anus en de anus klier een bepaald trillingsgetal heeft wat door het hele lichaam heen hersteld dient te worden, omdat buitenaardsen dit trillingsgetal hadden uitgedoofd om het zaakje over te nemen. Wij bekijken dit dus vanuit medisch-esoterisch oogpunt, vanuit de demonologie. Het materiële is corrupt, maar wijst door naar een diepere realiteit, diepere principes. De mens mag komen tot deze verborgen zee van paradijselijk hormonaal sap met dit trillingsgetal. Het is het trillingsgetal van de zacht rood-roze planeet "hart en anus", wat een anti-stof afgeeft tegen corrupte straling van ondermeer Venus en Rigil Kent die beiden garant staan voor zg. overschoonmaak, te sterk geconcentreerde schoonmaakproducten, te chemisch en agressief, gebaseerd op smetvrees, gebrek aan demonologie.

Hoofdstuk 13. De Verborgen Egypte-Wortel van Ezau

Het leven bestaat uit zware worstelingen met energetische parasieten. Velen vechten er niet meer tegen maar hebben het gewoon op een contract of vriendschap gelegd met de parasieten, en gaan nu door het leven als vrolijke, gezellige mutsen en dozen. Zo zijn ze zelf een parasiet geworden, en willen daarom ook niets weten van de diepte en de demonologie, want dan gaan er teveel alarmen in hun hoofd af, en dan moeten ze weer worstelen. Ze gooien liever alles overboord om in een leugen te leven, de zachte, comfortabele, warme kokon van het eeuwige zelfbedrog. De weg van het kruis kennen ze niet. De prijs is hen te hoog. Ze hebben smetvrees. Zo schrobden ze hun huis, maar niet hun ziel. Het worden keukenfiguren : veel eten om alles te vergeten. Alles moet vooral mierzoet zijn, als een goed antidepressivum. Voor de rest gebruiken ze alcohol om alles weg te spoelen, en dat geeft ook nog eens een extra boost, een vrolijke hik. Zo gaan ze met een parasiet door het leven. Ze houden zichzelf voor de gek, en alles is omgekeerde wereld.

Jakob en Ezau worstelden al met elkaar in de moederschoot. Jakob werd een tentenman, een huiselijk type, een muurbloem, meer romantisch, terwijl Ezau meer buitenshuis was, een jager ... veel bruter ... Jakob was meer een gezelligheidsmens, terwijl Ezau een eenling was, altijd op pad, altijd in de natuur. Jakob was ook meer een prater, en had een goed contact met zijn moeder. Veel mensen kunnen zich daarom ook meer vinden in Jakob dan in Ezau. Ezau was veel ruwer en abstract, veel onbereikbaarder, en daarom ook veelal verkeerd begrepen. Ik hield er vroeger altijd van om naar dominees te luisteren om te horen wat ze over Jakob en Ezau te vertellen hadden, en het kwam meestal op dit soort dingen neer. Al het geneuzel blijft lekker aan de oppervlakte, terwijl de oorspronkelijke grondteksten en de Egyptische achtergrond veel interessanter zijn. In het Hebreeuws staat er dat Ezau zijn eerstgeboorterecht, oftewel de aan hem beloofde erfenissen, verkocht voor rebellie, het loskomen van het civiele, de sociale norm, wat de rode soep in de wortel betekent. Het is een "gewelddadige", vechtlustige passie voor de gnosis, en daar gaf Ezau graag zijn aardse, lagere rechten en verplichtingen voor weg. Ezau wilde nog meer loskomen en dieper de natuur in. Ezau wilde het barbaarse, wilde pad op, en dat verkocht Jakob aan hem, in de zin dat Jakob de sociale verplichtingen van Ezau op zich nam. Ezau liet zijn bezittingen achter voor Jakob, omdat Ezau niet wist wat voor baat hij zou hebben bij bezittingen. Naar zijn gevoel hielden zijn bezittingen hem alleen maar tegen. In die zin is het dus waarschijnlijker dat Jakob een wapen verkocht aan Ezau, of hem aanbood te ontsnappen uit zijn sociale gevangenis.

De Egyptische achtergrond is nog interessanter. Ezau wordt Suw genoemd in het Aramees, de moedertaal van het Hebreeuws. Het Aramees ligt in tussen het Egyptisch en het Hebreeuws. In die zin is het Egyptisch zowel de moedertaal van het Aramees als het Hebreeuws. Deze drie zijn de brontalen van de bijbel. Zonder het Egyptische fundament te begrijpen is het daarom onmogelijk de diepte van de bijbelse boodschap te begrijpen. De Egyptische wortel van Ezau, oftewel van Suw, is de god Shu, de brug tussen hemel en aarde. Shu was de eerstgeborene van Ra. Hij was zeer nomadisch, net als Suw. Shu's naam betekent in het Egyptisch ontladen en leegheid, het loslaten. Hij was een strijder, een vechter, maar ondanks dat hij tot de overwinning kwam raakte hij enorm verzwakt als gevolg van de strijd. In de hal van Ma (Moa, Moat), oftewel de hal van wet en waarheid, de hal van het oordeel over de doden, was hij de vernietiger van de veroordeelde doden. Zijn naam betekent ook verkoop, en vooral het strijden over de verkoop, over de prijs, het onderhandelen, wat ook weer terugkomt in het Jakob en Suw verhaal. Dit is een metaforische verkoop, meer als een offering. Ook is

hij in het Egyptisch de god van de kinderen. In zijn relatie tot de hal van Ma, wordt hij ook Sha-Ma genoemd. In het Egyptisch is de "sam" wortel de implantatie, het inprinten, graveren van de wet in het hart. De sam, sm, wortel betekent ook verbinden, de hemel met de aarde verbinden, en het gehoorzamen, wat ook weer terugkomt in het mannelijke Hebreeuwse werkwoord "shama". De sm, sma, is de fallus, de verbindingsplug hiertoe. Dit is ook de wortel voor Shama-el, oftewel Samuel, die als kind zijnde werd gebracht tot de tempel om God te dienen, wat ook de betekenis is van zijn naam. Er ligt dus een belangrijke esoterische verbinding tussen Ezau en Samuel. Samuel werd aan de tempel verkocht door zijn moeder Hannah. Samuel is een verdieping en verlengstuk van het Ezau verhaal. Suw, Ezau, komt tot Ma, de tempel van de onderwereld, en wordt zo Shama, Samuel. De sm, sma wortel betekent in het Egyptisch ook zowel tempel als haar, een ander kenmerk van Ezau, als de harige. Haar heeft in het Hebreeuws de betekenis van storm en van het mengen, wat ook de betekenis van de sm, sma wortel is in het Egyptisch.

Suw gaf zich over aan drie vrouwen :

ADAH – sieraad

BASHEMATH – zoete odor

OHOLIYBAMAH – nomadische tent in de wildernis van de hoge plaats, berg, oftewel tent van de berg van de moeder schoot, wat in de wortels ook oorlogsveld, arena betekent, en aanbiddingsplaats van een cultus.

Deze vrouwen staan metaforisch voor het inprinten van de wet, het komen tot de tempel, zodat suw werd tot suwma, samuel. Dit was uiteindelijk waar het hem om te doen was, en wat hij in diepte van Jakob had "gekocht" door zijn leven te geven. Hiervan is de rode soep ook een beeld, namelijk van het messiaanse bloed van zelfopoffering voor een groter doel, namelijk het komen tot de tempel in de wildernis, de zwarte tabernakel, de meownah. Dit bloed is de overwinning over de lagere aardse wil. Vandaar dat er in de tweede bijbelse poezie en gnosis ook een zware link ligt tussen Ezau en Jezus. Ezau kwam verzwakt tot Jakob, en kwam tot het mysterie van het messiaanse bloed, uitgebeeld door de rode soep, wat een beeld is van het sterven aan het lagere zelf. We komen hier dus tot de kern van de paradijselijke anus klier in de hersenen, tot de zon van water, die is als een kwal. Om deze zon draaien de andere planeten verbonden aan deze paradijselijke klier, zoals de planeet "hart en anus". Ezau werd tot een woestijnvolk, Edom, zoals ook Shu in de Egyptologie werd tot een woestijnvolk. In de apocalypse zou de zon veranderen in een haren vel, wat het teken van Suw is, en van Suw komende tot de tempel, als Suwma, shama-el, als het komen van de storm, het mengsel, de brug tussen hemel en aarde, en tussen dag en nacht.

Ezau heeft te maken met het kruis van Christus. Zoals Ezau harig was is dat ook de betekenis van Golgotha. Suw die wordt tot Suwma om zo tot de duistere tempel in de wildernis te

komen, de verloren geraakte natuurwetten, is het pad van Golgotha. De verloren geraakte Egypte-Israel link brengt dus leven en richting tot de mythes van het Nieuwe Testament.

Hoofdstuk 14. De Oorspronkelijke Ladder van Ezau in de Egyptologie

De rode soep die Ezau kocht in ruil voor zijn eerstgeboorterecht is een beeld van zijn bloed om los te komen van zijn lagere zelf en wil. Natuurlijk is dat metaforisch. Ezau is Suw in het oorspronkelijke Aramees, wat zijn wortels heeft in de god Shu, die ook besproken wordt in de sarcofaag teksten van het Midden Rijk. In Spreuk 75 wordt Shu beschreven als de woestste van de goden, en wordt er gesproken over de ladder van Shu in Spreuk 76, wat in de bijbel terugkomt als de Jakobs ladder. Hier is het dus de ladder van Suw, van Ezau, en de ladder wordt gemaakt van het bloed van Shu. In deze spreuken wordt de ziel in de onderwereld zelf tot Shu, en kan uit de put komen door aan zichzelf te sterven en zichzelf te scheppen. De put komt terug in het Jozef verhaal, een zoon van Jakob.

In de Egyptologie staat Shu op Geb, de aarde, en houdt Nut, de hemel, boven zijn hoofd. Geb en Nut zijn zijn twee kinderen die hij van elkaar gescheiden heeft, en waartussen hij de brug is. Shu is de leegheid, de god van de lucht, en hij wordt geboren uit de mond van Ra, als de adem. In Genesis komt dit terug waarin Suw als eerste uit de moederschoot komt, terwijl Yaqob als een Hebreeuwse transliteratie van Geb, zijn hiel vasthoudt. In de paradijs-prophetie van Genesis 3 is dit net andersom, want daar staat (zit) Aqeb (voet, billen) op de slang, wat ook zo in de Egyptische mythe gebeurt dat Geb zich tegen Shu keert en tijdens de zwakheid van Shu zijn troon overneemt, wat in het Jakob en Ezau verhaal terugkomt als Jakob die het eerstgeboorterecht overneemt van Ezau wanneer deze zwak en hongerig terugkomt van de jacht. Ook Jezus moest tijdelijk onder de engelen geplaatst worden. Dit zijn seizoenen. Het zijn afwisselende realiteiten binnen de mens zelf. Zowel Shu als Geb zijn vormen waarin Ra zich veranderd tijdens zijn tocht door de onderwereld.

In die zin betekent Yeshua, Yah-Shu, niets anders dan "het worden van Shu". Het gaat niet buiten het zelf om. Yeshuwah betekent redding in het Hebreeuws, overwinning, en in de diepte betekent het in stand houden en wraak. Het is gewoon een Israëlitische woord voor het succesvolle verzet.

In de diepte van de woestijn is er uiteindelijk de tornado van Shu, de ladder van Ezau, waardoor de mens aan zichzelf afsterft door zelf Shu, Ezau, te worden. Het is een ladder van bloed, en dit zijn niks geen hocus pocus toestanden zoals in het westelijke christendom, die er gewoon Engelse drop van heeft gemaakt. De Egyptologie is een metaforische filosofie gebaseerd op buitenaardse technologie van de natuur, en heeft niet veel te maken met christelijke stokpaardjes en verdere struisvogel-politiek. De Egyptologie ligt open en bloot, en windt er geen doekjes omheen. Het was nooit zo simpel als het westelijke christendom in haar achterlijke ongeletterdheid heeft voorgesteld. Er gaat een grote diepte achter schuil. Dit kun je niet even kopen of winnen bij Klaas Kinkhoest ergens op de kermis. Het christendom verkoopt het bloed van Jezus als popcorn, maar deze hele wetenschap is van zijn sappen ontdaan, en is totaal niet meer wat het oorspronkelijk was. Ik heb altijd de tintelingen gevoeld als er over het bloed van Jezus gesproken werd, en ik heb er zelf veel over geschreven, altijd vanuit de diepte. Ik wist dat de kerken iets groots achterhielden. Ik wist dat de kerken het verkeerd voorstelden. Het was een valstrik geworden. Dan loop je op de kermis, en dan zie je die grote clowns staan, en dan moet je je vinger in zo'n gat steken, en dan tappen ze alles van je af. Dat is wat de verwestelijkte kerk is. Wij moeten terug naar de woestijn, terug naar de gnosis die verborgen ligt in Egypte, waarvan de Egyptenaren altijd al beweerden dat het iets technologisch was, als een kunst. Zij leefden dicht bij de natuur. Zij waren gegrepen door het buitenaardse. Het westelijke christendom is gebaseerd op het stadswezen, op controle politiek, op een markt, als zaken doen met een beest. Dit gruwelijke monster is een gedrocht van vraatzucht, en vreet de mensen op met huid en haar, en zo dienen hun zielen dit monster voor de rest van hun bestaan. Daar waar de grondtalen van het natuur tijdperk nog poetisch waren en diep metaforisch, zo zijn de westelijke talen dit niet. Zij zijn plat, oppervlakkig en lomp. En maar pronken met allerlei rommel en met gestolen goederen. Alles is uit de context gehaald, alles is verdraaid. en ze maken kinderen ziek op school met gedwongen getalletjes en westelijke talen, maar diepere principes leren de kinderen niet. Kinderen worden op school gek gemaakt. Het is een grote schande dat de demonologie en de Egyptologie niet geleerd wordt, en zelfs niet de omliggende Hebreeuws-Aramese achtergronden.

In de poezie van het eeuwig evangelie in de tweede bijbel wordt er gesteld dat als je in aanraking komt met gekken, dan moet je zelf nog wel gekker worden om eraan te kunnen ontkomen. Dit is ook te vinden in de worteldiepte van het woord Shu, want het leidt terug tot de heilige waanzin, de extase van de versholene diepte van religie, de sih, waardoor je onder een hemelse, profetische hypnose komt, suh, vanuit een vrije geboorte, een heilige vrijheid, waardoor je in een hogere natuurlijke rang komt, als een ingewijde in de hemelse filosofie, sih. Dit leidt allemaal terug tot de achterliggende vrouwelijke Sé kern in de amazone theologie. De gnosis is er niet voor om de mens alleen maar dof te laten lijden, want lijden, en ook leegheid, is geen doel op zich. De mens moet komen tot de parallelle dimensie, tot de verdiepende dimensie die dwars tegen de huidige dimensie ingaat. De gnosis is creativiteit en

extase, maar niet zoals de Toronto extase, en geen farizeer extase van wat de boer niet kent dat vreet hij niet, maar van het hogere bewustzijn door het kruis. Confrontaties worden niet uit de weg gegaan. Als er een poort geopend moet worden, dan wordt er gestreden met de wachter, en dan gooit men het niet op een deeltje. Water of gif bij de wijn doen is nooit een betrouwbare gids. Mensen van de gnosis zijn radicale mensen, woest als Ezau. Lauwheid in de gnosis is ongetwijfeld fataal. De lat hangt zeer hoog, en maar weinigen zullen het poortje vinden. Ook dit komt weer terug in het Nieuwe Testament, dus we gooien zeer zeker het kind niet met het badwater weg. Ook Paulus sprak over de heilige waanzin, wat rechtstreeks uit de Egyptologie kwam :

1 Korinte 1

25 Want het dwaze van God is wijzer dan de mensen en het zwakke van God is sterker dan de mensen.

De gnosis brengt uiteindelijk extase, oftewel inzicht, bar none.

Hoofdstuk 15. Het Tephnut Mysterie in het Paradijs

In de Aramese grondtekst van de bijbel was Ezau zowel jager als visser (sed, seda). Metaforisch staat de visser voor iemand die de diepte ingaat, en ook als het verwerken van het verleden. Ezau was een visser in de "yada", wat een Hebreeuws woord voor gnosis is, en onderscheiding (demonologie). Het is mythologie komende vanuit Egypte, dus het gaat niet om letterlijke vissers. De diepte van de oorspronkelijke Egyptische Ezau, Shu, kent verschillende wortelwoorden, zoals "seh" wat ook vissen betekent, vangen in een net. Ook Sa is zo'n wortelwoord, kennis, die altijd met Ra was op zijn nachtboot om de wachters van de poorten der uren aan te spreken. Sa kwam hiervoor ook uit de mond van Ra, zoals Shu uit de mond van Ra kwam, dus zij horen bij elkaar als het gesproken Woord. We kunnen hierbij ook denken aan het mes of wapen wat uit de mond van Jezus komt in de apocalypse. Jezus is hier in het Aramees als de sms, de gouden zonneschijf, de shamasa (Shamash), de zonnegod en de god van het recht in de Semitische religies. Shama-sa betekent het gehoorzamen van de kennis, en is verbonden aan Shu (Ezau) en Samuel. Shu moest in de hal van Ma de veroordeelde doden vernietigen. In het Nieuwe Testament komt dit dus weer terug in de openbaring, waarin Jezus de opgestane is, wat ook de titel van Shu was. In Spreuk 76 van de Sarcofaag teksten (Coffin Texts) van het Midden Rijk raakt Shu in gevecht met een stier, die een beeld is van zijn chaos-zelf, om zo orde te scheppen. In dit gevecht doet hij de stier bloeden, opdat het een ladder zou vormen. Hij was diep in een afgrond, wat in de bijbel terugkomt in het Jozef verhaal, de zoon van Jakob. Door de Arcturische lens wordt dit vervormd geprojecteerd in Spanje in het stierenvechten. Dit komt omdat zij de metaforische, diepere wortels niet kennen. Ze willen de demonologie niet, dus ze bevechten de dierenwereld in plaats van aan zichzelf af te sterven. Het is een demente geest die daar aan de gang is, en ze noemen het traditie, dus het hoort zo, en daarmee uit. Met die dronkenlappen valt ook niet te discussiëren. Ze zullen vanzelf vallen door het zwaard van de gnosis, wanneer de gnosis zich zal openbaren ten volle. Ze zullen verblind raken en wegsmelten. Ze zullen het niet kunnen verdragen.

En het is waar : In zowel de veda's als het christelijke Nieuwe Testament draait alles om de sm wortel, wat ze soma noemen. Voor de hindoes is dit een goddelijke drank, en voor de christenen is dit het lichaam van Christus. In de gnosis leidt dit terug tot de Shama, Shu in de tempel van Ma, de hal van het oordeel, als Samuel, het gehoorzamen van God. Samuel was een richter, een shaphat, wat in diepte gewoon metaforisch een "slager" is verbonden aan het laatste oordeel. Ook in de Tweede Bijbel komt de slager voor als metafoor van het verwerken van het verleden, van het geheugen. Letterlijke slagers zullen dus ook nooit tot deze diepte kunnen komen. Zij willen een materialistisch loon, een materialistische demonologie, om even snel met hun problemen af te rekenen. Zij hebben hun loon reeds, en zullen het in de hemel niet krijgen. De Tweede Bijbel is een slager van slagers, een matador tegen matadors. En dat is dus ook wat Ezau in diepte was, en waarom hij zo werd gehaat. Maar Ezau werd tot een groot woestijnvolk, Edom. De roependen in de woestijn zullen elkaar ontmoeten op de ladder van Ezau in de diepte van de woestijn. Dit zijn eenlingen die eerst zwaar zijn getest. Velen komen niet door de beproevingen van de woestijn heen. Het kost je alles om tot het beloofde land te gaan, maar het is het waard om alles voor deze parel te verkopen.

Shu, als de storm tussen hemel en aarde, droeg de hemel, zijn dochter Nut, staande op Geb. Het staat in verband met Jezus in de christelijke mythologie en Atlas in de Griekse

mythologie die de aarde moesten dragen. Shu wordt ook vaak afgebeeld met gespreidde armen.

Shu raakte dus met zijn lagere aardse wil in gevecht als met de verschrikkelijke stier van chaos. Ezau had dus zijn eigen Pniël-ervaring, wat resulteerde in het verschijnen van de ladder. In het Nieuwe Testament komt deze hemelsladder terug in Tessalonicenzen. Hier gaan de heiligen de wolken in om Yeshua tegemoet te gaan, oftewel Yah-Shu, het worden van Shu, te worden als Ezau, en zo te worden tot Shama, Samuel, oftewel Shu in de hal van Ma, de heilige wet die geprint wordt in het hart, om zo de dolle stier van roekeloosheid totaal te overwinnen. Dit wil niet zeggen dat Ezau tot een zoete, lieve Gerritje wordt die nooit boos wordt en die als een ja-knikkende opa alles maar goedkeurt. Neen. De Gnosis is een woeste oorlogsvoerder die zich niet aan aardse en sociale normen en waarden houdt. Het wil zeggen dat Ezau zijn overmoed inwisselt voor heilige woestheid, in de zin dat hij ontembaar is voor het aardse systeem, rebels, voerende een hogere oorlog, zonder daarbij te vervallen tot materialistische methodes. Dit is het barbaarse pad van de demonologie, wat decoratief soms heel poëtisch kan zijn, en zelfs plaats biedt voor zielen zoals Yaqob. Ezau en Yaqob zijn een bepaalde dualiteit binnen een mens. Ze staan voor bepaalde principes die met elkaar in balans moeten komen. Dit is dus de Geb en Shu relatie in de Egyptologie.

Met alle dingen die tot ons komen moeten we worstelen en ze niet zomaar aannemen. Dat is de natuur van Ezau. Eerst moet alles getoetst worden, en deze toets moet zuiver en eeuwig zijn. Dit kan alleen gebeuren als de mens aan zichzelf afsterft, als Ezau komende tot het kommetje rode soep.

Genesis 25

29 Eens had Jakob een gerecht gekookt, en Esau kwam vermoeid van het veld. 30 Toen zeide Esau tot Jakob: Laat mij toch slokken van dat rode, dat rode daar, want ik ben moe. Daarom gaf men hem de naam Edom. 31 Maar Jakob zeide: Verkoop mij dan eerst uw eerstgeboorterecht. 32 En Esau zeide: Zie, ik sta op het punt van sterven; waartoe dient mij dan het eerstgeboorterecht?

Edom, rood, heeft het wortelwoord Adam, ook rood, of rood zijn, rood geverfd. In die zin is Ezau dus ook verbonden aan Adam in het paradijs. In de Egyptologie was Tephnut, de regengodin, de vrouw van Shu. Tephnut betekent de appel of vrucht van Neith, de oermoeder en moeder van Ra. In de Aramese grondtekst van bovenstaande verzen gaat het om een implantatie, een graving in het hart. Natuurlijk gaat het hier om een goddelijke, natuurlijke implantatie, als tegengesteld aan de implantaties van de tandarts, die daarvan een corrupte schaduw zijn door de Arcturische lens. Wij moeten de heilige, bovennatuurlijke implantaties en gravingen ontvangen om zo veilig te blijven tegen die van de lagere aardse gewesten.

Het beeld van de hemelse implantaties en inprintingen is de heilige regen, oftewel Tephnut in het Egyptisch. Zij is de zus van Ma (Moa, Moat), de heilige wet, en werkt met haar samen. Tephnut is de installatie van de wet, van Ma. Ma, Moa, Moat, komt tot ons door Tephnut. Het Tephnut mysterie is van belang om los te komen van het lagere gezwam van tandartsen die de monden der mensen onder controle willen houden door hun giftige en valse implantaties van de lagere wil, de lagere, valse wet. Ook Tephnut is een woeste godin, vaak afgebeeld als een leeuwin. Zonder haar woestheid zou ze nooit de inprintingen in het hart kunnen verrichten.

Shu beschermde Ra op zijn boot tegen slangen, oftewel tegen de sociale koorden die hem probeerden te strikken. In die zin was er een belangrijke Ra-Shu verbinding, als tussen vader en "zoon", als zijn innerlijke kind, zijn zoonzelf die luisterde naar zijn moederzelf. De ra-sha komt ook weer terug in de Hebreeuwse grondtekst van de bijbel als de recorders van de gerechtigheid, die alles vastleggen op tabletten in hieroglyphen in de heilige strijd tegen de stadgelijkvormigheid. Ra spuugde Shu uit als een wapen. Ook het spugen op zich is een beeld van Tephnut. Zij installeert door het Woord. Een Hebreeuws woord voor inprinten, graveren, is "cha-rash". Cha of Ga is in de Egyptische wortel gewoon het zien of het uitreiken naar, en de Egyptische res wortel is het ontwaken. Van charash, het inprinten van de wet, komt ook het Griekse woord 'charis', wat loon betekent, en waar ook weer het woord 'kerst' van komt, maar wat ze later steeds meer los begonnen te trekken van het oorspronkelijke loon, zodat het meer een gift was, genade. In de Egyptologie is dit een proces van zaaien en oogsten, wat ook weer abstract te vinden is in het hele begrip van kerstbomen. Ook dit is weer verbonden met de boom van kennis.

Eten is een beeld van het inprinten. Telkens als de mens eet dan print hij zichzelf wat in. Ook de zaaier is hiervan een beeld.

Eva moest Adam inwijden in de vrucht van kennis, van de moederboom, oftewel de appel, teph, van Neith, Tephnut, opdat hij aan zichzelf zou afsterven. Bij hem moest de wet ingeprint worden wat het programma in hem zou afdraaien om zo tot het beloofde land te komen. In die zin speelt Eva in de Hebreeuws-Aramese versie Tephnut. Eva was als de regen in het hoofd van Adam.

Tephnut is als het principe van de late regen, als het gevuld worden met het charismatische loon van de gnosis, in plaats van gevuld te worden met allerlei rommel van de tandarts. Dat is nogal een verschil. Het is daarom ook een dualiteit. Alle dingen hebben twee kanten. Eerst moet Tephnut daarom een soort zondvloed brengen, want ook de zondvloed was een uitstorting van het Tephnut principe.

Hoofdstuk 16. De Kern Energie van de Psychologie

De vrouwelijke partner van Shu is Tefnut, tfnt. Tef betekent zaad, vrucht en ook de kern (tf, tauf, taf) en woede, woestheid, passie, als de toorn, tf, van nut, oftewel de kern-energie van Nod. Dit is de Egyptische kern-energie, de kern van de Neith-moeder, waarnaar Ra een tocht maakt, zoals ook Kaïn deze tocht maakte in het Oude Testament. Zijn "broer" Hobel werd de stervende Ra genoemd (ra-ah, ra-a, herder, Hebreeuws), als een deel van hemzelf. Wij kunnen alleen tot de moederlijke kern-energie van Nod komen als we aan onszelf sterven. Ik had eens een droom over moeder Nod, en haar gezicht was de kern-energie van de hogere dromen. Haar gezicht bleef veranderen. Ik kon niet lang in haar gezicht kijken, omdat het te intens was. Als kind zijnde droomde ik vaak over de Egyptische moeder Nuwd, Nod. Ik kwam dus in die zin tot tf-nod, de kern-energie van Nod. Het was een hele pure energie, puur natuur, niet chemisch of materieel. Een paar dagen geleden droomde ik over deze kern-energie waar de diepte van de woestijn overging in woestijn-zee, in water, waar een tornado (Shu, Ezau) leidde tot waterzonnen, die waren als kwallen, vormende de paradijselijke hersenklieren. Ook wanneer Yeshua (het worden tot Shu) het over het water des levens heeft in het Nieuwe Testament, dan komt dat uit de onderwereld boeken van Egypte. In Spreuk 685 van de Pyramide Teksten van het Oude Rijk komt het water des levens voor als komende vanuit Shu en Tefnut. Door deze wateren wordt de mens gereinigd en vergoddelijkt in deze spreuk. Het zijn pure, natuurlijke wateren, stromend vanuit de geslachtsdelen van Shu en Tefnut, en die kunnen wij ook zien als hersenklieren. Dit gebeurt allemaal door Ra als het goddelijke zelf. Het zijn principes die de mens zelf moet worden. De mens moet deze taal leren. De wateren van Shu en Tefnut maken weer jong, brengen tot wedergeboorte.

Dit zijn dus allemaal dynamieken binnen de mens zelf. De mens heeft niemand van node om hem te scheppen. De mens moet zichzelf scheppen, door de diepere natuurlijke principes. De mens hoeft niemand zwanger te maken dan zichzelf. In Spreuk 479 van de Pyramide Teksten wordt Ra opgedragen om de moeder Nod waardoor hij de tocht maakt, zwanger te maken met het zaad van haar eigen kern. Dit gaat over een diepere bevruchting door inzicht. Dit zijn dus polen binnen de mens zelf en natuurverschijnselen. Dit is het punt waarop Tefnut de hand van

Ra vastpakt, en Ra geeft haar zijn hand. De boodschap van de Egyptologie is : "Schep jezelf." Niemand kan dat voor je doen, want iedereen is slechts een bepaalde reflectie van jezelf. Niemand kan je dus daadwerkelijk bevrijden en ook niet daadwerkelijk vernietigen. Het leven is een visioen en een raadsel van het zelf. Het zelf wordt opgelost in de eeuwige principes van de natuur, oftewel de gnosis. Een vijand versla je door de vijand te "worden", wat ook weer een Yeshua principe is die aan het kruis stierf en gelijk werd aan de vijand. Dit worden betekent ten diepste dus transformeren. Dit komt ook weer terug in het Pre-Atlantische Dorga-tijdperk, oftewel het tijdperk van de natuur-mens. Word de vijand dus als een simulator, neem het cryptisch en gebruik het ten goede. Alles draagt een diepere boodschap. Ook in die zin komt her er op aan geen smetvrees te hebben. Er zijn een heleboel goede principes die van de vijand overgenomen kunnen worden, maar dan net even op een andere manier, even een kwartslag gedraaid. De ander is slechts een losgeraakt alter ego van onszelf wat we ons weer op de juiste manier en op de juiste condities moeten toeëigenen, wat ook telkens weer terugkomt in de Egyptologie. In diepte is de mens dus niet afhankelijk van de ander, maar is de ander een spiegel waarin de mens zichzelf kan zien. Zo vervalt de mens ook niet tot afgoderij, ook niet tot zichzelf, want het zelf is slechts een abstractie van de gnosis. Het opgelost worden in de gnosis is het uiteindelijke doel. Er moet dus een goede balans blijven tussen het zelf en het onpersoonlijke principiële, anders vervalt men tot egoïsme en zelfverheerlijking. Zonder de verloochening van het lagere zelf en de lagere wil is men op een doodlopende weg.

Tefnut is de wordende kern-energie, de scheppende, als de Yah, wat ook diep verborgen ligt in de cryptiek van het Yah-shua verhaal, net als Shu. Hier is het Yah-kob en E-Shu verhaal dus ook een reflectie van.

We moeten de ander dus ook op een bepaalde manier worden, anders blijven we altijd ronddolen in heimwee en onbereikbaarheid, en dan wordt verlies ondragelijk. De ander als verloren parallel zal dus in het zelf geïmplanteerd moeten worden op een natuurlijke manier, de goddelijke kern ervan, wat zich dan op een natuurlijke manier met het zelf gaat mengen, zodat het één geheel wordt en op een natuurlijke manier wordt aangepast. Tefnut staat dus voor die natuurlijke implantatie, als van avatars. Zo wordt de ander dus ook volkomen geneutraliseerd. Vandaar dat we niet alleen het kruis dienen te ontvangen, maar ook de spijkers. Dit proces kan alleen in de woeste wildernis gebeuren, niet in lauwe, onverschillige stadgelijkvormigheid. Door het Hebreeuwse "charash", het inprinten van de wet, komt het Griekse "charis", het ontvangen van loon. Dit is dan de esoterische diepte van het kerstfeest. Ezau wordt Edom, het rode, Adam, de aan zichzelf gestorvene, en komt zo tot de vrucht, de kern, van de gnosis, uitgereikt door Eva (Tefnut). Hij komt tot de ladder van het paradijs, en zo tot de kern-energie van het bewustzijn.

Hoofdstuk 17. Het "Ik Ben" Principe van de Demonologie

Spreek 339 van de Pyramide Teksten van het Oude Rijk : In de woestijn leidt het Shu en Tefnut principe, oftewel Ezau en zijn vrouw(en), de ladder tot de kern energie van de psychologie, tot de honger en de dorst opdat er eerst wordt losgekomen van de voeding van de lagere wil. In dit proces sterft de lagere wil dan ook af, opdat het morgen-brood, het manna, van Shu en Tefnut ontvangen kan worden. Het is het goddelijke voedsel, het beeld van openbaring. Het metaforische spijsoffer in Leviticus betekent in de grondtekst in principe gewoon "naakt" komen tot God, wat de betekenis is van het fijne meel. Naaktheid is een abstractie van openbaring, omdat zo de bedekkingen zijn weggeschoven. Naaktheid is dus een metafoor van iets profetisch. Wanneer Yah-Shu, Yeshua, in het Nieuwe Testament zegt dat hij het brood des levens is, dan komt dat rechtstreeks uit de Pyramide Teksten. De broodmysteriën leefden al volop in het oude Egypte.

In het Aramees is Tefnut getranslitererd als Tw-ndd, Tw-Nod. Tw, taw is merkteken, en ndd is doen ontwakken door piercings, steken. De Tw is ook de laatste letter van het Aramese alfabet, zoals Yah-Shu zegt in Openbaring 22 : Ik ben de alaf, de eerste, en de taw, de laatste, het begin en het eind. De tw (Tav, Taf) is ook een kruis, waar de latere westerse T vandaan komt. De tw is de Semitische omega, de afsluiter.

In de Pyramide teksten, in spreek 254, komt Tefnut voor als de slangenstaf, wat ook weer terugkomt in de Mozes mythe. De slangenstaf, en ook de opgerichte staf in de woestijn, is een beeld van de installatie van de wet. Er moet een balans zijn tussen worden en zijn. Zoals Yah "worden" betekent, zo is de "Ik Ben" die Mozes ontmoette het "zijn". Dit gaat heel diep, en houdt zelfs assimilatie in, maar dan door het kruis. De mens lijdt onder de vijand, om zo vermengd te worden met de vijand om de verloren elementen over te nemen, en het kwade ten

goede te keren. Aan het kruis werd Yah-Shu de dood en zonde gelijkvormig, zowel als een spion en als herschepper. Yah-Shu werd gelijk aan de vijand, de tegenstander, door het kruis, smolt er geheel in over, en werd zelf tot satan, maar dan op een hele andere manier. In het Oude Testament worden God of de engelen soms ook tot satan in de grondtekst, omdat het een neutraal woord is van iets wederstaan, als tegenstelling. Het gaat er dus om dit goed in te vullen. Wij moeten komen tot de Ik Ben, en dan kunnen we de naam van onze vijand erachter zetten, wat een mens kan zijn, of een monsterlijk probleem of wat dan ook. Het zijn losgeraakte onderdelen van ons die corrupt zijn geworden, en die we weer moeten terugclaimen. De Ik Ben is dus belangrijk in de demonologie, in de strijd. Ik Ben ... en dan kunnen we het hele rijtje afgaan van mensen en geesten die ons onrecht hebben aangedaan. Laat iemand anders het niet zijn, want dan ga je eraan. Wees het zelf en gebruik het ten goede, door het kruis. Assimileer het en gebruik het ten goede. Dit thema komt telkens weer terug in de tweede bijbel, en ook in de Egyptologie en de grondteksten van de bijbel. Ook komt dit voor in de Dorga theologie van het pre-atlantische tijdperk, het tijdperk van de natuurmens. De Ik Ben is een machtig wapen in de strijd. In het Egyptisch is dit de N'k. Zo worden de poorten tot de parallel werelden geopend. De Ik Ben is de sleutel. Het Kwaad is verdraaide goede principes die hun timing hebben verloren en hun oorspronkelijke hiërarchieën en volgordes. Het Kwaad is de cryptiek van het Goede. Het gaat dus om het ontwaken in de Ik Ben, in de baarmoeder van Tefnut, de kern energie van de demonologie. De woestheid is dus scheppend en herscheppend, en ook weer ordenend, verdiepend, als een dualiteit, en niet een onbeheerste, overextreme, eeuwige agressie zoals bij de fundamentalistische christenen, maar ook zij dragen een stuk van cryptische waarheid wat begrepen moet worden, dus ook zij moeten toegevoegd worden aan de Ik Ben. Ik Ben hen. Ik dring door tot hun goddelijke zaad, tot hun goede parallel. Ik ben hen. Je kunt ze dus desnoods naam voor naam gaan opnoemen. Jij bent ze allemaal. Het zijn delen van jou, losgeraakte stukken potentiële gnosis. Het is zaad waarmee gewerkt moet worden. Dit komt ook diep terug in de hindoeïstische leer.

Mozes kwam tot deze kern energie toen hij de brandende braamstruik ontmoette waarin Ik Ben verscheen, als de Tefnut moeder, de kern van de moeder. De braamstruik stond in brand, maar werd niet verteerd. Ditzelfde soort vuur wordt beschreven in het IJsroosje sprookje van de tweede bijbel. Mozes moest zijn gelaat verbergen want hij kon het niet aan, het was te intens. Ook ik kon er niet te lang naar kijken in mijn droom toen ik de kern energie van de Nod moeder zag (Tfnt). Het was zo wonderlijk dat het ondragelijk was. Ik kon het alleen verdragen in kleine beetjes. Ook als kind heb ik verschillende ontmoetingen met de moeder God gehad, en dat terwijl ik zwaar orthodox was opgevoed met alleen een vader God. Een moeder God was dus in principe onbekend voor mij in mijn opvoeding, maar Zij riep mij door donder en bliksem. Een heleboel dingen begreep ik niet. Van alles wat ik heb meegemaakt heb ik nog geen 1% aan de mensheid verteld. In ieder geval riep Zij mij bij mijn naam, als het Ik Ben principe. Voor de orthodoxe christenen is dat vaak : Ik Ben Niet, want voor hen is het altijd iemand anders die het moet zijn. Zij schuiven graag alles af. We hebben te maken met een diepe natuurlijke technologie van het zijn. Het is zeker niet simpel en makkelijk. Veel gevaren liggen er op de loer, die al uitgebreid besproken zijn, en waarmee verder gegaan zal worden.

Elke vijand stelt een bepaald verloren wapen van je voor, wat je weer terug moet nemen, op waarde moet leren schatten. Elke vijand representeert een gestolen deel van jou. Het is van jou. Je bent het zelf.

Hoofdstuk 18. Puzzelogie

Het "Ik Ben" principe wordt vaak overmatig en ongebalanceerd gerepresenteerd door India, en al helemaal door westerse New Age groepen die hier een soort van snelkookcursus zelfvergoddelijking van maken, vaak voor een bepaalde markt. Het is de "feel good" generatie, en er wordt zo overmatig "positief" gedacht dat er helemaal geen plaats meer is voor de demonologie. Het alarm is dus overboord gekieperd, en zo komt men in een soort van parasitaire realiteit, een illusie van vretend licht, een verschrikkelijk gulzig gedrocht wat over de steden heerst. De natuur wordt verloochend en ontkend met al haar principes en processen. Het is een heel oppervlakkig hindoeïsme geworden, losgesneden van al haar sappen, terwijl van oorsprong het hindoeïsme zwaar demonologisch is, waarvan de schatten nog steeds diep opgeborgen liggen in India. Oppassen geblazen dus, want de kruisloze Ik Ben is een valse Ik Ben, een kermis opblaaspop.

Spanje is een stuk losgeslagen demonologie wat daarbij hoort om de boel in balans te houden. Ik houd van de Spanje-India link, waarin Spanje als het raadsel van Shu en Ezau is. Over de

Spaanse brug kan men zo veilig tot India komen, tot de kern energie van de Ik Ben, de Tef van Nod (tfnt). Dit heeft dus een diep Egyptologische context. Zonder Egypte zou de Spanje-India link in de fik vliegen. De Egyptologie heeft zich verder ontwikkeld door de Aramese en Hebreeuwse grondteksten van de bijbel.

Door het Ik Ben principe van de demonologie is het ook van belang de Spanje Code te begrijpen. Spanje is een beeld van Shu (Ezau) in gevecht met de stier van de chaos van de lagere wil. Spanje op zichzelf, als materiële entiteit, leeft in diepe hekserij door dit alles te verletterlijken en te dramatiseren. Ik Ben Spanje is dan een roeping terug te gaan tot de metaforische demonologie van Egypte en India. Het Hebreeuws-Aramese Judaïsme en christendom kan dan begrepen en op waarde geschat worden in deze context.

De valse, overmoedige Ik Ben is een parasiet genaamd Kua. Zij heeft de realiteiten van de gnosis nagebootst en verdraaid. Zij troont op illusies met een hoofd als een waterzon, of ijszon, hebbende een hart van ijs. Om haar draaien alle parasitaire planeten die met haar dineren in haar dinerzaal. Zij is de verdraaide gnosis door de Arcturische lens. Zij troont in het materialisme als een heks. Haar hulpje is een leprechaun genaamd Tameer, die soms verschijnt als een varken met een arendskop. Hij doet verkrachtingen door implantaten, neemt wat hij wil en is dan weer weg. Het is een zwaar ziekelijke parasiet, als een afbuiging door de Arcturische lens (prisma). Deze valse geest van implantatie (gedwongen) heeft het "snode" materiaal gebrouwen en vervaardigd. Zij werken niet alleen in het medische systeem, maar ook in het rechtssysteem en het schoolsysteem. Deze valse Ik Ben kan zich niet in de ander verplaatsen, maar heeft zich gewoon boven iedereen als God aangesteld, als een dove heks.

Als Shu (Ezau) dienst doet in de hal van Ma, dan wordt hij Shama, Samuel. Samuel stelt David aan als koning over Israël, als een ander deel van hem, zoals Ra in Aser, Osiris, veranderde, de koning van de onderwereld. In de Psalmen zien we de lijdensweg van David beschreven tot aan het kruis toe in Psalm 22 :

2 Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten,

verre zijnde van mijn verlossing,

bij de woorden van mijn jammerklacht?

3 Mijn God, ik roep des daags, en Gij antwoordt niet,

en des nachts, en ik kom niet tot stilte.

17 Want honden hebben mij omringd,

een bende boosdoeners heeft mij omsingeld,

die mijn handen en voeten doorboren.

19 Zij verdelen mijn klederen onder elkander

en werpen het lot over mijn gewaad.

Ook spreekt David volop over zijn opgeslotenheid, zijn kooi. Er zijn vele parallellen met Aser, Osiris, S.R, waarin S, Shu, tezamen komt met R, Ra. De S is in het Matriarchische alfabet in het pre-dorgische tijdperk de proza, die een opslagplaats van de gnosis is. De R is in dit alfabet de psalmen, als de liturgische smeedkunst, wat allereerst gewoon literatuur is, en niet per sé gezongen. Het koningschap van David was één van de grootste evenementen van het Oude Testament, wat zelfs in het Nieuwe Testament gebruikt werd in het Jezus verhaal, die zal zitten op de troon van David. Er zal dus een brug zijn tussen de proza en de psalmen.

Het is opmerkelijk dat het hele Mozes verhaal al in Egypte bestond. Mozes is in het Hebreeuws Mosheh, van het Egyptische M'sha, het opensplijten, wat Mozes ook deed : hij splitste de zee open. Ook betekent M'sha een doortocht. Het heeft de Egyptische m's wortel, van voortleiden, wat Mozes ook deed met zijn volk. Shu was ook degene die splitste. Hij splitste de aarde van de hemel. Mosheh komt van Ma-Shu, de wet van Shu, wat in de Hebreeuwse mythe gestalte krijgt in Mozes die de wet ontvangt en brengt tot het volk. Hij moet het volk door de woestijn, door de wildernis, leiden tot het beloofde land Kanaan, KNN, wat komt van de Egyptische knn, wat vochtig en riet betekent, en van kanu, wijngaard, tuin, riet. Khen is waterbron in de woestijn, als het diepste deel van het lichaam (khenu). Het is het meest heilige van een tempel. Ook is het een marktplaats. Khen is een Egyptische god. De Khena is de kooi en de vergetelheid, de eenzaamheid in de afgezonderdheid. Het is een vorm van ra als het Egyptische Khenra, wat opgesloten in de kooi betekent, of ra in de kooi, waarin hij dus ook loon ontvangt, als een hemelse marktplaats. De "khenru" zijn de eenlingen. De KN wortel (khn) is in het Egyptisch de afgezonderde en afgesnedene, wat in de Hebreeuwse mythe gepersonificeerd werd als Kain (Qayin). De khenr, khen-r zijn de weggenomenen, de 'vernietigden' en de 'verlorenen'. Hobel, Abel, werd ook RA genoemd in de Hebreeuwse grondtekst, en werd door Kain 'omgebracht'. KN is het gehele pad van kooi tot woestijn tot loon, water, wat de mens in zichzelf moet ontdekken. De mens moet dus tot KN ontwaken. Het is de ontwaking van Kain, wat gebeurt in het zevende uur van de nachttocht door de onderwereld, het uur van de wet van Kain (kaen-moat). In dit uur ontmoet Ra de god N'K (anku, ankh), wat staat voor "Ik Ben", die Mozes ontmoette in de brandende braamstruik. De god N'K bindt de heilige touwen zo goed vast dat er geen ontsnapping van kan zijn. Het is een god (principe) van eeuwigheid. Door het Ik Ben principe worden zo niet alleen de heiligen in veiligheid gesteld, maar wordt er ook door de god N'K zo afgerekend met de vijanden van Asar, S-R (Osiris), oftewel met de vijanden van de proza en de psalmen.

Kain was de landbouwer, zoals KN, kenu in het Egyptisch graan betekent, en het zevende uur van de nachttocht, KN-MT, de wet van Kain, over graan gaat. Zowel in het Egyptisch als het Hebreeuws is graan een beeld van openbaring, het begrijpen van het Woord. De Egyptische KN wortel (qn) is de overwinning en de voleinding, wat dus gewoon het verstaan betekent. Zowel in het Egyptisch als het Aramees is het een woord voor priester. Het gehele boek Leviticus is in die zin gebaseerd op het KN, Kain principe. Het leidt helemaal terug tot het vrouwelijke principe KN, qena, in het Egyptisch, wat borst betekent. Ra (Hobel, Abel) daalt in de onderwereld, sterft aan zichzelf, door het Kain principe, en komt zo tot de borst (kn, qn) van Nod. Ook is de KN wortel vermenigvuldiging (qn), waardoor het Ik Ben-principe geïnstalleerd kan worden, N'K.

Hoofdstuk 19. De Indologische Wortel van het Charis-loon

Het zevende uur van de nachttocht door de onderwereld, de Kaen-Moa(t), KNM, is de wet van de woestijntocht en de heilige kooi in het Egyptisch. De heilige kooi is er voor onze eigen veiligheid, voor bescherming en leiding. In deze kooi vindt openbaring plaats, het zaad van overwinning, van vertaling. KNM staat ook voor de ramgod Knum, Khnum (Khnemu) de vader van Ra en de echtgenoot van Neith, die Ra's moeder is. Khnum, Khnem, is de goddelijke pottenbakker, de schepper van de kinderen. Khnm, Khnem, is ook een nijlpaard godin. Khnm betekent bouwer, mengen, verbinden.

De wet (ma) van Kain, oftewel KNM, Khnem, is dus de bouwer van het beloofde land Kanaan. We gaan kijken wat dit precies inhoudt, want de KNM wortel betekent in het Egyptisch een mengsel. Wij hebben dus ook andere delen nodig. Hiervoor gaan we naar de India parallel, de weelderige rijkdom van de heilige Sanskrit taal en de daarbij horende mythologie.

De wet moest natuurlijk ingeprint worden, wat charash is in het Hebreeuws, en waarvan het Griekse woordje 'charis' afstamt, wat loon betekent, en gegeven loon (charismatische gave). De Egyptische wortel is khaara, wat vrucht en zaad betekent, en afdalen, khari. In het christendom wordt er onderscheid gemaakt tussen gave en vrucht, maar in de Egyptische context is de 'gave' dus iets wat je zelf voortbrengt, als een oogst, vandaar dat het dus om 'loon' gaat, en niet zomaar een gift. Het is iets wat je zelf bent, als een deel van jezelf, wat je in eerlijkheid hebt gezaaid en in eerlijkheid hebt geoogst. Charis komt van het Egyptische 'kheri', dienende, en van kheri-a, het voorttrekkende touw, waarin qar leegte betekent en qarr zwakheid. In de wortel komt het loon voort vanuit het totaal afsterven aan jezelf. Het is een Egyptische godin.

In de Sanskrit parallel zien we KRSI, agricultuur. Dit is ook zowel het wortelwoord voor Krishnah als voor Christus. Nah is in het Sanskrit de (ver)binding. De agricultuur is een symbool voor het principe van zaaien en oogsten. Al deze mythes zijn transcendentiaal en syncretisch, aan elkaar verbonden. Ze leggen elkaar uit en vullen elkaar aan. Krishna is het Sanskrite wortelwoord van charis, loon, in de zin dat het loon niet buiten het zelf omgaat. Het lagere zelf moet afgelegd worden, en het ware, pure zelf wordt in dit proces geboren. Dit is waar Krishna voor staat. Dit is een trialiteit van zelfverloochening, wording, en zijn.

In het oer-alfabet van het matriarchische tijdperk :

K = visser met net als metafoor van diepte, het verwerken en vertalen van het verleden

R = psalmist, persoon met een mes, de liturgische literatuur als een smeedkunst, de smid

S = de verhalen verteller van de proza

N = de peddelaar

N is een soort Noach-persoon of Nun (Egyptologie). In de Bilha, deel I, boek 28, wordt deze letter besproken :

28. SARAM

1. De vrouwelijke Noach is N. Kwam Zij niet tot u met vele schepen om u te nemen tot de afgrond van Saram, wat door de Romeinen Mars genoemd wordt ?
2. Ziet, Zij waarschuwde u voor lange tijden, maar gij luisterde niet naar Haar.
3. Zo kwam Zij om uw wereld in vuur te laten vergaan.
4. In de dieptes van Saram gaf Zij u nieuw leven, en opende uw oren.
5. Volg Haar dan, en luister naar Haar stem.
6. Zij spreekt in vuur, het vuur dat uw wereld verbrandde.

Ook is het een beeld van Heka, de peddelaar van de boot van Ra in de Egyptologie (Aker, Hagar, Haggai). Het heeft dus zowel een mannelijke als vrouwelijke pool. Het is een nomadische letter, wat ook de eerste letter is van NOD, het land van de nomaden, als de tocht door de moeder NOD (Neith). De N roept dus op om progressief te zijn, om door te blijven vertalen.

Krishna, charis-N, was geboren in een gevangenis, en werd een herder omringd met herdersmeisjes, genaamd de Gopi's, wat ook een Sanskrite parallel is van de Egyptische Geb, gp, de aarde. Gopi betekent ook natuur in het Sanskrit. De Gopi's zijn de vele reflecties van het Krishna-principe, wat een loonsprincipe is (charis), en het inprinten van de wet (charash). In de Rasa Lila, het hemelse spel of speelgoed, verandert Krishna in een heleboel Krishna's, een wonder wat door de Gopi's wordt aanschouwd. Zo sterven zij af aan de lagere aardse wil, wat ook een betekenis is van het Geb (gp) principe wat hieraan parallel loopt in de Egyptologie. Ook komen veel van deze principes weer terug in het christendom. Als de regenboog opkomt, dan mag het kind niet met het badwater worden weggegooid. De gnosie is geen nazi. Op basis van de demonologie kan alles cryptisch aan elkaar gepast worden. Krishna heeft een mannelijke en vrouwelijke pool, zoals ook de Aramese Jezus. Die was in de mythologie ook een herder, en geboren tussen herders. Hij had vele vrouwen om zich heen die gezien kunnen worden als de gopi's, zoals Maria Magdalena en andere vrouwelijke volgelingen. De gb, gp wortel beeldt de verbinding met de moeder aarde en de natuur uit. Hier is ergens een belangrijk kruispunt tussen de Egyptologie en de Indologie, als een brug tussen twee parallellen.

De gopi's volgden de fluit van Krishna. De fluit is ook een symbool van de smid die alles in elkaar doet passen. Zo maakt het krs-n-principe (charis-n) contact met al je verloren delen. Het is een esoterische fluit, de bouwer van de proza. De proza is de opslagplaats van de gnosie. De fluit is transcendentiaal, belangrijk om los te weken van de lagere aardse

materialistische sferen. De fluit hoeft niet noodzakelijk muzikaal te zijn, maar is een abstractie van het spelen met woorden en taal. Charis-N is een beeld van het heilige speelse in de mens, de diepte-creativiteit. Het kan zo allerlei drama van het lagere aardse schijn-zelf gaan transmuteren.

Krishna, Charis-N, oftewel de tocht van loon, is het diepste Zelf, dus hierin leert de mens af om alles op iemand anders te projecteren. Het is de verantwoordelijkheid van ieder mens om te onthechten van de ander en het diepste Zelf in zichzelf te vinden. Charis-N is de Ik Ben in de Indologie, wat parallel loopt aan de Egyptologie. Het zelf kan alleen waarlijk verloochend worden als het diepste Zelf wordt gevonden.

Hoofdstuk 20. De Indologische Wortel van Kolossenzen en Galaten

Mensen in het Westen denken zo verschrikkelijk nauw dat de Indologische parallel belangrijk is om hieruit te ontsnappen. Het Westen is een totale nachtmerrie van taal. De Westerse talen zijn letterlijk, materialistisch en oppervlakkig. Het kent geen diepte en geen poezie. Niets kan en niets mag. Het moet allemaal op de manier van deze aristocratische piraten. Maar de zee van Indologie zal hen overspoelen. De wondervogels van het Sanskrit zullen komen om hen van de gnosis mee te nemen. Ook de wondervissen van het Sanskrit zullen komen om hen van de gnosis mee te nemen. Hiertoe is het oorlog. De Westerse farizeïstische schelp moet gebroken worden.

De taalpiraten willen mensen dwingen met hun implantaten om de mens kortzichtig te maken als hen, of erger. De Sanskrite wortel is poëtisch. Het laat zich niet in een klein hokje drukken. Al deze verdrukkingen doen de fluitketel aangaan, en de thee zal overstromen.

In die zin hebben we inprintingen van de gnosis nodig om aan de valse implantatie te ontkomen die ons in de stadse schelp wil houden aan de oppervlaktes. Dit is de charis, het loon, in christelijke taal 'de charismatische gaven' die Calvijn in Filippenzen 1 de ware tekenen van godvruchtigheid als de merktekens van adoptie noemt. Alleen door de hemelse adoptie ontkomen we aan de implantaties van valse adopties, die door ontvoeringen waren ingebracht.

Als iemand dan een hemels spuitje van de oneindige kennis heeft gehad, oftewel van de gnosis, dan zal het vlees, oftewel de oppervlakkige, aardse wil hiertegen hevig protesteren, en dat geeft dan nare bijwerkingen die we om ons heen zien. Het is als de avonturen van Pietje Prik. Maar in deze tegenstelling kan de hemelse kennis zich juist in een mens ontwikkelen. Dus we kijken naar het verleden en zijn overstuurd, maar dan mogen we dit vertalen tot wat het werkelijk was. De sluiers mogen dan weggeschoven worden. Het medicijn geneest juist door de bijwerkingen. De bijwerkingen zijn als de steigers van het huis.

In het boek Colosse bespreekt Paulus het centrum van de kerk, als een technologische dynamiek :

1:18-20

18 En Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden, zodat Hij onder alles de eerste geworden is. 19 Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken, 20 en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, alle dingen weder met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is.

Dit komt regelrecht uit de Egyptologie over Shu, de eerstgeborene van Ra (God), die in een kruishouding de aarde (geb) verzoende met de hemel (nod). Shu betekent de opgestane. Het is iets metaforisch en natuurlijks wat in ieder mens moet plaatsvinden, vandaar ook het woord Yah-Shu, Yeshua, wat het worden van Shu betekent, wat dus heel persoonlijk is, en niet ver weg. Het is dus als een voorbeeld opgesteld, als een symbolische voorstelling van het natuurproces van zaaien en oogsten. Heb je een probleem, dan kan dat zelfs de sleutel zijn tot je verdere ontwikkeling, iets wat zelfs terugkomt in een sprookje als Assepoester. Het gaat om het openstaan voor andere talen en culturen die hetzelfde zeggen. Alle religies komen in

diepte neer op dezelfde kern, dus het is niet nodig onderscheid te maken. De mens mag zo komen tot de verzoening tussen hemel en aarde, door de verzoening tussen de verschillende culturen en talen. Dit is iets moois. Dit is nodig. Niemand zit te wachten op verdere religieuze oorlogen.

Colosse was een deportatie gebied waar Joodse families vanuit Babylonisch gebied naartoe werden gebracht. Zowel Colosse als de havenstad Efeze waren steden in Frygië in het huidige Turkije. Turkije is een brug tussen Europa en Azië, met de zee aan weerszijden, de Zwarte zee en de Middellandse zee, als een schiereiland. De Colosse brief was geschreven vanuit de gevangenis. Naast Colosse lag de rivier de Lycus die daar de aarde inging en een eind verderop weer opkwam om langs Laodicea te gaan. Deze verstoring of onderbreking komt ook weer terug in het Sanskrite wortelwoord van Colosse : Kalusya. Hiervan is het wortelwoord kleza, wat een zwaar lijden is wat veel energie kost. Kalusya is de sedimentatie waardoor gesteente ontstaat door het bezinken en ophopen van sedimenten. Dit is ook verbonden aan kelasa, kristal of kristallen tempel, als de top van een berg. Ook is kola een wortelwoord, wat schoot betekent, baarmoeder, en borst waarin zich een barbaars (rebels) wapen vormt. Ook betekent het 'boot' (kaula). Dit zijn allemaal metaforen voor het lijdensproces waaruit overwinning voortkomt, leven vanuit de dood. Calvijn stelt in zijn commentaar op de Colosse brief dat voorzichtigheid groeit door de blokkades op het pad. In tegenstelling tot blind geloof stelt hij ook dat er gestreefd moet worden naar zekerheden die de majesteit van de goede boodschap kunnen dragen en uitvoeren. Voorzichtigheid maakt korte metten met blind geloof, en voorzichtigheid brengt ook weer een persoonlijke factor. Ook brengt voorzichtigheid onderscheiding. Deze goede boodschap, stelt Calvijn, zondert de mens af tot het eeuwig leven.

We zien het natuurverschijnsel van de Lycus rivier ook weer terug in Openbaring 12 :

15 En de slang wierp uit haar bek water achter de vrouw als een stroom, om haar door de stroom te laten medesleuren. 16 En de aarde kwam de vrouw te hulp en de aarde opende haar mond en verzwolg de stroom, die de draak uit zijn bek had geworpen.

De baarmoeder neemt al onze problemen in en onderscheid het en maakt er iets moois van. De baarmoeder gooit dus zeer zeker het kind niet met de rommel weg. De baarmoeder is altijd weer transformerend, als een recycler.

Calvijn stelt ook dat in diepte de goede boodschap geen gift is, maar een voorbeeld van geduld, want ieder voor zich zal de dood aan zichzelf moeten sterven om aan deze dingen deel te hebben. Hij haalt het voorbeeld aan van een boom die diep moet wortelen in heilige vreze (voorzichtigheid) in plaats van groot willen zijn in vol aanzien door praterige vooroordelen. Hij stelt dat ondankbaarheid ervoor zorgt dat we niet kunnen wortelen. Eigenlijk komt er dan

bij me op dat ondankbaarheid een soort van hoesten is als we het voedsel van de gnosis aangeboden krijgen, het afwijzen van hemels voedsel, als Klaas Kinkhoest. De Sanskrite wortel 'kola' van Colosse betekent ook de vrucht van de Jujube boom wat tegen hoesten wordt gebruikt. Ook wordt er beweert dat de vrucht verzoening bewerkt.

Calvijn stelt dan dat er vele misleiders zijn met allerlei vrome woorden die uitgezonden zijn om te plunderen, zoals ook gesteld wordt in de Colosse brief. Hij stelt dan dat alles getest moet worden op de diepte. Hij stelt dat we daarom uitermate voorzichtig moeten zijn met tradities van mensen, de elementen waarop de samenleving is gebouwd, want daarin schuilt juist vaak het kwaad, en het wordt voortdurend uitbroeid in de hoofden van de mensen.

Het boek Galaten heeft in het Sanskrit de wortel galati, wat onthechting betekent, het afdalen, het vallen, wat ook wordt uitgebeeld door het slikken, het eten, symbolisch. Galati is het verdwijnen, maar ook het manifesteren, als de openbaring, wat ook de Aramese GLY wortel betekent. Al met al is het Sanskrite galati een filter, de onderscheiding. Hierdoor ligt er een brug tussen Kolosse en Galatië, als zijnde dat de mens tot de Jujube boom komt om van de vrucht te eten. De tegenwerkende, oppervlakkige wil lost zo op. Ook Galatië lag in het huidige Turkije, in de hooglanden. Beide boeken lopen parallel aan elkaar en kruisen elkaar. Waar het in diepte op neer komt in de Galaten brief is dat het niet om werken op zich gaat, maar om de overgave aan het hemelse, zodat het hemelse, de gnosis, door ons heen kan werken, zodat alles zuiver blijft. Het gaat dus om het werk van de gnosis, door de overgave. De mens in de stad moet aan zichzelf sterven om afgescheiden te worden van de oppervlakkige, corrupte werken van de stad.

Calvijn stelt in zijn commentaar op de Galaten brief dat de Galaten de goede boodschap corrupt hebben gemaakt, en verdraaid, tot bijgeloof. Ze hebben zichzelf een eigen beeld gemaakt van de hemelse realiteiten, wat puur hun eigen mening is, hun eigen uitvinding. Calvijn stelt dat je God niet zomaar mag verzinnen. De Galaten hadden God gemaakt in plaats van andersom. Calvijn stelt dat de Galaten dit deden omdat ze ondankbaar waren geworden en niet konden wachten op ware openbaring. Ze hadden het probleem dat ze geen geduld hadden ontwikkeld, en zo werden ze weggegrepen door lichtzinnigheid. Calvijn stelt dat ze de goede boodschap hadden ondermijnt en dat was in zijn ogen een grote misdaad, als het verwonden van God. Volgens Calvijn was het nog wel erger dan corruptie. Voor Calvijn is het simpel : Je kan alleen iets geloven als je het kent. Hij stelt dat er geen geloof mogelijk is zonder kennis. Als aanvulling wil ik hierbij aangeven dat geloof in het Grieks gewoon horen en gehoorzamen is, trouw zijn tot de hemel, de realiteit van de oneindige kennis. Calvijn doet hier een belangrijke uitspraak die in principe neerkomt op : "Geloof zonder kennis is dood." Calvijn is uiterst op zijn hoede wanneer lieden over geloof beginnen te praten. Hij prikt er met zijn grote kennis dwars doorheen. Calvijn was zeer zeker geen zoetsappig, kerkelijk geloofsmannetje die allerlei ronddraaiende aangeleerde geloofsformules opprevelde als een soort papegaai. Neen. Calvijn was een piraat met veel gestolen schatten aan kennis, wat hem tot een interessante historische figuur maken waarmee we veel kunnen optrekken, maar waarbij we ook een duidelijke streep moeten trekken, omdat hij geheel bij die tijd hoorde. Op veel punten moet Calvijn een kwartslag gedraaid worden, en moet er grote verdieping komen. Het is zeer

bruikbaar en creatief materiaal zolang er aan die regel gehouden wordt : esoterisch met Calvijn omgaan, syncretisch, en niet orthodox en conventioneel.

De boodschap van Galaten is dat de oppervlakkige, corrupte wet moet plaatsmaken voor de wet van de kennis. Het is als Adam komende tot de jujube boom der kennis (Colosse) zodat zijn oppervlakkige, vooroordelende natuur zou afsterven. Dit is wat het Sanskrit, de heilige taal van India, laat zien, want galati betekent de val als een onthechting, als het eten van de openbaring die druppelt. Het druppelen betekent dat het een proces is. Dit is om geduld op te wekken.

Calvijn wilde een nieuwe betekenis geven aan het woordje geloof, want hij was erg op zijn hoede. Hij gaf als definitie dat het ware geloof het geweten is wat zich geheel aan God alleen heeft overgegeven in volharding en vastheid, als tegengesteld aan trots vertrouwen in het materiële. Dit is volgens hem niet zomaar iets wat er al is, maar een beoefening.

Er is verschil tussen een oneindige wet en een oppervlakkige wet. Beiden zijn als wilde honden op de mens afgestuurd op de mens te testen.

Calvijn stelt dat het niet om oppervlakkig geloof gaat, want dat is bedriegelijk. Het gaat om de volle openbaring van dingen die eerder alleen maar vaag waren. Hij stelde dat hen van eerdere tijden te weinig inzicht hadden om dingen met zekerheid vast te stellen, en dat er daarom naar een nieuwe en andere methode gezocht moet worden. Hij stelt dat er vroeger geen ware openbaring was, alleen maar het zaad van ware openbaring. Calvijn stelt dat ze vroeger onder een vloek leefden hierom. Ze waren gevangenen van de lagere wet, gevangenen van een onvolkomen school.

Vervolgens stelt Calvijn dat om hier aan te ontkomen moet de mens eten van de vrucht van de hemelse adoptie. Die adoptie is door de verlichting door hemelse kennis, zonder welke we verlaafd blijven aan valse religie, wat voor smoesjes we er dan ook voor mogen gebruiken.

Hoofdstuk 21. Filippi de Paardrijder

Loon is een abstractie van timing. Loon komt nooit te vroeg en nooit te laat. Genade, giften, kunnen te vroeg of te laat komen. De mens moet leren leven door eerlijk loon, oftewel ware timing. De hemelse klok is er voor hemelse bescherming en leiding. In de nacht glijdt al het oppervlakkige af als een sluier en gaat de mens de diepte in. Vandaar dat veel arabieren wachten op de wonderlijke nacht, een natuurverschijnsel. In India heeft Krishna de betekenis van de wonderlijke nacht, dus het ligt allemaal heel dicht bij elkaar. Er mag een brug komen tussen Arabië en India. Deze mysteriën vullen elkaar aan.

De mens heeft een diep natuurzelf die versluierd is door zijn droomstad zelf, als een raadsel, want de mens leeft in een stadse wereld waar steden heerschappij voeren over de mens. Omdat de mens het natuurzelf nog niet kon grijpen hebben de hersenen een soort schijnzelf geschapen, een sluier van illusie waarin het ware zelf cryptisch opgeborgen ligt. De mens heeft nog geen diepe kennis van het natuurzelf, dus de hersenen hebben een soort simulator gemaakt waarin de mens leeft.

Krishna, charis-n is het loon van de peddelaar, van volhouden, geduld en volharding. Soms wordt de mens op die tocht overrompeld om de mens te testen en om de mens voorzichtig te maken, vanwege de vele gevaren in het oerwoud van het leven wat achter alles schuil gaat. Denk je dus eens in : allerlei ingewikkelde situaties of patronen in je leven zijn dus bepaalde onbekende bomen en planten van dit oerwoud. Ze hebben verborgen medicinale capaciteiten. De mens mag die in zijn leven leren ontdekken. Gebruik je van bepaalde stoffen teveel of te weinig, dan kan het giftig zijn. Vandaar dat de mens timing moet leren, waarvan loon een symbool is. Eerlijk loon houdt je op het ware pad. Genade en gaven waar je niet toe voorbereid bent, die je niet hebt "verdiend" is als een roofdier om je te grijpen.

Vandaar dat de Vur en het Vurische een handleiding hierin mag zijn, als een weg van het stadse zelf tot het diepere droomstad zelf die leidt tot het tuinzelf en zo tot het natuurzelf. Ik noem het woordje 'zelf' omdat dit een heel persoonlijk proces is waarin je ook het schijnzelf als een sluier kunt afleggen. Het zelf is in die zin een abstractie van de paradijselijke principes. Die mag je zelf dus gaan toepassen en worden, opdat je schijnzelf in dat proces

geheel opgelost wordt. Het zelf bestaat dus uit een heleboel verschillende laagjes. Zo mag alles afgepeld worden totdat je kernzelf overblijft. Dit is een lastig proces. De mens zit namelijk opgesloten in een schelp. Ook kunnen we dat niet forceren. Het is als het uitbroeden van een ei. Als je voordat het tijd is het ei openmaakt heb je niks. Vandaar dat het weer om timing gaat waarvan loon een metafoor is.

In het westen is er de charis-T, oftewel christ, christus, wat betekent : Het loon (Grieks : charis) van het kruis, de Aramese T, de tau, de laatste letter van het Aramese alfabet, als de Aramese omega. Dit is het loon van het lijden voor het hemelse doel.

In het verre oosten is er dus de charis-N, oftewel krishna, het loon van de peddelaar, de volhouder, als de verdieping van de charis-T. De verhalen van christus en krishna lopen dan ook parallel met vele kruispunten. N, Nu, in het Egyptisch betekent de leegte, de afzondering, de onthechting, als de grote oerafgrond en oerbaarmoeder waaruit alles voortgekomen is. In de leegte is altijd weer doorgang, ook als het lijkt alsof je in alles wordt tegengehouden. Wij worden in alle dingen tegengehouden, maar nooit in onze groei. Blokkades leren ons voorzichtigheid en geduld om zo het ware pad te vinden, en dat is niet het ogenschijnlijke. Blokkades leren ons de diepte in te gaan. Soms moeten we even wat stapjes terugnemen, hebben we een belangrijke les vergeten, of ergens iets laten liggen. Zo is dat ook in video-spelletjes. Er is altijd een reden waarom we niet door een bepaalde deur kunnen. Soms moeten we het dan even ergens anders zoeken om daar de sleutel te vinden. Soms moet er eerst een verborgen wachter verslagen worden ergens. Het gaat om het leren puzzelen en het leren zoeken. Soms moeten we wachten voor een hele belangrijke reden, namelijk dat het nog geen tijd is. Soms is de situatie totaal onrijp. Forceer daarom niets, wat ook een boodschap is van de Vur. Let op het natuurlijke. Leer over hoe planten en bomen groeien. Maak contact met je tuinzelf en je natuurzelf. Zodra je aandacht aan ze schenkt zullen ze je onderwijzen. Dit onderwijs is niet altijd ogenschijnlijk dus. Verwacht geen papiertjes die uit de hemel vallen. Het zit in de kleine dingen. De mens mag leren opmerkzaam te worden.

Dit is ook wat zowel de Griekse als Sanskrite betekenis van Filippi is, van het boek Filippenzen. Filippi betekent 'vriend van paarden'. De Sanskrite wortel is Vallabha, wat dezelfde betekenis heeft. Het paard is het symbool van de tocht door de natuur. De Filippi brief was net als de Colosse brief geschreven vanuit de gevangenis. Is dit dan een blokkade ? De andere Sanskrite wortel is Vilopa, wat onderbreking, verstoring en verlies betekent, als een pauze. Soms hebben we dus die pauzes nodig. Pauzes kunnen de herauten zijn van hemelse dingen. Moeten wij dan dankbaar zijn met het lijden ? In het boek Job zegt Job : 'De Hemel heeft gegeven, de Hemel heeft genomen. Zouden wij het goede van de Hemel aannemen en het kwade niet?' Alles heeft een bedoeling, wat de mens niet kan overzien. Daarom is er de metafoor van de Hemel waarop de mens zich kan richten. Dit is een verborgen capaciteit in de mens zelf. Een mens zit op school om naar het onderwijs te luisteren om zo zelf wijzer te worden en zo te veranderen in die wijsheid. Dit is voor ieder mens weggelegd. Het is de natuur waartoe de mens mag ontwaken. Mensen hebben daar hele simpele voorstellingen van gemaakt in religies, maar die voorstellingen mogen wel verdiept worden en samengevoegd, zodat de diepte zichtbaar wordt. Iedereen heeft een deel van de puzzel, iedere cultuur heeft wat. Wij mogen dus niet zeggen dat de hemel alleen van een bepaalde cultuur is. Dat zou racisme zijn. De talen horen bij elkaar, en vertellen een verhaal.

Zijn wij daar open voor, of gaan we wachten op een nieuwe religieuze oorlog over wie god in zijn broekzak heeft en wie niet. Zijn religieuze oorlogen niet allemaal heel kinderachtig ? Maar dit hangt boven ons hoofd als wij onze kinderen en elkaar niet onderwijzen. Het is nog niet te laat.

Religieuze oorlogen zijn ondervoedde kinderen die nooit diep onderwijs hebben gehad. Is dit geen schande ?

De Sanskrite Vallabha wortel van Filippi is ook een herder, waardoor het verbonden is aan Krishna en Christus, die beiden herders zijn. Ook is Vallabha een goede, onderwijzende vrouw van de natuur, moeder natuur. Zie hoe een kind in de buik van de moeder de tijd moet nemen om eerst in de buik te groeien. Je zou het gevangenschap kunnen noemen, maar als het kind te snel de buik uit zou gaan dan zou het een miskraam zijn. Dit soort gevangenschap is dus van levensbelang. Daarom zegt Paulus in hoofdstuk 4 :

11 Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, genoeg te nemen. 12 Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd, zowel in verzadigd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek.

De natuur leert dus de les dat het om natuurlijk vrucht dragen gaat in geduld, niet in overmoed en niet dat alles zomaar in de schoot wordt geworpen. Het is ten diepste dus geen gave. Dat zou levensgevaarlijk zijn. Deze stadse wereld is gebaseerd op overmoedige, onvoorzichtige gaven. Daarom zegt Paulus :

17 Niet, dat het mij om de gave te doen zou zijn, maar het is mij te doen om de opbrengst.

Gaan we voor het cadeau, de gift, of gaan we voor de vrucht ? Het voortijdige cadeau leidt tot de dood. De vrucht leidt tot leven. Als je iets heel graag wil, denk dan eerst aan de ander, aan de behoefte van de ander, want je mag niemand het loon onthouden. Voordat je gegeven wil worden is het dus belangrijk de vraag te stellen : Heb je zelf al genoeg gegeven ? Het gaat om het zaaien, wortelschieten en vrucht dragen, deze trialiteit.

Daarom zegt Paulus in hoofdstuk 2 :

2 Maakt dan mijn blijdschap volkomen door eensgezind te zijn, één in liefdebetoon, één van ziel, één in streven, 3 zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, 4 maar ieder lette ook op dat van anderen.

Wij kunnen in die eensgezindheid van een ieder iets leren en van iedere cultuur. Juist in de gevangenis van ons leven gebeurt dit wonder dat we ineens contact hebben met de ander die door iets soortgelijks heengaat. Ineens kunnen we de ander door dit wonder zo begrijpen en op waarde schatten. De kooi is dus juist de tunnel tot de ander. Wij mogen de kooi, oftewel de beperkingen, in ons leven dus niet onderschatten.

Eén van de eerste dingen die Paulus opnoemt in de Filippi brief, tijdens zijn Romeinse gevangenschap is dankbaarheid, want door zijn kooi komt hij in aanraking met anderen die in kooien leven en kan zo nieuwe geboorte aan hen geven. En zo kunnen zij ook weer aan anderen nieuwe geboorte geven. Paulus kan op die manier dus loon schenken aan anderen die op ditzelfde niveau zijn gekomen. In het Sanskrit is Filippi (vallabha, vilopa) de wonderlijke bevruchtingsmethodes van de natuur. Kijk maar eens naar de bomen en de bloemen hoe die zich voortplanten. Ze staan allemaal afgezonderd in hun eigen kooi om het zomaar eens te zeggen, en het stuifmeel wordt overgebracht door de wind en de insecten. Filippi is de vruchtbaarheid van de kooi.

In de Sanskrite wortel is Filippi ook de vrouwelijke koeheders, die in de Indologie ook wel de gopi's worden genoemd, en die altijd om Krishna heen waren. Paulus laat in de Griekse grondtekst weten dat hij in de buik van de hemel is, waarvan zijn gevangenschap een schaduw is. Hij bevindt zich dus in de baarmoeder van moeder paradijs, van de herderin. De buik van de hemel, en ook de herderinnen, zijn beelden van de tedere zorg en aandacht die er voor ieder mens is die tot dit mysterie komt. Ook is deze ontferming dus zeer voorzichtig en vluchtig, zoals ook in de Vur wordt beschreven. Waarom is dit ? Dit gebeurt opdat wij gevoelig zullen worden, en onszelf kunnen ontwikkelen. Dit zou niet kunnen gebeuren als alles maar als een sinterklaas in onze schoot wordt geworpen. Stel je voor. Daar zouden de grootste ongelukken van komen. Het maakt de mens lui, afgestompt, ongevoelig, en zo een gemakkelijke prooi voor parasitaire roofdieren. De hemelse natuur is wijs en werkt met strategie. Van het geprojecteerde en opgelegde schijnzelf komt de mens niet zomaar af. De mens komt niet zomaar af van de lagere wil die telkens als een schaduw de mens overal stalkt. Daarom moet de mens de lagere wil temmen en leren berijden zoals een paard, wat ook de boodschap en betekenis is van Filippenzen. Oppervlakkigheid is potentieel creatief materiaal, en mag cryptisch benaderd worden om zo de droomstad te bouwen waarin er een pad is tot de tuin en zo tot de natuur. Teveel vrijheid is hierin een gevaar, als valse, corrupte vrijheid die de mens doet afdwalen. Daarom is de kooi belangrijk, de grenzen in het leven van een mens, de restricties. Door dit principe op waarde te schatten kan de mens veel vrucht dragen.

Hoofdstuk 22. Het Geheim van de Indische Vijgeboom

Vannacht had ik een droom dat ik een diploma had behaald in een bepaalde vechtsport. Ik vond dat vreemd, want ik had vroeger al mijn karate diploma's verscheurd en was niet van plan om nog andere vechtsport diploma's te halen, maar toen ik wakker werd realiseerde ik me natuurlijk dat het iets symbolisch was, als een vechtsport in de hemelse gewesten waarvan ik een diploma had gehaald. Het heeft te maken met het decoderen van het Nieuwe Testament, wat een zeer gedisciplineerde kunst is, als een gevechtskunst metaforisch gezien. Als je bijvoorbeeld kijkt naar flamingo's die op één been staan, dan is dat een teken van concentratie in een soort van energetische gevechtskunst waar de mens nog niet veel weet van heeft. Die gevechtskunst is het doorvertalen en ontcijferen van dingen, zodat er diepte komt. Vandaar dat er laatst wat tweede bijbel verzamelingen van verhalen zijn uitgekomen met de flamingo in de titel. De flamingo is een paradijsvogel.

De stad Thessaloniki van het boek Thessalonicenzen is genoemd naar een halfzus van Alexander de Grote. Er was een legende waarin Alexander op zoek was naar de fontein van onsterfelijkheid, waar hij uiteindelijk een fles van vond met daarin het water van onsterfelijkheid. Hij smeerde dit op het haar van zijn halfzus. Toen Alexander stierf wilde zij ook sterven en sprong in de zee, maar zij kon niet verdrinken, want Alexander had haar haar ingesmeerd met het water van onsterfelijkheid. Zij werd toen een zeemeermin die als een sfinx vragen stelde aan schippers. Als ze de vragen niet konden beantwoorden, dan liet zij hun schepen zinken tot de bodem. De Sanskrite wortel Tisya betekent precies hetzelfde, namelijk onsterfelijkheid en verjonging in de vorm van een boom genaamd de Indische kruisbessen boom, de amla boom, of amalaka. In India is dit een heilige boom. De boom ontstond doordat er druppels van de onsterfelijkheids-drink uit de hemelse oceaan van gekarde melk op de aarde vielen door het gevecht tussen goed en kwaad. Het boek Thessalonicenzen van Paulus gaat ook over de onsterfelijkheid in de zin dat door het goede te doen je ziel zal oprijzen in de wolken tot de hemel waardoor je eeuwig leeft. Dit houdt verband met de strijd tussen goed en

kwaad, want je moet wel zelf het kwaad verslaan. Eeuwig leven is een technologie die je moet kennen, als een school, de gnosis. Zo mogen we ook de legende van de zeemeermin Thessaloniki begrijpen, dat zij de schippers testte om te zien of ze de gnosis van de hemel hadden. Dit is ook wat de diepere Sanskrit wortel Toza betekent : testen, onderscheiden (filteren). Ook betekent het druppelen, als de druppelende onsterfelijkheids-drink. Daarom staat er ook in het boek Thessalonicenzen : toetst alles en behoud het goede (I, 5:21).

Ephesus (Efeze) heb ik altijd een belangrijk boek gevonden, omdat het over de hemelse gevechtskunst gaat. De wapenrusting wordt in dit boek beschreven met daaraan voorafgaande de oproep om te ontmaskeren. "Neemt geen deel aan de onvruchtbare werken der duisternis, maar ontmaskert ze veeleer." Ontmaskeren betekent niet alleen de diagnose stellen, maar ook het decoderen, en het gaan tot de wortels, de etymologie, om zo juist het medicijn te vinden wat het probleem al in zich draagt, want het probleem had dit verkapseld. Dit noemt Paulus een ontwakingsproces : "Daarom heet het : Ontwaak, gij die slaapt en sta op uit de doden." Dit is dus de daadwerkelijke opstanding en hemelvaart. Daar wordt dan bijgezegd : "Weest daarom niet onverstandig, maar tracht te verstaan, wat de wil van de hemel is." We mogen dus nooit deze gevechtskunst beoefenen door onze eigen lagere wil, want dan zouden we onszelf in de vingers snijden. Wij moeten de gevechtskunst beoefenen alleen vanuit de hemelse wil, die gebaseerd is op de gnosis, als de hemelse wet. Die moeten wij leren kennen op de hemelse school die zich diep in ons hart bevindt. Dit is geen kennis van alleen maar een bepaalde cultuur of religie. Neen. In het derde hoofdstuk wordt gesproken over het bekendmaken van "de veelkleurige wijsheid die van eeuwen her verborgen is gebleven," als de bediening van het geheimenis. Dit gaat dus heel diep.

De Sanskrite wortel van Ephesus is peza, een ornament, sieraad, het decoreren als een architect. Ook in het boek Efeze wordt er gesproken van het bouwen van een hemelse tempel en een hemelse stad, als tegengesteld aan de lagere aardse stad. Peza is de Sanskrite architect, en een ander wortelwoord is pacya, het rijp worden, want het bouwen gaat op een natuurlijke manier, door het vrucht dragen, niet door bedriegelijke omkoppingen, steekpenningen en verwennerijen. Paulus maakt duidelijk dat het om het groeien gaat en het wortelen, als een boom. Het leidt helemaal terug tot de diepe pazu wortel in het Sanskrite wat de indische vijgeboom betekent. Kenmerkend is dat de vijgen op of dichtbij de stam groeien, als een beeld dat ze dichtbij de bron blijven. Het wordt de boom van verlichting genoemd, waaronder een bepaalde boeddha eens werd verlicht. Ook is het de boom van de gevechtskunst, want alle vijanden zouden erdoor opgelost worden. Het wordt ook de boom van weelderigheid genoemd. Het boek Efeze legt uit om welke weelde het gaat :

3:8 - de onnaspeurlijke rijkdom van de hemel

3:16 - de rijkdom van hemelse heerlijkheid

Wat is die heerlijkheid precies ?

Grieks : 1:6 - de heerlijkheid van de charis, het loon in het originele Grieks, oftewel de vrucht.

Aramees : 1:6 - de heerlijkheid van het goede doen, het correcte, de toewijding, de overgave, waardoor adoptie onstaat.

Alles wijst terug op natuurlijke principes. In plaats van te hangen aan het kunstmatige mogen we terugkeren tot de natuur, tot de indische vijgeboom, de hemelse boom, om ervan te leren. Wij mogen komen tot de diepere geheimen die de boeken verborgen houden. In de diepte is de vruchtbaarheid. Alles wat aan de oppervlakte blijft is onvruchtbaar. Efeze zegt daarom ook : Heb geen deel aan de onvruchtbare werken.

De valse gave is giftig en maakt je een slaaf tot de stad en de markt. Een gift is nooit vrijblijvend. Wees op je hoede in het oerwoud. Neem geen valstrikken aan. Er gaat een hele wereld van verlokkerij schuil achter giften. Wees er zeker van of het je loon is, je vrucht. Ben je een boom, dan pas is het een stralend geluk, maar dan begint het pas. We gaan van kruis tot kruis, van wortel tot wortel, van vrucht tot vrucht, van geluk tot geluk. Dat is de les van de Indische Vijgeboom. Houdt je vast aan de dingen die eeuwigheidswaarde hebben. De rest zal vergaan.

Hoofdstuk 23. Het Ontwaken in de Indische Tuin

Als je dan als mens in de diepte van de natuur gaat en je plotseling overweldigd wordt door de veelkleurige verscheidenheid van de natuur, of je bevindt jezelf op de golven van de zee en het wordt erger en erger, tot op het punt dat je het niet meer weet, dan bemerk je ineens dat je helemaal alleen bent in de onnaspeurlijke en eindeloze rijkdom van de natuur die je niet begrijpt. Dan zie je alleen nog maar het Zelf omringd met de mysteriën van kennis. En de kennis heeft helemaal geen behoefte aan een zelf. De kennis IS er gewoon. Alles wat je om je heen ziet, echt alles, is een reflectie van de kennis, zowel corrupte reflecties, indirecte reflecties, als directe, waarheidsgetrouwe reflecties. Dat zijn de mensen om ons heen, de situaties en al het andere. Zelf ben je ook een reflectie en onderdeel van een groter geheel. De kennis gaat diep en is ingewikkeld en voor een mens niet te bevatten. Daarom mag een mens de natuur-kennis ontmoeten en het zo leren begrijpen.

Het Sanskrit, de heilige taal van India, is één van de oudste talen van de wereld, waaruit de jongere talen zijn voortgekomen. Om dingen dus daadwerkelijk te kunnen begrijpen kan het helpen naar de Sanskrite wortel te kijken.

We kunnen stellen dat religies in die zin grote symbolische waarde hebben, in verhouding met elkaar, om elkaar aan te vullen en elkaar beter te doen begrijpen, maar op zichzelf genomen en in letterlijke zin is het slechts een bedriegelijke illusie die corrupt geworden is in de wind. Dit is het gevolg van gebrek aan educatie en ongeletterdheid m.b.t. de oude, oorspronkelijke talen.

Als we kijken naar het christelijke kruis en opstanding symbool, dan gaat dit over een bepaald principe van vruchtbaarheid wat we in ons leven kunnen toepassen. Kijken we dan naar het paulinisme wat daarna kwam, dan zien we Paulus in de gevangenis die hierdoor kennis ontvangt en dit ook weer mag doorgeven. Dit is het kooi en gnosis symbool. Dit is dus ook een vruchtbaarheids-principe wat we kunnen toepassen, waarin Paulus dan het symbool is. De kooi staat dus voor de beperkingen in ons leven, de muren, de grenzen waar we niet overheen kunnen. En door de gnosis te ontvangen op school ontstaat er weer loon. Dat is ook wat de Sanskrite phala wortel betekent van Paulus (Paul, Engels) : loon, vrucht.

We mogen dus op de uitkijk staan voor de wonderen van de natuur, de natuurverschijnselen van de evolutie, wat in diepte gewoon een ontwakingsproces is, want het was er altijd al. Alles ligt besloten in de oneindige logica, die niet de logica van het lagere zelf is, maar van het eindeloze Zelf. Er zullen dus sluiers afgedaan worden. Als je tot de ontdekking komt dat er maar één groot, allesomvattend Zelf is en dat de rest daar allemaal weerspiegelingen van zijn, dan mag je van dit Zelf komen tot het Zijn. Dit is een wordingsproces, in diepte dus een ontwaking, omdat je het al bent diep van binnen. Er is dus in het ontwakingsproces van de evolutie een strijd tussen het lagere zelf en het Eindeloze Zelf, en die zal resulteren in het natuurverschijnsel van het Zijn. Onze lagere kennis zal plaats maken voor de Eindeloze Kennis. Zo hebben wij deel aan het wonder van de natuur, en worden het ook zelf. We lossen er geheel in op, en maken zo plaats voor het Eindeloze Zijn. Dit is dan wat je de hemel of het nirvana kunt noemen, maar het is niet oppervlakkig. Het gaat heel diep. Alle diepe religieuze principes blijven gewoon als symbolen en worden verder verdiept en met elkaar in verband gebracht.

Waarom noem ik het woordje 'zelf' ? Omdat ieder mens zelf verantwoordelijk is, en dit niet op iets of iemand anders kan afschuiven. De mens moet zelf veranderen, anders heeft alles geen zin. Het Zelf is dus a.h.w. een oproep om zelf terug te keren tot de bron. We spelen het dus eerlijk, vandaar de woordjes "loon" en "Zelf". Het heeft geen zin om verstoppertje te gaan spelen.

Juist in de kooi van ons leven komen we in contact met het diepere, dat wat onder de oppervlakte is verdwenen. De Sanskrite wortel van Paulus : phala, betekent ook collectie, verzameling. Wij mogen zo al het verlorene weer verzamelen als wij ons in een kooi voelen. De kooi wijst namelijk de weg. Het is een tunnel tot de diepte, terwijl teveel vrijheid alleen maar aan de oppervlakte is. Wij hebben zowel het kruis als de kooi nodig, oftewel zowel het Yah-Shu principe als het Paulus principe, symbolisch gezien. In de kerk zijn deze dingen door de ongeletterdheid van het Westen geheel verwaterd, en wordt het totaal afgeweken voorgesteld. Vandaar dat de mens terug moet de natuur in, en naar de school van de natuur, die bruggen bouwt naar de andere kanten van het verhaal, om zo weer balans en diepte te scheppen.

De Sanskrite pala wortel van Paulus is de timing, en dat is nu ook precies wat er gebeurt door de obstakels van de levenskooi. Wij leren timing alleen door obstakels. Pala is een herder en bewerker van de aarde als een tuinman. Zonder timing, geduld en voorzichtigheid is dit onmogelijk, dus heeft hij de obstakels op het pad nodig die hem afremmen wanneer het de tijd nog niet is. Dit is een school-principe.

De Sanskrite palaza wortel van Paulus is de boom genaamd "vlam van het bos", oftewel het boom-vuur, wat ook besproken wordt in de Tweede Bijbel. Het is een Zuid-Aziatische, Indische boom, ook wel geassocieerd met de lente, wat een beeld is van vrucht, oftewel natuurlijk loon. Dit komt ook weer terug in de brieven van Paulus. Paulus is dus in de

Sanskrite wortel een Indische tuin. Van alles kunnen we in die tuin vinden. Blijf leren van de tuin, en omsingel alles van de stad met de tuin-principes, zodat het je niet in de nek springt. Zonder de tuin is de stad corrupt. De natuur is voor de mens een frisse adem. Als de Indische boom "vlam van het bos" gaat bloeien en bloesem krijgt, dan worden de bloesems weleens vergeleken met de pijlen van de oneindige kennis die de jonge harten verwonden, als de pijlen van de liefde van Cupido of Kamadeva, de Indische god van de liefde. Ook lijken de bloesems op netten, als het grote universele net waarin alle zielen, oftewel alle reflecties van het Zelf, weer terug worden genomen. Dit zal een groot wonder zijn in de evolutie, wanneer dit zal manifesteren. In de filosofie is dit moment al gebeurd en ligt gecodeerd in de geschiedenis waartoe de mens mag ontwaken. Ware liefde is een abstractie van onze verbinding met de Eindeloze Kennis. Juist door de verwonding van deze pijl in het hart ontwaakt het hart, als het ontwaken in een Indische tuin.

Hoofdstuk 24. De Indische Mattheus Tuin

De indologie is de sleutel tot het beter begrijpen van de bijbel. Het is iets zwaar technologisch. Het Zelf is als een archetype, een symbool, zwevende boven de wateren als een groot mysterie. Het zelf heeft ons geheel in bezit, en de mens is geobsedeerd met het zelf, vandaar dat het belangrijk is het mysterie van het Zelf te kennen. Er is een groot verschil tussen het lagere zelf en het eindeloze Zelf. Alleen de Eindeloze Kennis kunnen we

vertrouwen, maar de eerste stap mag nooit vertrouwen zijn. De goden die ze in de stad aanbieden met een prikkertje en een vlagje kunnen we niet vertrouwen. Wij mogen loskomen van het lagere spel wat ze in de stad spelen en komen tot het spel van de Eindeloze Kennis. En dan is het belangrijk om "in het spel" te blijven. Stay in the Game.

Gelukkig dat de Eindeloze Kennis er is, want door de ontwaking daartoe zullen we dan ook de eindeloze creativiteit ervan zien, en dan is er voor Westerse, ongeletterde leugens zoals de letterlijke eeuwige hel waarin triljoenen en triljoenen mensen door alle eeuwen heen ingeworpen zouden worden geen plaats. Het is maar een metafoor. In de oertalen had dit een hele andere betekenis dan dat het domme westen er nu aan geeft. Met de Eindeloze Kennis mogen wij daar doorheen prikken. De enige hel is de baarmoeder, en die heeft nu eenmaal een vreemd soort sarcasme. Noem het "black humor". Alleen gestoorde gekken nemen dit letterlijk. De baarmoeder is dus niet sadistisch, maar sarcastisch, als een verteller van spookverhalen. Die verhalen hebben een diepere en veelzijdige betekenis, en die zijn nog wel erger dan de christelijke bangmakertjes. De baarmoeder gaat zo diep tot pure horror, maar dit is allemaal om de mens te doen ontwaken tot de diepere esoterie. De baarmoeder moet dit zwaar geschut wel uit de kelder halen, want zij heeft nogal ergens tegen op te boksen. Dus horror verhalen ? Ja. Maar het gaat erom hoe je het interpreteert. Als schrijver voor de hemelse kennis schrijf ik niet zomaar alleen zoetsappige verhalen. Ik heb ook zware horror geschreven.

Er is een groot verschil tussen medicinale, demonologische horror en flauwe, arrogante, sadistische christelijke horror, want die menen ook nog eens alles letterlijk wat ze zeggen. Ze wensen mensen die niet dezelfde mening hebben als hen vaak de ergst mogelijke dingen toe. Esoterische christenen is allemaal prima, maar orthodoxe christenen zijn vaak het scum van de aarde. En de vier evangeliën zijn vaak het centrum waaruit ze leven, die overigens bijna kopieën van elkaar zijn. Vandaar dat het belangrijk is om die onder handen te nemen, en dan te beginnen met Mattheus. Ga je ineens de indologie erachter zien dan kun je ineens weer ademen. Het oude India was eens het esoterische en religieuze centrum van de aarde waarvanuit vele jongere religies een slap aftreksel maakten voor een markt. Iedere sluwe vos weet dat het weggappen van wortels en het onttrekken van sappen economische winst oplevert, want mensen blijven zo je product kopen, omdat ze er afhankelijk aan worden, en meer van het spul willen hebben, omdat het hen net niet verzadigd. Het houdt hen er namelijk tussenin, wat het geheim is van allerlei soorten criminele markten, zoals de religieuze markt, de medische markt en de rechtmarkt. Dit is hoe het westen werkt.

De Sanskrite wortel van Mattheus is mati, intuïtie, en matha, de hut van een asceet en het karnen, wat terugwijst op de oeroude Indische mythe van het karnen van de oceaan van melk. Deze mythe wordt ook besproken in de Tweede Bijbel. Deze oceaan van melk, als beeld van de moederborst, werd gekarnd opdat het de onsterfelijkheids-drink zou voortbrengen, het water des levens. Het karnen zou gebeuren door de strijd tussen goed en kwaad, en door een slang te gebruiken als karntouw. De slang spoot een gif wat alles zou kunnen vernietigen, daarom verzamelde de god Shiva al het gif in een beker en dronk het op, waardoor zijn keel blauw werd. In het christendom werd dit tot Jezus die de lijdensbeker dronk. Door het karnen

kwam de maan, soma, die uit het water opkwam als de levensdrank. Soma wordt daarom ook als medicijn beschouwd. In de Griekse grondtekst van het Nieuwe Testament, is Soma het levenbrengende lichaam van Christus. De Hebreeuwse wortel is echter shama, horen en gehoorzamen (Vgl. Shama-el, Samuël).

Zo kunnen we indologisch gezien ook deze tekst uit Openbaring 6 beter begrijpen :

12 En ik zag, toen het zesde zegel geopend werd, en daar geschiedde een grote aardbeving en de zon werd zwart als een haren zak en de maan werd geheel als bloed.

Dit is al lang geleden gebeurd, toen het christendom de levensdrank van de moederborst, de maan, de soma (shama) bedekte en veranderde tot het bloed van Christus. Het gaat hier dus over de geschiedenis. De indologische wortels werden weggekapt, en onheil en onbegrip kwam over de aarde.

14 En de hemel week terug als een boekrol, die wordt opgerold, en alle berg en eiland werd van zijn plaats gerukt.

In India is er ook de Soma boom, of Shami boom (sama), de witte doorn boom, die ervoor was om de wapens op te bergen en te beveiligen, als een arsenaal boom, als een inventaris. Deze boom wordt ook wel Vasin genoemd in het Sanskrit, vsn. Vsn als Visnu is een belangrijke god voor de hindoes. Krishna was één van de avatars van Visnu.

Het Visnu principe :

Vasaniya, vsn = het begrijpen door veel reflectie, door veel meditatie

= het verblijven in, het leven in, verbondenheid, wat ook weer terugkomt in het christendom, in het "Blijf in Mij, dan blijf ik in jullie, opdat jullie vrucht dragen", over de ware wijnstok, weer als beeld van loon en niet van letterlijke gave.

Vasin, vsn, betekent gehoorzaamheid (vgl. shama, Hebreeuws, horen en gehoorzamen).

Vasana, vsn, betekent kennis afgeleid van het geheugen (het verleden, de geschiedenis, dat wat alreeds gebeurd is, preterisme)

Vazin, vzn, vsn, betekent de overwinnaar over het lagere zelf.

Vasna, vsn, betekent huur en loon, weelderigheid, rijkdom (van de gnosis)

Vazani, vzn, vsn, betekent (leeg) kanaal van (het oneindige)

Handelingen 2:20 - De zon zal veranderen in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en doorluchtige dag des Heren komt.

Joël 2:31 - De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt.

Het christendom is grotendeels voortgekomen vanuit de avatars van Visnu, vsn, de soma boom (shami, shama).

1e avatar van vsn : Matsya, de vis, die aan de eerste mens opdroeg een boot te bouwen voor het redden van alle wijzen, alle diersoorten en granen, vanwege de komende zondvloed. De zondvloed komt, en de vis trekt de boot voort naar de toppen van het Himalaya gebergte, of de noordelijke bergen. Ze moeten ook door een verschrikkelijke storm voordat ze daar komen. De vis trekt de boot voort door een slang. Het was het eind van een tijdperk waarin een demon het heilige woord, de heilige boeken (de vedas) had gestolen, die de vis op de bodem van de oceaan weer terugvindt. Vanuit dit verhaal kwam ook de Noach mythe, en het verhaal kondigt ook de terugkeer aan van de Sanskrite wortels van alles die waren gestolen, weggedrukt. Dit wordt weer teruggegeven aan de mens (de wijzen) door de vis.

2e avatar van vsn : Kurma, de reuzenschildpad, die wordt gebruikt om de berg die als karnestok werd gebruikt op zijn plaats te houden tijdens het karnen van de oceaan van melk. Alleen de trage (voorzichtige, geduldige) reuzenschildpad kon het gewicht van de berg dragen. Dit houdt in dat het een diep en langzaam proces is, iets wat werd weggekappt door het overmoedige christendom die alles snel snel wil doen. De soma maan-drink zorgde ervoor dat de goden "duizend jaar" konden leven, wat ook weer terugkomt in het christendom in de apocalypse van het duizend jarig rijk.

3e avatar van vsn : Varaha, het wilde zwijn, die de aarde van de godin redde van de bodem van de oceaan die daar door een demon ingesmeten was na de duizend jaar, wat ook terugkomt in het christendom in de apocalypse dat na het duizendjarig rijk de duivel opnieuw aanvalt. Na de redding draagt hij de godin van de aarde op zich, wat ook weer terugkomt in

Openbaring als de vrouw op het beest, maar in het Westen is dit vaak heel eenzijdig vertaald als alleen maar negatief.

4e avatar van vsn : Narasimha, de leeuwmen, die religieuze oorlogen en vervolgingen zou beëindigen en het kwaad zou oplossen door het herstel van de dharma, de hemelse leer. De demon Hiranyakashipu vervolgde de volgelingen van Visnu, vsn, en hij kon niet gestopt worden door een afzonderlijk iets, alleen maar door een gemengd iets. Daarom kwam Visnu als een mengsel tussen mens en dier, en kan de demon een halt toe roepen op het kruispunt van alle dingen. Dit is een voorbode van dat een enkele religie het kwaad niet kan uitbannen, maar alleen waar alle religies samenkomen, en zo tot diepte te komen om de gnosis te herstellen. Ook in de christelijke mythologie komen leeuwmen voor, zoals in Daniël 7.

5e avatar van vsn : Vamana, de dwerg, die door goed onderwijs de demon Bali die over de wereld heerste overtuigde en zo de wereld redde. Bali kwam aan de macht door zelfverloochening, wat ook in het christendom gebeurt, maar dit moet wel gepaard gaan met zelfverwezenlijking, anders is het niets anders dan projectie. Er moet een nieuw zelf komen, maar dat zelf moet goddelijk zijn, en onderworpen aan de eindeloze hemelse kennis, dus er zijn een aantal balansen nodig om dit zuiver te houden in een multiteit.

NIET-ZELF - ZELF - KENNIS

NIET-ZIJN - WORDEN - ZIJN

ONDERDANIGHEID - WORDEN - ZIJN

De dwerg staat voor het aandacht schenken aan details en zo tot diepte komen. Het is een onmisbaar principe voor zuivere technologie waarin geen schakels ontbreken.

6e avatar van vsn : Parasurama, de boze strijder, die strijdt tegen valse regeringsmachten van de kshatriya kaste, de kaste van heersers en strijders, die corrupt was geraakt. Visnu wordt hiervoor geboren in de hoogste kaste, die van de brahmanen, de priesters, de schriftgeleerden. De kshatriya kaste is de kaste die daaronder is, als de op één na hoogste kaste. Het is de voorbode dat het regeringsapparaat uiteindelijk hervormd zal worden door een hogere gnosis. Dat Parasurama de boze en woeste genoemd wordt heeft te maken met het feit dat hij een demonoloog is met passie. Het is een voorbode van het herstel van de demonologische educatie. Ook de brahmanen kaste zal dus gezuiverd gaan worden, en alles wat niet voort is gekomen vanuit het demonologische fundament van de esoterie zal wegvagen. Parasurama wordt ook wel Rama met de bijl genoemd.

Het verschil tussen ware brahmanen en kshatriya's is vaak dat ware brahmanen zoeken naar kennis en diepte, het hemelse, terwijl kshatriya's vaak zoeken naar macht, en uiterlijk vertoon.

7e avatar van vsn : Het Rama mysterie, en dit is niet het ogenschijnlijke, want het Sanskrit gaat heel diep op dit mysterie in. Rama heeft zowel een mannelijke als vrouwelijke pool.

Rama is de rode aarde en de roodbloeiende Ashoka boom, als de weelderigheid van de onderwereld die bewaakt wordt door de Yakshi, als zijnde de schatten van de gnosis. Ze zijn dualistisch. Ze doen de mens die dicht bij hen komt aan zichzelf afsterven.

De Yakshi draaien rondom het Kubera mysterie, een heel traag mysterie in het Sanskrit, wat zich niet snel prijs geeft. Het is in het Sanskrit ook de rode ceder boom, de Toona Ciliata, wat ook wel het rode goud wordt genoemd. Kubera is de Sanskrite parallel van het Egyptische Geb-ra (Kep-ra), Khepri, mysterie van de opkomende dageraad als een kever, de capaciteit tot decoderen, een beeld van etymologie. Kubera wordt ook Kuvera genoemd, en betekent ook mengsel (kavara, kvr), wat wijst op het syncretisme, het bruggenbouwen, de multiteit, als de sleutel tot de gnosis. Alles wat op zichzelf staat zal wegvagen. Het is een stekend mysterie (kavari, kvr), en daarom verbonden aan de Acacia, van akis, doorn (Grieks), en manifesteert zich als een luchtweerspiegeling in de oceaan of in de woestijn (khapura, kpr). In het Sanskrit manifesteert het ook als een slechte, moeilijke of twistzieke vrouw (kubharya), die vaak aan de hemelzoekers worden toebedeeld als een beeld van het kruis, als cryptische sleutel. Kubra is de wildernis en een gat van offervuur waarin de hemelzoeker aan zichzelf afsterft. Er is geen andere doorgang tot dit mysterie.

Al deze dingen zijn nodig om de mannelijke pool perfect te maken, waartoe het Rama mysterie is uitgezonden. Rama wordt de perfecte man, brahmaan, toegewijde genoemd, maar heeft ook een vrouwelijke zijde. Het is een principe ten diepste, geen persoon. Persoonlijkheid is een illusie die ontstaat wanneer de kennis tot een climax komt. De persoon is en blijft slechts een metafoor, een archetype van dieper liggende principes die tot rijping zijn gekomen. Door de zuivering, decodering, van de mannelijke pool, gebeurt dit ook met de vrouwelijke pool in het Rama mysterie. Het Rama mysterie is de belichaming van de dharma, de Indische gnosis. Rama moest de meerhoofdige demoon Ravana een halt toeroepen, als een beeld van het valse, overmoedige mengsel, die alles als een rovende en ontvoerende entiteit samenbindt zonder diepgaande condities en principes, die alles geforceerd doet en gif opdringt zoals in de tandarts industrie die lichamelijk, natuurlijk bot implanteert met tegen-natuurlijke, giftige middelen die niet met elkaar samengaan, die niet bij elkaar horen. De Ravana demoon ontvoerde eens Rama's vrouw, Sita. Dit gebeurde toen Rama en Sita samen naar de wildernis waren gegaan. De wortel van Rama, ram, betekent stoppen, stilstaan.

8e avatar van vsn : Krishna

9e avatar van vsn : Balarama, de broer van Krishna, oftewel zijn schaduw-zelf, of parallelle zelf, wat tot wedergeboorte is gekomen in het Kubera-principe (Khepra, Egyptisch). Balarama betekent de sterke Rama, oftewel de gevoelige, onderscheidende Rama. In het Egyptisch is Ra-ma de wet van Ra. Soms is deze avatar Boeddha.

10e avatar van vsn : Kalki, de Messiaanse Brahmaanse strijder op het witte paard met het vurige zwaard die het huidige tijdperk, Kali Yuga, zal afsluiten, door de adharma, de anti-gnosis, weg te nemen. Hij zal de mensheid weer terugleiden tot de Satya Yuga, het eerste tijdperk van transcendente kennis en meditatie, zodat de cyclus rond is. Dit principe zal de onrechtvaardige heersers van de huidige wereld onttrenen. Dit kan alleen gebeuren door educatie en transcendente verlichting in de multiteit. Het is niet het einde van de wereld, maar het begin. Hij leidt een leger van Brahmaanse, priesterlijke, strijders. Dit komt ook terug in het christendom, in Openbaring 19 :

11En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard; en Hij, die daarop zat, wordt genoemd Getrouw en Waarachtig, en Hij velt vonnis en voert oorlog in gerechtigheid. 12En zijn ogen waren een vuurvlam en op zijn hoofd waren vele kronen en Hij droeg een geschreven naam, die niemand weet dan Hijzelf. 13En Hij was bekleed met een kleed, dat in bloed geverfd was, en zijn naam is genoemd: het Woord Gods. 14En de heerscharen, die in de hemel zijn, volgden Hem op witte paarden, gehuld in wit en smetteloos fijn linnen.

Het beschrijft de apocalypse. In de islam is dit de Mahdi, wat in de wortel de hemelse leiding betekent, als een principe. In het boeddhisme is dit Maitreya.

Apocalypse betekent : openbaring. Dat wat er al is wordt duidelijk.

Hoofdstuk 25. Het Bereiken van het Nirvana

En dan mag je zweven boven die grote wilde oceaan van het leven, tussen het Eindeloze Zelf en de Oneindige Kennis in, zodat je schijnzelf, je opgelegde zelf, geheel daartussen kan oplossen. Je nieuwe zelf vibreert dan heel snel tussen het Eindeloze Zelf en de Oneindige Kennis in, als je diepere, ware zelf. Je mag daar blijven oplossen, om daar over te gaan in het Oneindige Zijn. De wilde oceaan beneden je was er om je te vormen. De wilde oceaan was er om je te laten opstijgen. Dat was het doel van de wilde oceaan : om je de parallel te laten vastgrijpen.

We gaan eens dieper het centrum in, de kern van het christendom : de vier evangeliën. Het is als een electriciteits-centrale. Ik kreeg in een droom een band om mijn arm met vlammetjes daarin, naast elkaar, als een nieuwe electriciteit. Het was de verborgen Sanskrit wortel van Marcus.

Mattheus ging meer over wat er moest gebeuren, en Marcus gaat meer over wat er gebeurd is, als het leren luisteren naar de geschiedenis :

Marcus 11:24 (Griekse grondtekst) - Daarom zeg Ik u, al wat gij bidt en nodig hebt, luister (en gehoorzaam) naar het feit dat gij het hebt ontvangen, en het zal geschieden.

Dit is dus een puzzel-oproep voor het verleden, want het is er al. Marcus is in die zin preteristisch. De toekomst is al geweest. Waar Mattheus meer over de preken en de wet gaat, gaat Marcus meer over de wonderen, het bovennatuurlijke. De MR wortel in het Sanskrit staat voor de hallucinogene levensdrank van de oceaan (van melk) (mr, mira, maireya). Wel is het zo dat dit voor de mens niet makkelijk te verkrijgen is, al helemaal niet door simpel geloof, wat door het Westen bedacht was als een verkoop-truukje. Neen. De Sanskrite MRK wortel van Marcus is het spiegelprincipe, dat alles wat je doet naar je terugkomt. De moordenaar vermoord zo in werkelijkheid zichzelf, een principe wat ook weer terugkomt in Openbaring. Leef je met het zwaard, dan zul je ook door het zwaard ten onder gaan. Alles wat je de ander aandoet doe je jezelf aan, want het spiegelt terug (maraka, Sanskrit). Markus is dus in de indologische diepte een doortuin of spiegeluin, als een doolhof, een puzzel. Alleen degene

die leven schenkt zal het leven vinden. Alleen degene die het goede doet zal het goede vinden. Je kunt dus alleen iets vinden door het zelf te worden.

Lukas gaat meer over het zoonschap, en geeft veel meer aandacht aan vrouwen, en is een prijs in het Sanskrit, als een spel (lks, laksa). Ook is het een merkteken.

Johannes gaat over de Ik Ben, en is in het Sanskrit jnz, jineza, jns, een arhat, iemand die het Nirvana heeft bereikt, de hemelse staat van verlichting. In het boek Johannes wordt gesteld dat de literatuur, het Woord, het goddelijke is, als de weg tot de hemel (Nirvana). De hemel is pure kennis. Het is een vruchtbaarheids-principe. Het gebeurt alleen in een staat van onthechting, in afzondering. Het is een bepaalde ervaring. Nirvana is een woord in het sanskrit, en betekent ook : onderricht in technologie. Nirvana is dus een school van techniek. Nirvana is de grote finale van de gnosis. Nirvana is in het sanskrit de dood van het lagere zelf. Dit is wat de ware opname of verdwijning is, en het is iets metaforisch. Het is te behalen in het spel van de gnosis, en zij die het behalen zijn jina, een sanskrit wortelwoord van johannes wat 'overwinnaar' betekent, in de zin dat je de schaduwen en spiegelbeelden van je lagere wil hebt overwonnen. Het is een ontwaking. Je komt zo in een andere vibratie, een hemelse vibratie, waardoor je diepere zintuigen openspringen.

Hoofdstuk 26. Mensen zoeken of Kennis zoeken ?

Ra op zijn bootje in de onderwereld om er het beste van te maken was nog de echo van de R als de taalsmid in de oertaal. Ra veranderde in allerlei avatars om door de onderwereld heen te komen, als sleutels van uur tot uur. In de Indologische parallel gebeurt dit hetzelfde met Vishnu, die zat op zijn bootje, een witte slang met vele hoofden, op de oceaan van melk. Hij verandert in allerlei avatars om alles tot voleinding te brengen. Ook vliegt hij hiervoor rond op een vogel genaamd Garoeda. De indologie heeft in die zin vele kruispunten met de egyptologie. Het loopt parallel aan ons eigen leven. De mensen om ons heen, of die nu goed of slecht zijn, moeilijk of makkelijk, houden in diepte het zaad van onze avatars. Zij zijn onze verborgen avatars, niet in letterlijke zin, maar in cryptische zin. Zij staan voor een bepaalde eigenschap. Het Zelf is altijd op zoek naar het verloren Zelf. Ons Eindeloze Zelf heeft ons alreeds omringd.

Toch is het belangrijk te beseffen dat we steeds dieper naar binnen moeten, en dat de buitenwereld slechts een reflectie is van het binnenste. De mens is een natuurverschijnsel wat ontstaat wanneer kennis en principes gaan ophopen en tot een climax komen. Dit kunnen goede principes zijn of slechte principes of een mengeling. Als die extreem worden dan gaan ze zich personificeren, en dan ontstaat er een mens. Vandaar dat het erg belangrijk is om voorzichtig te zijn met mensen, en geen mensen-zoeker te worden. Belangrijk is het om een kennis-zoeker te zijn, een principes-zoeker. Het zoeken naar mensen brengt oneindig leed, want je komt zo nooit tot de kennis. Terwijl als je kennis zoekt dan wordt alles je gegeven, maar dan op z'n tijd, in de juiste verhouding en in de juiste hoeveelheid. We mogen het natuur-proces dus nooit omdraaien. Hier is een lijstje van gevaarlijke zoekers waar je dus beter niet mee aanpapt, en die allemaal tegengesteld zijn aan het zoeken van kennis, als een afleiding :

mensen-zoekers

zoekers van mensen-begrip

zoekers van mensen-eer

zoekers van mensen-macht

zoekers van sex

zoekers van liefde

zoekers van mensen-liefde

zoekers van genot

zoekers van geluk

zoekers van materie

zoekers van geld

zoekers van familie

Al deze zaken leiden af van het doel : kennis. Een goed christelijk principe is dan :

Zoek eerst het koninkrijk van de hemel (gnosis) en de rest zal u gegeven worden.

Zoek de dingen die in de hemel zijn, niet die op de aarde zijn.

Bovenstaand lijstje zijn parasieten. Ze hebben niet het goede met je voor, maar willen je bezitten, zodat ze je altijd kunnen uitzuigen. Ze komen met duizend-en-een gedachtes in je hoofd om je in hun aas te laten bijten en dan hebben ze je. Je kan er niets aan doen als ze over je hoofd vliegen, maar je moet ze geen nestjes in je haar laten bouwen. In de kennis is alles te vinden wat we nodig hebben. Kennis-zoeken is dus allereerst onthechting van de parasieten van de lagere wil die altijd allerlei egoïstische excusen in de mens blazen, smoesjes.

Op aarde volgt de mens spiegelbeelden achterna, in een dolle kermis van illusie. De Korinte brief zegt hierover (I, 13:11-12)

Toen ik een kind was,

sprak ik als een kind,

voelde ik als een kind,

overlegde ik als een kind.

Nu ik tot rijpheid ben geworden, heb ik afgelegd wat kinderlijk was. Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen,

doch straks van aangezicht tot aangezicht.

Nu ken ik onvolkomen,

maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ik zelf gekend ben.

Hoofdstuk 27. De Hindoe Code

Er hoeft dus niet een te grote scheiding te zijn tussen universum en het plaatselijke, tussen het collectieve en het individu, tussen de buitenwereld en de binnenwereld, de macrokosmos en de microkosmos enzovoorts, want alles kan namelijk geïninternaliseerd worden, geassimileerd, eigen gemaakt worden, in een proces van syncretisme, het mengen. Dit is ook het principe van het Javanisme in Indonesië, wat een mengsel is van hindoeïsme, boeddhisme, animisme en de islam. Dit werd verspreid door de resi's, de Javaanse shamanen (asceten, hermieten, zieners), van het Sanskrite (Indische) woord 'rishi' met dezelfde betekenis, het leven door openbaring, heilige kennis (gnosis). Parallel loopt hieraan het Hebreeuwse 'rasha', de rebel, de oer-taalkundigen die niets hebben te maken met moderne marktbewuste aftreksels. Zij zijn de bewaarders van de oer-hieroglyphen die inzicht geven in het geheel.

Indonesië is één van de meest bevolkte landen, over een kwart biljoen. India en China zijn het meest bevolkt met beiden over de biljoen en een kwart inwoners. Indonesië was vroeger een mengsel van hindoeïsme, animisme en boeddhisme. Met de late middeleeuwen begon de islam zich daar doorheen te mengen, waardoor Indonesië na de middeleeuwen uitgroeide tot een islamitisch land. Dit gebeurde ook in Maleisië, wat boven Indonesië ligt. Beiden zijn Sunni, de hoofdstroming binnen de islam, en van de Shafistische vertakking (shafi-sunni's). De islam dekte dus het hindoeïsme af, maar het was puur een taaltruukje om het Arabische te mengen met het Indische. Er zijn twee hoofd-stromingen binnen het hindoeïsme : de vaishnavieten waarbij het om Vishnu draait en de shaivieten waarbij het om Shiva draait, als Brahman, het transcendente en transmuterende Zelf die alles zal rangschikken en herscheppen, als de goddelijke menger. Shiva heeft de SV wortel wat het verbindt aan het

Hebreeuwse Esav, sv (Ezau, Suw, Aramees), die Shu is in het Egyptisch. Net zoals Shu (esav, sv) heeft Shiva de dolle stier van de lagere aardse wil getemd. Shiva rijdt op een stier in de mythologie. Iets anders wat hem verbindt aan Esav is dat in het Tamils (Zuid-Oost India) 'sivan' de rode betekent. Ook Shiva's kruis was een drank. Hij dronk namelijk het slangen-gif wat was voortgekomen bij het karnen van de oceaan van melk. In de islam is de SV de shafi stroming binnen de sunni, een stroming die zo dicht mogelijk bij de grondtekst van de heilige teksten blijft, en zich verre houdt van persoonlijke voorkeuren van geleerden. Ook komt de SV wortel weer terug in de esoterische islam, het soefisme. Dit is dus meer syncretisch van aard, zoals Shiva het meng-principe is, maar ook tegelijkertijd gebaseerd is op de wet, waarvan het shafisme dan weer een cryptisch beeld is. Sunni wijst terug op de SN wortel. Suna, sn, is een naam voor Indra, een aspect van Shiva, wat ook een menger is (zayana, zn, sn, kameleon, sanskrit), door de abstractie van oorlog. Bloed is een abstractie van mengen, en het mengsel wijst op de heilige weelde, beschreven als een rood paard in de veda's, de oeroverleveringen van India. Dit is ook als een alarm-systeem, uitgebeeld door Indra. Dit is dus de enige rijkdom waar we ons naar uit mogen strekken : de rijkdom van de gnosis, de rijkdom van de natuur. De SN wortel komt zowel terug in Vishnu, v.SN, als Krishna, kr.SN. De islam code is dus puur een parallel die het hindoeïsme bevestigt en uitlegt. Ook het hindoeïsme is een code van diepere dingen, terugleidend tot de oertaal, en juist door de parallellen wordt dit gedecodeerd.

In de 90-er jaren had ik een droom die ik nooit meer zou vergeten. De islam en de hindoe parallel braken als een trein door de muren van de kerk heen in het midden van de nacht, en alles werd gemengd. In geïsoleerde orthodoxe vorm zijn deze religies gevaarlijk, maar in esoterische samenhang met elkaar kunnen goede principes eruit gefilterd worden, zodat alles zin krijgt. In de diepte krijgt alles zin en komt de waarheid naar boven. We zullen daarom tot de kern gaan van het hindoeïsme om klaar te komen met het raadsel, met de code van India.

Hoofdstuk 28. Het Pad van de Bhakti

Er zijn veel overeenkomsten tussen de Hebreeuwse Esav (Ezau, Shu) en de Indische Shiva, die beiden de SV wortel hebben. Bhairava, de nomadische avatar van Shiva, zijn aspect van vernietiging, ook bekend staande als de bedelaar, kwam na een lange tocht aan bij Vishnu met zijn bedelkom om Vishnu om voedsel te bedelen. Dit komt weer terug in het Jakob en Ezau verhaal waarin Ezau vermoeid na de jacht tot Jakob kwam om hem om een kom rode soep te bedelen, wat een diepe esoterische betekenis heeft. Om de toorn van Bhairava te kalmeren gaf zijn vrouw, de godin Kaumari hem ook eens een kom.

Op zijn beurt heeft Shiva veel te maken met de toorn van zijn vrouw, de godin Kali, een woeste moeder godin in het hindoeïsme, en de vrouwelijke pool van Shiva. Eens was Shiva bang dat in haar strijd tegen het kwaad ze alles zou verwoesten. Hij gooide zich daarom onder haar voeten, waardoor Kali kalmeerde. Het laat zien dat de mannelijke pool terug moet keren tot de baarmoeder, anders zal de baarmoeder blijven toornen. Deze wereld is onder de wraak van Kali, omdat de mens niet teruggekeerd is tot de kern. In het Shaktisme, een stroming binnen het hindoeïsme, is de hindoe geheel teruggekeerd tot de baarmoeder van de moedergodin. Edom, het volk van Ezau, is in de Hebreeuwse wortel Adam. Adam komt tot Eva, opdat zij hem inwijdt in de gnosis, wat ook een beeld is van het terugkeren tot de baarmoeder.

In de Egyptische parallel is de SN wortel de goddelijke jager, de Sunu. Deze schiet pijlen van genezing af als een dokter, en is in die zin te vergelijken met Cupido en Kamadeva met de pijlen van de ontwaking. Al deze pijlen zijn ervoor om de mens dan wel laten af te sterven aan de lagere wil, maar ook om de mens tot een hemelse school te brengen. Zo is er in India de school van de Jaga's. De Jaga's zijn de verschillende disciplines die men nodig heeft om te overleven en te groeien. Het zijn verschillende paden van meditatie :

Bhakti-Jaga is het pad van de overgave, de devotie (tot de gnosis). Het is belangrijk te weten waar je je bhakti op richt. Bhakti heeft in het Sanskrit de bajh wortel, wat afscheiding betekent, maar ook ergens bijhoren. Als je je van dingen afscheidt of je wordt van iets of iemand afgescheiden, dan is dat nooit een doel op zich. Je wordt dan automatisch ook weer aan iets anders verbonden. Het gaat erom tot overgave te komen aan de oneindige kennis. Zo wordt je dan door zuivere principes op het pad geleid, en niet door je lagere wil en de illusies die het schept.

Door de discipline van overgave en opoffering, bhakti, ontstaat er zo een band met de heilige kennis, het oneindige transcendentale bewustzijn van de ontwaking, wat mag leiden tot een diepe intimiteit, de kama in het Sanskrit. Kama is één van de vier doelen van het leven in de hindoe traditie. Het mag persoonlijk worden tussen jou en de gnosis, maar die persoonlijkheid

is de vrucht van kennis die niet voor haar tijd wordt opgewekt. Dit zijn goddelijke ervaringen waarin er een balans is tussen principe en persoon, in die volgorde. Waar het principe op een lager plan wordt gezet valt men in de illusies van afgoderij en orthodoxe, nationalistische religie, oftewel persoonsverheerlijking, wat een vorm is van mensenzoeken en mensenverafgoding. Binnen de gnosis heeft alles een plaats, maar dan in balans, gebaseerd op principes en goed beveiligde en getoetste technologie. Je kunt je soms binnen de gnosis aan een mens ophalen, maar het doel is dat je het zelf wordt, dat je het gaat zien als een weerspiegeling van jezelf. Afgoderij ontstaat waar je gaat lopen projecteren en jezelf niet ontwikkeld, wat veel in de kerken gebeurt. Altijd is het weer de ander die dingen moet regelen en dingen moet zijn, en zichzelf zijn gedoemd tot zonde. Dit is alleen een deelwaarde, als een secte, wat de verabsolutering van een deelwaarde is. Onderwerping is dus niet het totaaldoel, maar moet in balans zijn met de wording en het zijn. Zo mag je ook niet zomaar mensen gaan onderwerpen en ze niet helpen om te komen waar jij bent. Dat zijn machtspelletjes, en dat gebeurt ook vaak in de kerk. De Bhakti en de Kama moeten dus altijd leiden tot Moksha, de zelfverwezenlijking, het oneindige Zelf in jezelf ontdekken, als een verlichting. De toekomst is al geweest. Er is dus een zelf van overgave, de mannelijke pool, en een oneindig zelf, de zelfverwezenlijking, de vrouwelijke pool, en daartussen mag diepe intimiteit komen om zo vrucht te dragen. Dit is het Nirvana. Alle andere realiteiten zullen wegvallen.

Omdat het Hebreeuws oorspronkelijk geen klinkers had is de verbinding tussen Esau en Shiva nog duidelijker, want Ezau was gewoon SV in het Hebreeuws. Shiva bedelde in zijn Bhairava vorm van de nomadische bedelaar tot Vishnu om 'het rode', en ook zijn vrouw gaf hem eens een kom met het rode om zijn toorn te kalmeren. Bhairava is in het Sanskrit de heilige vreze, oftewel de heilige voorzichtigheid, die nodig is om de tempel te betreden om tot de dharma te gaan, de heilige leer. Bharava is dan ook de woeste sleutelbewaarder van de tempel en de dharma, als een dharmapala. Pala betekent beschermer, beveiligger, en ook de bedelaarskom, in de zin dat deze taak alleen goed gedaan kan worden als er overgave is, toewijding. De pala is de beschermer van de aarde, ook in de zin dat hij bedekt is met de aarde. Vandaar dat Bhairava ook wel Mahalaka wordt genoemd, de zwarte, de met aarde bedekte, als een wildernisbewoner, wat een teken is van absorptie en vermenging (exotisch). Hij heeft dus een kom of schedel gevuld met bloed, wat de onderwerping van het schijnzelf van illusies betekent, en hij staat op de zon, als een beeld van de verlichting en de ontwaking. Dit komt ook weer terug in Openbaring 19 :

17 En ik zag een engel staan op de zon en hij riep met luider stem en zeide tot alle vogels, die in het midden des hemels vlogen: Komt, verzamelt u tot de grote maaltijd Gods.

Ook houdt de vrouw op het beest in de wildernis een kom met bloed vast.

Mahalaka betekent ook "beyond time and death" in het Sanskrit, en hij komt ook voor in het boeddhisme. Het is de verwoestende kracht van Brahman, het Oneindige Zelf. Uit Brahman kwam Abraham voort in het Judaïsme, uit wiens bloedlijn ook Jakob en Ezau kwamen. Mahalaka wordt ook wel de Heer van de Tent genoemd. In Japan is hij één van de zeven "geluks" goden, als Daikokuten, in de zin van een god van fortuin, weelde, en esoterisch gezien gaat het dan om de onnaspeurlijke weelde van de natuur-gnosis. Ook in Japan is hij net als de Hebreeuwse Ezau een archetype van de jager.

Bhairava moest de kapali eed afleggen. Kapala betekent schedel, als een bedelaarskom, en deze eed houdt in naar de wildernis te gaan om daar een nomade te zijn, naakt en bedekt met de aarde, met een bedelaarskom, als een beeld van nederige overgave, wat dus ook weer terugkomt in het Jakob en Ezau verhaal waarin Ezau de wildernis ingaat en uiteindelijk bij Jakob bedelt om het rode. Het pad van Ezau is dus het bhakti pad waarin hij afsterft aan zijn aardse rechten, zijn eerstgeboorte recht, als het pad van zelf-opoffering en overgave. Ook Yeshua (Yah-Shu, de wording van Ezau) liet in de oorspronkelijke gnostisch-Esseense mythologie zijn hemelse rechten achter zich en vernederde zich door naar de aarde te gaan.

De schedelkom is dus een beeld van het afleggen van het lagere aardse zelf, de lagere wil, ook in de zin van het inzicht krijgen in de psychologie ervan. Telkens komt alles terug op de kennis. Zonder diagnose is er geen genezing. Inzicht is de weg. In dit opzicht mogen we daar

om vragen op het pad van Bhakti, met een lege kom. We komen zo tot de oneindige kennis en vragen haar om ons te vullen. Dit is een daad van overgave. We stellen ons zo open voor het oneindige. Als wij niet leeg zijn van onszelf, dan is dit onmogelijk. Het gaat dus om de keuze leeg te zijn, en niet met allerlei smoesjes te komen. De schedel die we opheffen is de schedel van het schijnzelf. Zonder zelfopoffering en zelfverloochening is het bhakti pad onmogelijk. Het is een meditatie, een discipline, waar de mens de tijd voor moet nemen. Het is geen stap, maar een pad, een proces. Als wij de eerste stap hebben gezet, dan zullen wij verder geholpen worden op dit pad. Op het bhakti pad gaat dus wel het mes erin. Het doel is dat er niets van ons lagere schijnzelf overblijft. Bhakti zelf is niet het eindstation. Op het pad van de Bhakti-Jaga mag de mens komen tot de Kama-Jaga, de verzoening met de gnosis. Wat dat aangaat zijn het hele christelijke principes van de mens die zich verzoent met het goddelijke, het bovennatuurlijke. Maar omdat de mens in het Westen opgesloten zit in de christelijke schelp van formule-redeneringen en alles snel, snel willen, is het belangrijk om de indologische parallel er vlak naast er op in te laten werken, voor meer diepte, om zo te komen tot een eerlijkere brug van gnosis. De lijn van de studie, de jnana in het Sanskrit, of de jn wortel, gnosis. In de oertaal zijn de jana en de jani een beeld van de urim en de thummim, het toetsen en het loon, als een studie-proces van de gnosis. Zonder het studie-principe zijn er geen wonderen te verwachten. Het westen is één groot spijbelfeest, en daarvoor is de indologische parallel belangrijk om uit de brand te ontsnappen. Alles is dus altijd in de context van de Jnana Jaga, de discipline van de studie, anders kom je nergens. Buiten deze discipline kom je alleen van illusie tot illusie, totdat alles uiteindelijk geheel is afgebrand en je niets meer over hebt aan eeuwigheids-waarde.

Verdienen aan het leed van iemand anders. Het komt overal op deze wereld voor. Het zijn de markt-systemen van psychiatrie, de kerk, het rechtswezen, de tandheelkunde-industrie, het medische wezen, het schoolwezen, en ga zo maar door. Veel van bovenstaande systemen zitten vol met contactgestoorde mensen die allemaal door iets anders afgeleid worden. Ze zijn er niet om je te helpen. Je bent voor hen een gevangene, een nummer. Vaak zullen ze dat niet laten merken, maar ik weet wel dat velen pas na hun dood merken hoe diep ze zijn verminkt door dit soort mensen. Hoe komt dit ? Het antwoord is simpel : yoga.

In het Westen is de yoga geheel losgekapt van de oorspronkelijke jaga, en wordt vaak de nadruk op het lichamelijke gelegd in plaats van op de transcendente kennis die het ooit was. Yoga is in het westen een materialistisch marktstelsel geworden, als een corrupte bijwerking van het Nirvana. De Westerse yoga is een rover, een afleidings-mechanisme, en vaak symptoom-bestrijding die de wortel van het probleem afdekt, zoals dat ook in de tandheel-industrie gebeurt. En het is pure dwangverpleging want voor de tandheel-industrie en de psychiatrie is de mens hun lagere zelf waarover zij willen heersen. Ze zijn te lui om de gnosis in te gaan, de diepte in te gaan, om de demonologie onder ogen te komen, maar net als de vlees-industrie hebben ze het gemunt om de mede-schepselen. Het is allemaal valse, westerse yoga.

De Hatha Jaga is in werkelijkheid, in het Sanskrit, het gevecht, de volharding in het komen tot de diepte van de vijand, als de discipline van de demonologie, oftewel het hele Pniel verhaal,

verbonden aan Jakob en Ezau, en aan Shu in de Egyptologie die zijn eigen Pniel ervaring had. In het Sanskrite is dit dus de Hatha, waarin de mens zich dus niet zomaar overgeeft aan wat op de mens wordt afgestuurd, via de opvoeding en het sociale en het educatieve systeem bijvoorbeeld. De mens worstelt ermee, in een toetsgevecht. De uitkomst is niet één of ander stemmetje die zegt : "Aye, het is okay, hoor, de kust is veilig," en het is ook niet één of andere bijbeltekst die de schijn wekt dat dingen bevestigd worden. Neen. De uitkomst is de heilige vreze, de heilige voorzichtigheid, het tot bloedens toe je verzetten tegen iets wat zich aan je opdringt als zijnde de waarheid, omdat je niet zomaar met de eerste de beste boot mee wil gaan. De gnosis komt alleen de heilige voorzichtigheid tegemoet, dus de gnosis zal je dan zelf gaan openen, zodat je je er niet meer tegen kan verzetten. Zij die dit punt hebben bereikt weten dan ook dat dit de gnosis is, want er is daadwerkelijk niets anders wat ze kunnen doen. Dit is een goddelijke ervaring die alleen zij die het hebben meegemaakt kunnen begrijpen en het is genaamd de heilige gebondenheid, of heilige onweerstaanbaarheid. Als het niet gepaard gaat met de heilige vreze en met geduld en volharding, dan is het flut. We hebben het hier dus over de hogere hemelse robotiek, een muurvast en waterdicht systeem, wat gebouwd is op kennis, als in een school proces en wat de mens niet zomaar komt aanwaaien. Het gebeurt op het grote Pniel, de heilige arena van het toetsen, op het pad van de Hatha Jaga. Zonder de Hatha Jaga is het pad van de Bhakti waardeloos. Er is geen overgave en zelfopoffering mogelijk zonder studie en toetsen, anders weet je niet eens waar je jezelf nu op moet richten. Wat moet je loslaten, en wat moet je niet loslaten ? Het gaat om openbaring over deze dingen, en openbaring is niet zomaar een stemmetje of bijbeltekst, maar een school. Juist door de Pniel ervaring, de Hatha Jaga, wordt het pad van de Bhakti gericht en uitgestippeld. Zo wordt de zuivere bhakti onderscheiden. Je kunt niet zomaar met wat toverwoorden je overgeven aan de kennis, want er is zoveel valse kennis. Kennis is de militaire school en kunst van de hemelse technologie.

Ezau is dus in het Hebreeuws Esav, en in het oorspronkelijke Hebreeuws wat geen klinkers had SV. Shiva is in het Sanskrit Siva, SV, dus het is gewoon letterlijk hetzelfde, wat ook de beide mythologieën laten zien.

Heel veel oppervlakkige gedachtes breken stuk zodra je de diepte ingaat. Ezau werd tot het volk Edom, waarvan Adam de wortel is. Adam nam de vrucht van de gnosis uit de hand van Eva in de gnostische mythologie en de oorspronkelijke teksten, wat een beeld was van de intimiteit, verzoening, met de gnosis, oftewel de diepte. Dit is de Kama in de Indologie, als de Kama Jaga, wat een bepaalde school of discipline is. Principes komen tot rijping en verbinding en worden zo vruchtbaar. Intimiteit is slechts een metafoor van dit proces. Het is een abstractie van de eindeloze diepte waarin alle dingen tezamen komen, als een mengsel. Hoe dieper je gaat, hoe meer je de eenheid gaat zien van alle dingen, het transcendente.

Kama is dus een belangrijk doel in de Indologie, als de verzoening, het mengsel, wat in de Vur terugkomt als het natuurverschijnsel van de brug :

112. DE BRUG

1. Ik kwam tot de brug, waar vele moeders waren met hun kinderen,

En mensen, veel mensen,

De brug was wijd en wit,

En ze spraken dat ergens in het midden van de brug,

Daar is geen tijd meer,

Daar is een mist waar iedereen elkaar verliest

2. Ik vroeg me af waarom zoveel tot deze brug gekomen waren,

Maar ik zag in dat er geen andere keus was,

Er was een oorlog in hun land,

En hun land zou in vuur vergaan

3. En men schiep religies, om aan de macht van de brug proberen te ontkomen,

En men begon te twijfelen aan het verhaal van de brug

4. Ik ging de brug op, en liep door totdat ik in witte bloemenvelden kwam,

Ik zag niemand meer, ik was helemaal alleen,

Plotseling voelde ik een hand,

En ik ontwaakte

5. Aan de andere kant van de brug was ook een oorlog,

Ook dat land zou in vuur vergaan,

Er was alleen leven op de brug

Nauwverbonden hieraan is de weelde van de gnosis, een ander doel in de Indologie wat hieraan parallel loopt, de Artha, oftewel de Artha Jaga, de discipline van de rijkdom van kennis. Het gaat om het komen tot de overvloed van kennis, om zo door een volwaardige, volmaakte technologie, daadwerkelijk het goddelijke te kennen, als de toppen van de piramides van de kennis. Dit is het natuurverschijnsel van de regen. De regen is een groot doel in de esoterie, en alle paden van de gnosis lopen hier op uit. Zoals het Boek van de Roependen in de Tweede Bijbel daarover zegt : "Het is een eeuwiggroeiend vuur, wild om zich heengrijpende."

Het is als het waarlijk thuiskomen. Meer en meer van het goede is het doel. De heilige tekst van het Boek van de Roependen zegt dat alleen de hogere, hemelse rijkdommen de gevaren van de lagere aardse weelde en het bijbehorende materialisme kan uitdoven. Het is dus voor ons eigen levensbehoud dat we streven naar de rijkdommen van de gnosis, de rijkdommen van het hemelse bewustzijn. Alleen zo kunnen we ook dieper groeien in de Kama-intimiteit van de gnosis. Deze twee parallellen vuren elkaar aan. De mens mag hieraan bouwen door heilig loon. Alleen heilig, eerlijk verdiend, loon is de sleutel tot de heilige weelde van de esoterie. Er moet dus ook een intieme relatie ontwikkeld worden met het Heilig Loon, volgens het Boek der Roependen, anders komt er bedrog in het spel. Kama is er dus voor onze eigen beveiliging, als een belangrijke sleutel, als de demonologie van de verbinding tussen intimiteit en de hemelse economie. Het Heilig Loon bewaakt de Heilige Weelde. Niemand komt zomaar tot de heilige Weelde. Hier is dus een school voor die de tussenstappen laat zien. Het Boek der Roependen laat zien dat alles maar één keer gebeurt, en dat de rest slechts herhalingstruukjes zijn van het herinneringsmechanisme. Dit is ook de boodschap van de Vur.

Dit moet ook wel, want anders zou er niet genoeg ruimte zijn. Maar in deze wetenschap mag de mens ook rusten. Tijd is een illusie. Het gaat om de principes die allemaal hun eigen magie hebben. Chronologie is dus ook een illusie, een valse, verdraaide volgorde verbonden aan het bestaan in de aardse illusie. De mens moet dus tot de diepere, achterliggende volgorde en prioriteiten komen. Ook tijd-lengtes van de evenementen van het leven zijn dus illusies. De aarde is een hypnotische schijnwerkelijkheid waaruit de mens moet ontwaken. Hypnose kan dit soort trukjes doen, en de mens is zwaar aan de gedwongen drugs, wat gewoon al bij de geboorte in het lichaam opspeelt als een gevaarlijke cocktail van hormonen en genetica. De mens is gedwongen intiem met de machten van deze wereld, als in een mensenhandel. Kama Jaga is ervoor om de mens hiervan te bevrijden en tot intimiteit, oftewel mengende diepte, te brengen met de gnosis.

In de stadse schijnrealiteit wordt het als volkomen normaal gezien dat de mens leeft zonder bovennatuurlijke zintuigen. Het wordt de mens niet geleerd. Kinderen worden gekweld met getalletjes op school en andere dode kennis, terwijl het bovennatuurlijke en de technologie van de gnosis wordt genegeerd. Het is een parasitaire spiegelrealiteit. Neen, kan ik zeggen. Het is niet normaal. Het is een nachtmerrie, en de mens moet zichzelf wakker schudden. Veel mensen lijden aan paniek-stoornissen vanwege deze nachtmerrie, maar het is beter paniek-stoornissen te hebben dan zomaar door te leven alsof er niets aan de hand is. De mens moet terug. Word maar boos, raak maar in paniek, en heb weer passie. Het is een teken dat je nog leeft. Het scheidt je af van de dode massa's voor een bijzonder plan. In het hemelse koninkrijk heb je waarde. In de stad kijkt er niemand naar je om, en als ze naar je omkijken dan is het vaak met bijbedoelingen. Er is geen zorg in de stad. Het is allemaal een markt. Ze letten op de teller en of het kwartje wel in de gleuf is gegooid. De stad moet een kwartslag draaien. Iemand heeft aan de hypnotische knop lopen draaien. Wie ? De Westerse yoga die een karikatuur van de Kama Jaga heeft gemaakt. Het is een zwaar kunstmatige vervalsing. De ware natuur kennen ze niet. Daar hebben ze geen tijd voor. Het kan niet groeien. Er is geen creativiteit. Ze kunnen alleen elkaar na-apen. Een kwartslag moet het draaien dus. Even de hypnotische knop een goede slinger geven. Breng de natuur maar weer tot leven.

Op het bhakti pad van de zelfverloochening en overgave, wat ook terugkomt in het christendom en de islam, dieper de wildernis in, komen we uiteindelijk tot het kama principe, wat kan verschijnen in de vorm van een godin, de godin van de intimiteit, het wonder van het mengsel in de diepte, de godin Kama (of Koemoe in de oertaal). Zij is degene die leidt tot het moksha principe van worden en zijn, oftewel het oneindige Zelf. Het is dus gewoon een personificatie, een archetype, van een collectie van principes. Zodra een god of godin je niet terugleidt naar je eigen bron is het slechts een illusie. De godin Kama, als archetype van de brug, van relaties, leert de mens dus te worden en zijn zoals Haar, en juist daarin vindt Zij haar goddelijkheid. Zij leidt tot het bootje op de bosrivier, dieper de wildernis in, tot Moksha, de zelfverwezenlijking, wat ook als een godin kan verschijnen. Zo komt de mens tot een hele dualistische ervaring van het Nirvana. Zij blaast op Haar hoorn. Zij roept de mens, als een roepende in de woestijn. Net zoals de mens Artha, de heilige weelde, nodig heeft om de valse, overmoedige weelde te overwinnen heeft de mens Kama, de heilige diepte en intimiteit, nodig om de valse, overmoedige intimiteit van de stad te overwinnen.

Hoofdstuk 31. De Indologische Wortel van Ruth en de Vloek van de Marthanisten

De Egyptische KM wortel van Kama, de Indologische godin van het diepe contact, als de Indische Cupido, is eigenlijk precies hetzelfde : De verzoening is er alleen door verwonding. In Egypte is het KM principe het heilige der heilige. Dit is hetzelfde principe wat in de diepte van het christendom ligt. Er worden pijlen van verzoening afgeschoten, van diep contact en dat verliefde gevoel, en dit laat verwondingen achter. Dat moet wel, want de verwonding staat voor de vermenging. Onze werelden moeten dus eerst opengeboren worden, en dan pas is er de brug. In de Egyptologie is de KM het volbrachte werk, en dit is eindeloosheid. Het ligt dus ook opgetekend in het christendom, maar in het Westen is dit helemaal verdraaid en uit z'n verband gerukt. Het is een complete nachtmerrie geworden.

KM (khem) is in het Egyptisch de godin van de vruchtbaarheid en de schepping, wat haar verbindt aan Kama in de Indologische parallel. Het is hetzelfde principe. De KM is in de

Egyptologische diepte de openbaring (kemh, gamh, zien, onderscheiden). Het is dus iets heel technisch. Het is het contact met de kennis.

Het ware Zelf ligt diep opgeborgen in de Kennis. Een belangrijk energetisch plaatje is in de bijbel het verhaal van Maria en Martha. Zij worden bezocht door Yah-Shu, of Yah-Sa, de Kennis-Wording (Yeshua). Martha gaat als een bezetene over tot het bedienen, en heeft door haar vele werk niet de tijd om de woorden van Yah-Sa, van de gnosis, te horen, maar Maria daarentegen zit tegenover de Yah-Sa om te luisteren. De Yah-Sa zegt dan dat Maria het juiste deel heeft gekozen. Martha deed wat de sociale code van haar verlangde, de etiquette, maar Maria betekent in haar naamwortel 'rebellie'. Maria was verbonden aan de gnosis. Deze rebelse wortel is de mara in het Hebreeuws, wat in het Egyptisch de wet van Ra is, de wet van de overgave. Maria ging hiervoor naar de bron. De wet van Ra komt ook weer terug in het Oude Testament waar Hobel, de broer van Kaïn, Ra wordt genoemd in het Hebreeuws. In het vorige boek, de Egypte Code, is dit besproken in de Egyptische context waar het op neer komt dat het verhaal van Kaïn en Hobel metaforisch gaat over de wachter van de tong, oftewel de beteuvelde tong. Maria sprak niet, maar luisterde, en zou alleen spreken als de Kennis haar zou laten spreken. Wij mogen alleen spreken door Kennis. Wij moeten niet roekeloos en overmoedig zijn als Martha die rondrende om mensen te behagen.

In het Oude Testament komt dit terug in het Ruth en Boaz verhaal, waarin Ruth aan de voeten van Boaz, haar lossers, een Messiaans beeld, in slaap valt, als een beeld van overgave, van symbolisch afsterven aan jezelf, om zo het Kennis-Zelf te ontvangen. Dit is dus het Bhakti pad in de bijbel.

Dit pad wordt bijna niet in de stad en in de kerk geleerd. De mens wordt opgeleid tot een Martha-robot, om het systeem te dienen. Daarbij is het doodnormaal om te pas en te onpas je mond los te trekken, ook om te zingen. Dan is het goed je af te vragen welke geest er bezig is : Maria of Martha. Martha wil niet wachten. Martha wil gezien worden, eer ontvangen. Bij Martha gaat het erom door mensen geaccepteerd te worden in plaats van de Kennis. Martha's zijn in die zin doof en er valt vaak ook niet mee te praten. Maria's worden door Martha's altijd beschuldigd door vooroordelen. Maria is diep in de hemelse techniek, terwijl Martha oppervlakkig is. Martha speelt altijd rechtertje en politie-agentje, terwijl Maria vaak zwijgzaam lijdt, wachtende op de Kennis, op openbaring. Maria wil niet geleid worden door de stad.

Maria worstelt in afzondering op het grote Pniël met al die stadse goden die haar willen wurgen. Martha biedt haar hierin niet de helpende hand, maar trapt haar nog dieper weg. Om het pad van Ruth te vinden, van de heilige slaap van overgave, hebben we heel veel kennis nodig om aan onszelf af te sterven, omdat het een stuk technologie is, als een school. Hoe het zelf nou daadwerkelijk te verloochenen is een groot vraagstuk. De mens heeft de rijkdom van de gnosis hiertoe nodig, als de heilige regen, wat in de Indologie ook de Artha is, de RTH, wat dan ook de Sanskrite wortel van Ruth, RTH, is. Artha betekent in het Sanskrit de

zintuigen en de vaardigheden, de betekenis, de vertaling, het teruggaan naar de oorzaak, de wortel, als één van de vier hindoeïstische doelen in het leven. Het betekent ook doel. Artha is dus ook noodzakelijk om tot Kama, de brug, de vermenging in de diepte, te komen. Zodra de mens dingen in Artha kan begrijpen, dan kan de mens loskoppelen van zijn schijnzelf en lagere wil. Zo valt de mens in de ware heilige slaap, als Ruth, om tot overgave aan de gnosis te komen.

Vreemd genoeg betekent Martha ook rebellie, en heerser, maar dan is het rebellie naar de gnosis toe. Ze grijpt graag de macht. Ze luistert niet graag. Christenen in de kerk aanbidden haar. Het zijn Marthanisten die Marthan volgen en aanbidden, en vaak nog wel erger zijn dan satanisten. Het is een huwelijk tussen Mammon (materialisme) en Marthan.

Hoofdstuk 32. De Sleutel van Herhaling

Godsdienst is een ander woord voor leven vanuit de bron, maar 'demonologie' is hierin belangrijk om te zorgen dat je leeft vanuit de juiste bron. Er zijn namelijk ook veel giftige bronnen zoals we weten. Demonologisch onderwijs is wat helaas vaak ontbreekt in de godsdienst en velen willen het er niet over hebben. Godsdienst en demonologie gaan hand in hand, en dit zijn natuurlijk maar woorden. Je kunt het ook anders noemen. De demonologie is je virus scanner, je alarm, je beveiligings-systeem, dus daar kunnen we niet lichtzinnig over

doen of het zomaar afwimpelen. Waar openbaring (onderwijs) ontbreekt verwildert het volk. Het gaat hierin om de technologie. Zit er een lekje in die technologie, dan kun je alles wel vergeten. Alleen perfectie brengt ons over de woeste zeeën van het bestaan. Dit is een ander vies woord voor vele godsdienstigen. Ze hebben zich er bij neergelegd dat ze altijd zondigen. Wat een ellendig bestaan. Waarom volgen ze God dan als ze niet zoals God worden? Zo worden er verschrikkelijk gevaarlijke spelletjes gespeeld, wat we de projecties van de Arcturische lens noemen. Het zijn natuurverschijnselen. Aan de voet van de heilige berg wordt er veel geroddeld, veel gelogen, veel gespot en weggelachen. Er zijn daar veel geruchten als een sluier, een voorhangsel, om de mens te testen en te zuiveren, klaar te maken voor de volmaakte bron. Dit is geen volmaakte bron naar letterlijke en menselijke maatstaven. De technologie van het bestaan is namelijk abstract en obscuur. Als je tot de ware bron wil komen, dan gaat dit door het kruis, de strijd en het onderwijs. We hebben het namelijk over de oneindige kennis.

Dit onderwijs gaat veel door herhaling, zodat het wortel kan schieten, en zodat het kan blijven testen en zuiveren. In herhaling sterft de lagere wil, de schijn-wil of geprojecteerde wil, af. Beveiliging is een systeem van herhaling, maar telkens zal die herhaling net even iets anders zijn om zo wat nieuws toe te voegen, om het even van een andere kant te laten bekijken. In herhaling bestaat dus openbaring. Die openbaring leidt tot heiliging, oftewel afzondering, maar daarna leidt die openbaring weer terug naar het begin om het op een andere manier te bekijken, te herzien, zodat het gewoon geïntegreerd wordt in het systeem. We kunnen daarom niet het kind met het badwater weggoien.

Voordat de King James bijbel kwam was er de Geneve bijbel van 1560, wat min of meer Calvijn's bijbel was. Deze bijbel had begeleidende verzen bij elk vers, als een echo, of de zogenaamde dubbel-verzen. Het maakt vanaf het begin al duidelijk dat de schepping van het licht niet de zon is, want die bestond toen nog niet. Het was dus een ander soort licht, als een inzicht. Ik zou willen zeggen dat het het licht was van openbaring, van visioenen en dromen, van de parallelle werelden. Het was transcendent nachtzicht, als de vrucht van de nacht.

De schaduwen om ons heen houden niet van herhaling. Zij haken ergens af halverwege. Dit kan enorm frustrerend zijn, als een afval race, maar ook dit zijn voorhangsels, en zij hebben enige cryptische waarde. Vandaar - en dit is vaak gezegd - moeten wij puzzelaars zijn. Door de herhalingen in het leven worden er parallelle deuren geopend waardoor situaties ineens heel anders zijn. Er kan ineens een wonderlijke vermenging komen. De herhaling, het volharden, is hierin de sleutel. Herhaling heeft eeuwigheidswaarde, en als herhaling de kans wordt gegeven dan kan zij zich beter uiten en uitleg geven. Dan kan er diepte komen. Zo kunnen mensen ook ineens veranderen als hun parallelle deuren worden geopend. Mensen zijn als lopende verzen, maar zij hebben vaak hun dubbelvers nodig om er zicht op te geven. Ieder mens heeft een parallelle zelf. Ook heeft de mens parallelle dier-zelven, en ook omgekeerd is dit zo. Dieren hebben parallelle mens-zelven. Vandaar dat het ook totaal onverantwoord is om dieren te eten. Dit kan alleen metaforisch. Dieren zijn namelijk ook mensen.

Ieder mens heeft dus parallelle dier-zelven, waaronder ook parallelle vee-zelven. Denk je eens in in hoeveel realiteiten je wel niet gefokt wordt voor de slacht. Zowel letterlijk als figuurlijk ! Dan help je jezelf niet als je in deze realiteit dieren eet, want je houdt zo je eigen slacht in stand. Zo eet je in principe jezelf. Het is nog steeds een totale holocaust in deze wereld voor de dieren, en dus ook voor de mensen.

Belangrijk is het tot de allegorische betekenis te gaan en los te komen van schijn-werkelijkheden en al hun sluiers. Dit behoort ook tot je weg zien te vinden in de stad om zo te komen tot de diepte van de natuur. We kunnen stellen dat zij die gebrek hebben aan demonologie automatisch gezogen worden tot het moorden en eten van dieren. Demonologie is metaforisch carnivorisme, terwijl de vlees industrie letterlijk carnivorisme is. De mens kiest tussen metaforisch leven of letterlijk, materialistisch leven. De mens die het metaforische leven niet kent wordt zo gegrepen door het materialisme, door de Mammon. De mens kiest dus tussen of diep leven, of oppervlakkig. Leven aan de oppervlakte is zoals we zagen niets dan zelfmoord. Alleen de kennis doet waarlijk en eeuwig leven.

In de Geneve bijbel wordt er gesteld dat de mens die geroepen is perfect gemaakt zal worden, en dat dit een veilig en zeker proces is (I Ts. 5:24). Dit is diepte-technologie voor ingewijden, dus het valt niet te bewijzen voor hen die materialistisch willen leven in zonde. Alleen het diepe kan het diepe verstaan. Er zijn dus condities verbonden aan het geopenbaard worden van de waarheid. Het is niet ergens te koop. Het is niet iets wat je even kunt bewijzen aan Jan en Alleman. Het is geen hoer. Het is obscuur en vluchtig. Het zal wegrekken van je. Het zal je op de proef stellen. Het is zeker niet iets wat je zomaar even met de vrienden of wat voorgangers kunt delen. Het is niet op zoek naar een pooier. Bezint eer ge begint.

Hoofdstuk 33. Dieper Erin = Dieper Eruit

Er zijn geen snelle uitvluchten. Mijn mandaat - wat ik overigens in de hemel heb ontvangen - is altijd geweest : "Wil je ergens uit, ga er dan eerst dieper in." Altijd weer is dit een gouden sleutel gebleken. De reformatorische kerk waarin ik opgroeide heeft mij altijd zwaar geïntimideerd, zo erg dat ik er studie van wilde maken. Ik moest en zou weten wat het was, en tot de bodem gaan. Ik had zoiets van : "Oh, dus dit heb jij ergens uit een reformatorisch boekje gehaald, denkende iets te weten ? Goed. Ik zal nog dieper hierin gaan dan jou, en ik zal komen tot het wonder in de diepte van de hele reformatorische put, die bodemloos is." Alleen zo kun je dingen herzien. Ken je vijand, en ken ook zijn goede principes. Houd je vijand in die zin dichtbij je. Ga eerst dieper de gevangenis in voordat je daadwerkelijk kunt ontsnappen. De sleutels liggen namelijk dieper in de gevangenis verborgen. Het medicijn is in het probleem zelf. Gooi je het probleem weg, dan is alles verloren. Natuurlijk moeten we veel weggooien, maar ook moeten we veel herzien, en leren kennen, op waarde leren schatten. Een beetje draaien, een beetje puzzelen, een beetje op zoek gaan naar dubbele bodems. Vaak vinden we juist in de diepte van zulke kerkers en putten juist ook weer zoveel andere gevangenen, lotgenoten, die een heel ander licht op alles kunnen schijnen, en misschien zelfs de sleutel tot alles dragen. Zulke situaties of personen wil je natuurlijk niet missen. Vandaar ook : afrekenen met de smetvrees. Geestelijke smetvrees is een vorm van spijbelen. De mens moet genezen worden van xenofobische smetvrees, angst voor vreemden en buitenlanders, wat een vorm van racisme is. Het is een elitaire, gemakzuchtige rijkdomsziekte in het Westen. Men is zo oververwent dat men waant alles al te hebben en niets meer nodig heeft. 't Is er al, dus buitenlanders en hun culturen zijn niet gewenst. Alles is al in kannen en kruiken.

Juist onze zg. "vijanden", onze nachtmerries, zullen ons helpen over de woeste zeeën van het bestaan. "Vrienden" en dromen zullen ons niet verder helpen. Juist het ergste wat je in je leven hebt meegemaakt is je sleutel. Vaak moeten we tot de conclusie komen dat onze ingebeelde vijanden onze vrienden waren, en onze vrienden waren onze grootste vijanden. Vaak moeten we tot de conclusie komen dat niet de ander de vijand was, maar wijzelf, in onze onwetendheid. Ik heb het dan ook over hoe je als kind wordt opgevoed met een ingebeelde vijand, zoals mensen van een ander geloof of helemaal geen geloof, of mensen uit een ander land. Die andere landen zijn wel zo afgeweken, en daar kan niets goeds uit voortkomen, enzovoorts, enzovoorts. Neen. De mens moet zelf zijn vijandige deel onder ogen komen. Dat kan een hele grote ontwaking zijn.

Ik was al heel zwaar opgevoed in het reformatorische geloof, maar om ons heen waren er kinderen die nog wel zwaarder waren opgevoed : ze mochten geen televisie bijvoorbeeld. Een heleboel voor ons gewone dingen mochten niet. De ouders van die kinderen waren zwaar

paranoïde, en het werd hen altijd ingeprent dat ze zwaar zondig waren, en dan allerlei theologieën van de uitverkiezing waarin je nooit zeker weet of je het gaat redden, als een soort gokkast, want daarboven in de hemel wordt alles beslist. Een mens heeft daar geen eigen inneng in. Zo spreken ze dan. Ik dacht : "Oh ja ?" Ik vond het in het gezin waar ik werd opgevoed al loodzwaar, zo zwaar dat ik ontsnapte naar een wat lichtere kerk, de evangelische, en toen het vol evangelische, te vergelijken met de pinksterkerk, waar ik ook uiteindelijk terecht kwam in mijn vlucht. Mijn familie was daar goed overstuur van. Eentje ontplofde er zelfs. Maar ja, ze waren dus zelf de zwaarsten nog niet eens, terwijl het al lood en lood zwaar was, met altijd het zwaard van de eeuwige hel wat aan een dun draadje boven je hoofd hing. Nooit was er rust. En dan op te groeien met een opa die vaak jankte van angst vanwege de hel. Ik kwam ook diep in die angst terecht, ook door bepaalde bovennatuurlijke ervaringen die ik had gehad en niet begreep, en die door de westerse bijbel helemaal verkeerd werden uitgelegd. Eigenlijk was daar geen plaats voor tussen al die vrolijke mensen in de pinksterkerk. Ik was op een gegeven moment helemaal niet meer vrolijk. Ik werd achtervolgd. Ik voelde me meer als die nog zwaardere gereformeerde gezinnen bij ons in de buurt, die altijd in angst en depressie leefden vanwege hun theologie. En ik dacht : "Okay. Dus zo wordt het even op mijn bord geslingerd ? Oh ja ? Ik zal nog dieper in deze materie gaan dan jullie ooit zijn gegaan." En ik kan gelukkig zeggen dat er leven is op de bodem van die put. Er wordt namelijk veel achtergehouden, veel verborgen gehouden voor de mens. Ik ben zo diep doorgegaan totdat ik uiteindelijk in de hemel kwam, God ontmoette, en het was totaal niet zoals ze dat in de kerk leerden. De kerk is steke en steke blind, totaal verkeerd ingelicht, en niemand die het nacheekt. Dat durven ze ook niet in hun angst voor de eeuwige hel. Het zijn gevangenen. In de hemel werd mij verteld alle theologieën die ik geleerd had in de kerk los te laten, echt alles. Ik kreeg daar toen een zwaard voor in de plaats wat mij door dingen heen liet kijken, en ik moest naar de bibliotheek om in de geschiedenis te zoeken. Oorspronkelijk waren dingen namelijk heel anders. Openbaring en studie gingen in die zin dus hand in hand.

In de Geneve bijbel staat : "Ze houden zoveel van leugens, dat ze er zelfs plezier in hebben, wat de ergste krankzinnigheid is die er bestaat." (II Ts. 2:12)

Het westen is totaal doorgedraaid in het pragmatisme : "Voelt het goed, dan is het goed." Ik wilde niet meer zulke spelletjes spelen. Dat wat ik had ontvangen in de hemel wilde ik niet meer verliezen. Het brak al mijn zintuigen open, en dit ging door zware studie, dag en nacht. Ik zag de hemelse technologie, en dat was nog maar het begin. Het was pure robotiek wat beveiligd was door hoge voltage, wat alles terugslingerde wat er niet hoorde. Er is namelijk een groot verschil tussen de robotiek van de oneindige kennis, en de robotiek van de lagere wil.

Helemaal totaal gek zou je kunnen worden van de kerk. En als je dan in de diepte van de kerk wil gaan om dieper eruit te kunnen komen, ga dan wel als een joker, als een clown. Laat het je niet verzuren. Blijf creatief onder alle omstandigheden. Je krijgt een pak kaarten waarmee je goocheltruukjes kunt gaan doen. That's it. Wordt nooit één van hen. We gaan dus dieper om anders dan hen te worden, om los te komen. Het is goochelen met woorden, spelen met taal, totdat je de sleutel hebt gevonden, de juiste combinaties. Er is geen makkelijke uitvlucht : Ga

er dwars doorheen, en maak alles anders. Oorspronkelijk was toch alles van ons. Zij hebben het gestolen en verdraaid. Nu moet het weer terug. Het is van ons. Het is onze kunst. Het is de oneindige kennis waarvan ze stukjes hebben afgebroken en er hysterisch lachend mee weg zijn gelopen. Ze hebben er een zotte kermis van gemaakt, maar wij zullen nog zotter zijn. Laat je niet voor een gat vangen. Wees een kolderkat, een maartse haas of een gekke hoedenmaker met deze religie. Laat hen je er nooit onder krijgen. Ga tot het raadsel en wordt wijs.

In de stad zijn de goden op een rij geplaatst als een beeld van de lagere wil. De lagere wil heeft zich als zodanig in zulke idioten gepersonificeerd. "God is goed, wij zijn slecht," wordt er dan gezegd. Maar waarom leef je dan ? Ze doen alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, maar het is puur duivels. Wij zijn ook goddelijk en behoren goed te zijn. Wij behoren te leven als de engelen, ook al zien we overal duivels om ons heen. Des te meer behoren wij als engelen te leven. Niet naar menselijke maatstaven, maar naar profetische maatstaven van de robotiek van de oneindige kennis, die onnavolgbaar is door de lagere wil.

Daarom laat de Geneve bijbel al zien waar het op uit gaat lopen :

Hosea 2:16 - En het zal zijn op die dag, zegt de Heere, dat gij mij Ishi noemt, en niet meer Baal.

Ishi, iysh, betekent dienstknecht, ondergeschikte, en Baal betekent heer, meester. Het is een heel slim vers, want er zal een dag komen dat we God geen meester mogen noemen, puur omdat we zelf meesterschap moeten verwerven, en onze lagere wil, waarvan de lagere goden, ook de lagere "God" van de stad, een beeld zijn, moeten we disciplineren en temmen, leren berijden. Je komt er niet zomaar vanaf. Het is een worsteling. Je kan de lagere wil niet zomaar wegsturen. Je moet de lagere wil overwinnen en ten goede laten meewerken. Je lagere wil is namelijk je verdraaide kennis-wil. Het is creatief materiaal en kan cryptisch gebruikt worden. Het zou zonde zijn om het in rijkeluis smetvrees allemaal weg te gooien. Vandaar dat de ruiter op het beest ook zo belangrijk is. Je lagere zelf is het raadsel van je kennis-zelf, je ware zelf. Je moet er mee puzzelen. Je moet ermee optrekken. Je moet het leren berijden, dieper mee gaan, leren onderscheiden, leren een diagnose op te stellen. Gebrek aan studie is de valkuil. Dit was ook de reden waarom Hosea met de hoer, Gomer, moest trouwen, als een metaforisch beeld. Het hele boek Hosea gaat over het liefhebben van hen die als de vijand leven, als een beeld van het dieper erin gaan om eruit te komen, wat ook direct de betekenis van de Messiaanse tekst "Hebt uw vijanden lief" is. Dit is niet roekeloos en letterlijk, maar strategisch en metaforisch. In hoofdstuk 3 moest Hosea hetzelfde truukje doen. Weer moest hij een relatie aangaan met een overspelige hoer, een afgodendienaar. Hij deed dit om haar af te zonderen :

2Toen kocht ik haar voor vijftien zilverstukken en anderhalve homer gerst. 3En ik zeide tot haar: Vele dagen zult gij blijven zitten; gij zult geen ontucht bedrijven, geen man toebehoren; en ook ik zal tot u niet komen.

Dit alles was een beeld van hoe de Hemel met het zondige volk omgaat. De Vrouw rijdt op het beest. Zoals Paulus het zegt : "Ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang."

I Korinthe 9

24Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen? Loopt dan zó, dat gij die behaalt! 25En al wie aan een wedstrijd deelneemt, beheerst zich in alles; zij om een vergankelijke erekrans te verkrijgen, wij om een onvergankelijke. 26Ik loop dan ook niet maar in den blinde en ik ben geen vuistvechter, die zo maar in de lucht slaat. 27Neen, ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang.

Paulus moest het dus winnen van zijn lagere wil. Dit is ook waar het boek Filippenzen in de grondtekst over gaat, over het liefhebben en berijden van het beest. Het is de betekenis van Filippe. Dit liefhebben houdt een zorg en een aandacht in om alles tot sieraad te strekken. Dit is ook wat tucht, kastijding, betekent. Het betekent opvoeden. De lagere aardse wil is vaak ook het kind in onszelf. Ontucht ontstaat waar die opvoeding er niet is. Ontucht is een gebrek aan tucht, een gebrek aan richting en leiding. De lagere aardse wil moet dus terug in de baarmoeder.